มุมหนึ่งของหลวงพ่อวัดปากน้ำ

แม่ชีถนอมเล่าให้ฟัง

คุณลุงการุณย์ บุญมานุช

อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

ถ้าเห็นว่า หนังสือนี้มีประโยชน์
โปรดร่วมสนับสนุนผู้เขียน
โดยโอนเงินไปที่บัญชีธนาคารของผู้เขียน
ตามแต่กำลังศรัทธา
ธนาคารกรุงไทย สาขาจันทบุรี ชื่อบัญชีนายการุณย์ บุญมานุช
เลขที่บัญชี 204-1-19139-2

คุณลุงการุณย์ บุญมานุชได้จัดตั้งมูลนิธิศึกษาการุณย์ขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่วิชาธรรมกายให้ปฏิบัติกันทั่วถึงทั้งโลก ตามคำสั่งของหลวงพ่อวัดปากน้ำ

ท่านที่ประสงค์จะร่วมสร้างบารมีไปกับหลวงพ่อวัดปากน้ำและคุณลุงการุณย์ บุญมานุช

สามารถร่วมสนับสนุนกิจกรรมของมูลนิธิได้ โดยโอนเงินไปที่บัญชีธนาคารกรุงไทย สาขาพุทธมณฑล สาย 2

ชื่อบัญชี มูลนิธิศึกษาการุณย์
เลขที่บัญชี 981-0-13672-2

คนละ 100 บาทต่อเดือนเท่านั้น

ลุมพินีวัน (สถานที่ประสูติ)

มฤคทายวัน (สถานที่แสดงปฐมเทศนา)

กุสินารา (สถานที่ปรินิพพาน)

พุทธคยา (สถานที่ตรัสรู้)

ภาพแสดงเหตุการณ์ คุณลุงการุณย์ บุญมานุช
ไปปราบมาร ณ ประเทศเนปาลกับอินเดีย

แม่ชีถนอม อาสไวย์

ผู้แก้ไขวิชาของคุณลุงให้ถูกต้อง

คำชี้แจง

หนังสือ “มุมหนึ่งของหลวงพ่อวัดปากน้ำ แม่ชีถนอมเล่าให้ฟัง” (E-Book) ชุดนี้ จัดทำขึ้นเพื่อเฉลิมฉลองการก่อตั้งมูลนิธิศึกษาการุณย์ และเผยแพร่วิชาธรรมกายให้มีผู้ปฏิบัติกันทั่วถึงทั้งโลก

ท่านผู้อ่านพบข้อบกพร่อง ณ ที่แห่งใด โปรดแจ้งให้กับผู้เรียบเรียงทราบด้วย จักขอบพระคุณยิ่ง ขอขอบพระคุณล่วงหน้า

ดร. มนัส โกมลฑา (Ph.D. Integrated Sciences)
ผู้เรียบเรียง
กรรมการและเลขานุการมูลนิธิศึกษาการุณย์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน
komoltha4299@gmail.com;komoltha4299@yahoo.com

คำนำ

บันทึกเรื่อง “มุมหนึ่งของหลวงพ่อวัดปากน้ำ” เป็นเรื่องราวของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ตั้งแต่สมัยที่หลวงพ่อมีชีวิตอยู่ ซึ่งแม่ชีถนอม อาสไวย์ เป็นผู้เล่าให้ลุงฟัง แม่ชีถนอมเคยปรารภกับลุงว่า หลวงพ่อท่านเป็นแบบอย่างที่ดีในทุกเรื่อง ทั้งเป็นการสังเกตของแม่ชีถนอมตลอดเวลาที่แม่ชีถนอมฝึกฝนวิชา ธรรมกายอยู่ในวัดปากน้ำ

แม่ชีถนอมท่านมีความรู้วิชาธรรมกายในฐานะหัวหน้าเวร เป็นที่เชื่อถือของหลวงพ่อในฝีมือวิชา ธรรมกาย ใครๆ ก็รู้กิตติศัพท์ของแม่ชีถนอม เพราะแม่ชีถนอมท่านใช้วิชาธรรมกายแก้โรคได้

แม่ชีถนอม อาสไวย์ ท่านเล่าเรื่องทั้งปวงให้ลุงฟัง ในสมัยที่ลุงย้ายตำแหน่งราชการไปดำรงตำแหน่งศึกษาธิการอำเภอป่าโมก จังหวัดอ่างทอง แม่ชีถนอมท่านตั้งสำนักวิปัสสนาอยู่ข้างวัดท้องคุ้ง อำเภอเมือง จังหวัดอ่างทอง

อำเภอที่ลุงทำราชการกับสำนักของแม่ชีถนอมไม่ห่างกันเท่าไร ลุงไปศึกษาเล่าเรียนวิชาธรรมกายกับท่านตลอดเวลา ๘ ปีที่ดำรงตำแหน่งศึกษาธิการอำเภอป่าโมก

เรื่องราวทั้งปวงที่แม่ชีถนอมท่านเล่าให้ฟังนั้น เป็นเรื่องเกี่ยวกับหลวงพ่อวัดปากน้ำซึ่งหลวงพ่อเป็นผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย ลุงถือว่าหลวงพ่อท่านเป็นพระอริยสงฆ์

นับตั้งแต่เรามีประเทศไทยมานี้ ไม่มีใครรู้เห็นวิชาอย่างหลวงพ่ออีกแล้ว หลวงพ่อเป็นผู้เห็นวิชาสูงสุดในพระพุทธศาสนา คือได้เห็นวิชาธรรมกาย โดยเฉพาะวิชาพิชัยสงครามฝ่ายอาสวักขยญาณ คือ วิชารบ นั่นเอง

หลวงพ่อเป็นท่านแรกที่ทำวิชาปราบมาร โดยตั้งเวรทำวิชารวม ๖ เวร แม่ชีถนอมเป็นผู้หนึ่งที่มีบทบาทเป็นหัวหน้าเวร ได้รู้เห็นเรื่องราวต่างๆ ของหลวงพ่อ ได้นำเรื่องมาเล่าถ่ายทอดให้ลุงทราบ ลุงก็จำไว้เท่าที่ได้

เหตุการณ์ต่อมา ปรากฏว่า ชีวิตของลุงได้พบคุณชูชัย ศรีสุชินวงศ์ (เภสัชกรหนุ่ม) ลุงได้เล่าเรื่องเหล่านั้นให้คุณชูชัยได้ฟังทั้งหมด กับคนอื่นก็ไม่ได้เล่าโดย

เห็นว่าไม่สมควร นั่นเอง

เหตุการณ์ต่อมา ลุงได้ทำวิชาปราบมาร และพิมพ์ตำราวิชาธรรมกายทุกหลักสูตรออกสู่ตลาด ปรากฏว่า นักบุญมาร่วมจัดกองทัพสร้างวิทยากรเผยแพร่วิชา เป็นงานสร้างบารมีใหญ่

หัวหน้าสายวิชาท่านหนึ่งคือ นายแพทย์นิพนธ์ หลงประดิษฐ์ เป็นที่พอใจของลุง ควรที่จะได้รู้ได้ทราบเรื่องราวทั้งปวงที่ลุงเล่าให้คุณชูชัยฟัง จึงสั่งให้คุณชูชัยระลึกถึงเรื่องราวทั้งปวงขึ้นมาใหม่ว่า ลุงเคยเล่าไว้อย่างไร?

แล้วให้รวมเป็นเล่มเพื่อมอบให้นายแพทย์นิพนธ์ได้อ่าน จะได้มาช่วยกันเล่าเรื่องให้สมาชิกใหม่ได้ทราบ เพราะเรื่องของหลวงพ่อเป็นเรื่องของพระอริยสงฆ์ เป็นคติในการตัดสินใจ และเป็นคติในการดำเนินชีวิตของนักสร้างบารมี โดยเมื่อคุณชูชัยรวบรวมเรื่องแล้ว ลุงเป็นผู้ตรวจทานความถูกต้อง

บัดนี้ การรวบรวมเรื่องเสร็จแล้ว แต่ยังไม่ครบทุกเรื่อง ยังขาดอีกหลายเรื่อง ในส่วนของเรื่องที่ขาดไปนั้น จะต้องรวบรวมขึ้นในโอกาสต่อไป

ท่านใดจะเป็นผู้มีโอกาสได้อ่าน? เรื่องนี้ลุงเป็นผู้พิจารณาเอง

กล่าวถึงผู้ที่เล่าเรื่องให้ลุงฟังนั้น มีหลายท่าน เช่น หลวงปู่ชั้ว โอภาโส, แม่ชีทองสุข สำแดงปั้น, แม่ชีจันท์ ขนนกยูง, หมออู๊ด กฤษณานุวัตร, ลุงเปล่ง ท่านเหล่านี้ มีเรื่องเล่าไม่มากนัก ท่านที่มีเรื่องเล่ามากที่สุดคือแม่ชีถนอม อาสไวย์

หากท่านอ่านเรื่องราวทั้งหมด ท่านก็พอจะทราบว่า เรื่องนี้ใครเป็นผู้เล่า?

ข้อสำคัญที่ลุงย้ำก็คือ ทุกเรื่องเป็นคติ ทุกเรื่องเป็นแนวการตัดสินใจ ที่เราสามารถเอามาเป็นแบบอย่างได้ในการดำเนินงานสร้างบารมีของเรา

(นายการุณย์ บุญมานุช)
อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี
๑๐ มกราคม ๒๕๔๔

สารบัญ

หน้า

คำชี้แจง ..... (10)

คำนำ ..... (11)

เรื่อง

๑. “เรื่องทิดมงคลซึ่งเป็นคนเก่งวิชา หนีหลวงพ่อสึก” 1

๒. “เรื่องสามเณรขนข้าวสารหน้าวัดปากน้ำ” 2

๓. “เรื่องจักรพรรดิกับพระบรมศาสดา ใครมีเดชานุภาพ มากกว่ากัน” 3

๔. “เรื่องถวายกลดของพี่สาวหลวงพ่อ” 4

๕. “เรื่องดวงแก้ว ๓ ดวงของหลวงพ่อ มีเรื่องวุ่นวาย หลังจากหลวงพ่อมรณภาพ” 4

๖. “เรื่องหมวยขายปลาทูในวัด เห็นธรรมโดยบังเอิญ” 7

๗. “เรื่องหลวงพ่อปลูกต้นพุทราด้วยวิชาธรรมกาย” 8

๘. “เรื่องจีนหมวกเจ๊กมารเข้าสิงหาสู้กับหลวงพ่อ” 9

๙. “เรื่องประวัติเบื้องต้นในการปราบมารของหลวงพ่อมีอย่างไร” 10

๑๐. “เรื่องหลวงพ่อตั้งครู ๕ ท่าน” 11

๑๑. “เรื่องแม่ชีถนอมถูกฟ้องว่าสวดมนต์ไม่ได้ แล้วจะสอนได้อย่างไร?” 12

๑๒. “เรื่องแม่ชีทองสุขถูกวิจารณ์ว่า ไม่เหมาะที่จะเป็นครูสอน” 12

๑๓. “เรื่องพระบรมศาสดาทรงเก่งไม่เหมือนกัน” 13

๑๔. “เรื่องหลวงพ่อน้ำตาไหล” 13

๑๕. “เรื่องคุณหนูอายุ ๑๕ แปลกปลอมเข้ามาทำวิชาชั้นสูงในโรงงาน” 14

๑๖. “เรื่องรับช่วงวิชากันไม่รู้เรื่องของหัวหน้าเวร ทำให้หลวงพ่อเสียอารมณ์” 15

๑๗. “เรื่องหนึ่งไม่มีสองของแม่ชีจันท์คืออย่างไร?” 16

สารบัญ

หน้า

๑๘. “เรื่องตอนหลวงพ่อป่วยจำวัดปากน้ำไม่ได้” 17
๑๙. “เรื่องโพธิสัตว์ต้องกินง้วนดินสมัยสร้างบารมี” 18
๒๐. “เรื่องหลวงพ่อและแม่ชีถนอมกลัวมาร” 18
๒๑. “เรื่องพระแก้วมรกตมาจากไหน” 19
๒๒. “เรื่องแม่ชีทองสุขได้รางวัลเป็นกระเป๋าของหลวงพ่อ” 20
๒๓. “เรื่องแม่ชีถนอมถูกใช้ให้ไปสอนได้ลาภเป็นกองผ้าป่า” 20
๒๔. “เรื่องพระจากนครปฐมมาอธิษฐานกับหลวงพ่อ
ขอเป็นพุทธภูมิ” 21
๒๕. “เรื่องหลวงพ่อถามความรู้แก่ผู้ที่เห็นธรรม
ด้วยคำถามแปลกๆ” 23
๒๖. “เรื่องลุงเปล่งบอกหลวงพ่อให้สร้างพระพุทธรูป
องค์ใหญ่จะได้ดัง” 24
๒๗. “เรื่องสามเณรเจียกจับขโมย” 25
๒๘. “เรื่องหลวงพ่อขุ่นใจ ตั้งให้เป็นครูแล้วแต่ไม่สอน” 26
๒๙. “เรื่องหลวงพ่อยังมีอารมณ์ขึ้นๆ ลงๆ อยู่เพราะต่อสู้มาร” ... 27
๓๐. “เรื่องแม่ชีถนอมอาราธนาเครื่องให้หลวงพ่อ
ในวันที่หลวงพ่อมรณภาพ” 28
๓๑. “เรื่องเจ้าคุณฯ วีระโดนผีกายสิทธิ์เล่นงาน” 29
๓๒. “เรื่องแม่ชีถนอมเสียวสันหลัง” 30
๓๓. “เรื่องทำบุญเลี้ยงพระวัดปากน้ำของแม่ชีญาณี” 30
๓๔. “เรื่องหลวงพ่อกับไมโครโฟน” 31
๓๕. “เรื่องแม่ชีถนอมพบกายธรรมของพระพุทธเจ้าสลบ” 32

สารบัญ

หน้า

๓๖. “เรื่องแม่ชีถนอมเดินวิชาไปพบกายหลวงพ่ออายุ ๑๕” (ต้นหนุ่ม) 33
๓๗. “เรื่องหลวงพ่อถามว่าถ้าแม่ชีถนอมทำงานทาง วิชาธรรมกายไม่ไหวต้องหาผู้แทนไว้ช่วย” 33
๓๘. “เรื่องหลวงพ่อให้แม่ชีถนอมไปช่วยแก้ปัญหา แก่ผู้มาร้องขอ” 34
๓๙. “คำถามของหมออู๊ด กฤษณานุวัตร เรื่องปราบมาร” 34
๔๐. “เรื่องหลวงพ่อลงเรือไปสุพรรณฯ บ้านเกิด” 35
๔๑. “เรื่องข่าวลือว่าหลวงพ่อจะให้แม่ชีถนอมออกจากวัด” 36
๔๒. “เรื่องแม่ชีทองสุขค้าขายไม่ดีทั้งนั้น” 37
๔๓. “เรื่องแม่ชีถนอมเห็นธรรมก่อนที่จะมาพบหลวงพ่อ” 38
๔๔. “เรื่องดวงแก้วกายสิทธิ์ที่ขึ้นมาจากดินในวัดปากน้ำ” 39
๔๕. “เรื่องการตั้งแม่ชีถนอมเป็นหัวหน้าเวรมีวิธีแยบยล” 40
๔๖. “เรื่องลุงเปล่งอยากมีเมีย” 41
๔๗. “เรื่องแม่ชีถนอมยกมือไหว้ฟ้า” 42
๔๘. “เรื่องหมื่นศรีสวัสดิ์สามีของแม่ชีถนอมตายที่วัดปากน้ำ หลวงพ่อทำศพให้” 44
๔๙. “เรื่องน้ำพริกของแม่ชีถนอม” 45
๕๐. “เรื่องมารอยู่ที่ไหน” 45
๕๑. “เรื่องแม่ชีทองสุขสอนไม่ตรงแนวของหลวงพ่อ” 46
๕๒. “เรื่องต้นหว้ารักษาชมพูทวีป” 48
๕๓. “เรื่องศิษย์ของหลวงพ่อที่ชื่อพระ ดร.ทิตเวโท ภิกขุ” 50
๕๔. “เรื่องหลวงพ่อสั่งแม่ชีถนอมไม่ให้ปิดวิชา” 52

สารบัญ

หน้า

๕๕. “เรื่องหลวงพ่อรบกับมารก็คือมาแหย่รังแตน” 52
๕๖. “เรื่องมารไม่ยอมให้คนเก่งกับคนเก่งมาอยู่ด้วยกัน” 54
๕๗. “เรื่องการรักษาดวงบารมี” 55
๕๘. “เรื่องแม่ชีท้วม หุตานุกรม ไปก้ำเกินสามเณรธรรมกาย
โดยไม่ตั้งใจ” 56
๕๙. “เรื่องแม่ชีจันท์ถูกฟ้องว่าทำวิชาแกล้งผู้อื่น” 57
๖๐. “เรื่องเรียนวิชาธรรมกายเหมือนขี่เสือ หากลงจาหลังเสือ
จะถูกเสือกัด” 59
๖๑. “เรื่องหลวงพ่อเป็นนิ่ว ปัสสาวะลำบาก” 64
๖๒. “เรื่องคตในหัววัว” 65
๖๓. “เรื่องพวกทำวิชาเกี่ยวข้องกับเรื่องรามเกียรติ์อย่างไร?” 65
๖๔. “เรื่องหลวงพ่อแสดงอภินิหาร เอากายธรรมออกปรากฏให้เห็น
ด้วยตาของกายมนุษย์” 66
๖๕. “เรื่องควันหลงแห่งสงครามโลกครั้งที่ ๒ หลวงพ่อถามรู้ญาณ
จากแม่ชีจันท์ ขนนกยูง” 66
๖๖. “เรื่องความรู้วิชาธรรมกายชั้นสูงเกี่ยวกับปรากฏการณ์
ทางธรรมชาติบางอย่าง” 69
๖๗. “เรื่องหลวงพ่อทราบถึงการอธิษฐานบารมีของแม่ชีถนอม
เมื่อเวลาที่แม่ชีถนอมทำบุญใส่บาตร” 71
๖๘. “เรื่องศิษย์ไปขออนุญาตต่อหลวงพ่อ จะเดินทางไปจังหวัดนครปฐม
เพื่อไปไหว้พระบรมสารีริกธาตุ” 72
๖๙. “เรื่องหลวงพ่อขออาจารย์ตรีธา เนียมขำ มาอุปการะเป็นลูกสาว
ตั้งแต่อายุ ๑๓ ปี” 75

สารบัญ

หน้า

๗๐. “เรื่องประวัติของหลวงพ่อในตอนที่เป็นเด็กน้อย มีพี่เลี้ยงชื่อ “ยายบู่” ทำหน้าที่ดูแลหลวงพ่อ” 77
๗๑. “เรื่องหลวงปู่ชั้วพูดฝากธาตุธรรมไว้กับลุง ลุงฟังแล้ว ลุงไม่รู้เรื่อง เพราะยังไม่เป็นวิชา” 81
๗๒. “เรื่องหลวงพ่อใช้ให้สามเณรฉลวยถอนโรคแก่ผู้มาร้องขอ ปรากฏว่า เขาเหล่านั้น หายจากโรคทั้งปวง” 86
๗๓. “เรื่องแม่ชีถนอมแก้โรคให้แก่คุณหญิงของจอมพลผิณ ชุณหะวัณ” 87
๗๔. “เรื่องหลวงพ่อเทศน์ในโบสถ์ มีคนเห็นกายธรรมใหญ่ มาประทับยืนข้างหลวงพ่อ” 89
๗๕. “เรื่องหลวงพ่อต่ออายุให้แก่ลุงเปล่ง โดยที่ลุงเปล่งไม่ได้ป่วยไข้” 90
๗๖. “เรื่องเหตุใดหลวงพ่อจึงสอนวิชาธรรมกายด้วยตนเอง ให้ผู้อื่นทำแทนไม่ได้” 91
๗๗. “เรื่องแม่ชีทองสุขไปสอนธรรมแล้วถูกเขาต่อว่าและวิจารณ์เอา” 96
๗๘. “เรื่องหลวงตาขอด” 97
๗๙. “เรื่องหลวงพ่อสอนความรู้ให้แก่แม่ชีถนอมในเรื่องการเลี้ยงพระ” 99
๘๐. “เรื่องช่วงปลายชีวิตของหลวงพ่อ ท่านดำริที่จะคัดคน ร่วมทำวิชาปราบมาร” 101

๑. “เรื่องทิดมงคลซึ่งเป็นคนเก่งวิชา หนีหลวงพ่อสึก”

สามเณรมงคลและสามเณรเจียกบวชอยู่วัดปากน้ำ หลวงพ่อรักมากทั้งสองท่าน เพราะเป็นวิชา โดยเฉพาะอย่างยิ่งสามเณรมงคลนั้น มีฤทธิ์ หลวงพ่อจะเรียกใช้อยู่บ่อยๆ มีอยู่คราวหนึ่ง หลวงพ่อถึงกับพูดว่า

“มงคลปล่อยๆ (หมายถึงปล่อยจากการจับตัวมารไว้) เดี๋ยวแผ่นดินจะถล่ม”

สามเณรเจียกนั้น มีประวัติว่า หลวงพ่อเคยเอาเชือกผูกที่ขา แล้วผูกไว้กับเสาของศาลา ห้ามไปไหน

ระหว่างที่หลวงพ่อไปเทศน์ก็เคย มีประวัติว่า ถูกหลวงพ่อทำโทษก็เคย

สามเณรมงคล เมื่อเติบใหญ่ขึ้นก็บวชเป็นพระ เมื่อตอนเป็นพระหนุ่มๆ เกิดไปหลงรักสาวขึ้นมา

จะไปลาหลวงพ่อ เพื่อจะสึกก็ไม่กล้า เพราะรู้ว่า หลวงพ่อคงไม่ให้สึกแน่ จึงตัดสินใจหนีสึก ซึ่งทำให้หลวงพ่อเสียใจมาก

ต่อมาเกิดสำนึกได้ จะกลับมากราบขอขมาหลวงพ่อที่กุฏิ หลวงพ่อพูดว่า

“อย่าเข้ามานะ ถ้าเข้ามาข้าจะขว้างด้วยกระโถน”

พระเจียกต้องกันตัวทิดมงคลไว้ ให้อยู่ที่ปากประตูกุฏิ ไม่ให้เข้าไปในกุฏิของหลวงพ่อ

สามเณรมงคลนี้ หลวงพ่อรัก ถึงขนาดอนุญาตให้ลูบพุง (ท้อง) ของหลวงพ่อได้

(เจ้าคุณฯ เจียกเป็นผู้เล่าให้ฟัง ในสมัยที่ลุงบวชเป็นสามเณร ถวายหลวงพ่อในตอนที่หลวงพ่อมรณภาพ ตอนนั้น ลุงเป็นข้าราชการชั้นตรีแล้ว)

ข้อควรคิดของเรื่องนี้ ก็คือ การสร้างบารมีไม่ใช่ทำได้ง่ายอย่างที่คิด ไม่มีวาสนาบารมีมาแต่ปางหลัง เราจะไม่มีโอกาสได้ทำ

ดูตัวอย่างของเรื่องนี้ก็จะเข้าใจได้ นั่นคือ สามเณรมงคลมีประวัติว่า เก่งหลวงพ่อหวังดีอยากให้สร้างบารมีในเพศสมณะ

แต่แล้ว มีอันต้องหนีหลวงพ่อ ลาสิกขาไปครองเพศฆราวาส

เราจะพบว่า มีสามเณรเจียกเพียงรูปเดียวที่สร้างบารมีกับหลวงพ่อรอดมาได้จนวาระสุดท้าย (สามเณรเจียกรูปนี้ ต่อมาภายหลังก็คือ พระภาวนาโกศลเถร (ธีระ คล้อสุวรรณ) นั่นเอง)

๒. “เรื่องสามเณรขนข้าวสารหน้าวัดปากน้ำ”

มีอยู่คราวหนึ่ง มีญาติโยมนำข้าวสารมาถวายหลวงพ่อที่วัด โดยขนมาไว้ที่โป๊ะท่าน้ำหน้าวัด (ตรงท่าน้ำของวัด)

ไม่ทราบว่า เพราะเหตุใด? โยมวัดถึงได้ให้สามเณรในวัดมาช่วยกันขนข้าวสารไปไว้ใน โรงครัวของวัด

ขณะที่ขนอยู่นั้น หลวงพ่อท่านมาเห็นเข้า พอเห็นเข้าเท่านั้น หลวงพ่อบอกแก่โยมวัดว่า

“รู้ไหมว่า สามเณรเหล่านี้ มีบารมีมากันคนละเท่าไร? ให้ไปจ้างกรรมกรหน้าวัดมาขนแทน”

หลวงพ่อปรารภไปเช่นนั้น โยมวัด ก็ไปจ้างคนมาขนข้าวสารแทน

ตัวอย่างนี้ บอกให้เราทราบว่า คนที่มีบารมีธรรมนั้น หลวงพ่อท่านหวงแหนมาก หลวงพ่อท่านระวังรักษา เหมือนถนอมไข่ในหินทีเดียว

เราควรเอาตัวอย่างไว้ ท่านที่เป็นครูเป็นหัวหน้าของเรา เราต้องปกป้องท่านไว้ในทุกรูปแบบ อย่าละเลยท่านเป็นอันขาด

๓. "เรื่องจักรพรรดิกับพระบรมศาสดาใครมีเดชานุภาพมากกว่ากัน"

ในโรงงานทำวิชาของหลวงพ่อ วันนั้น หลวงพ่อเดินคุมวิชาอยู่ในฝ่ายของพระสงฆ์ แล้วหลวงพ่อ ก็ถามไปอีกฝ่ายของอุบาสิกา (แบ่งออกจากกันด้วยฝากั้น) ว่า

"หนอมเหร๋อ!" แม่ชีถนอมตอบ "เจ้าค่ะ" ("ถนอม" แต่หลวงพ่อเรียกว่า "หนอม")

"เอ็งอยู่กับใคร?"

"อยู่กับคุณฉลวย เจ้าค่ะ"

"เออดี วันนี้คนเก่งอยู่พร้อมหน้ากัน หลวงพ่อจะถามล่ะว่า พระพุทธเจ้ากับจักรพรรดิ ใครมีเดชานุภาพมากกว่ากัน?"

"พระพุทธเจ้า เจ้าค่ะ" คุณฉลวยตอบ

"เออ (ถูกใจหลวงพ่อ) แล้วหนอมล่ะ ว่าไง?"

"จักรพรรดิ เจ้าค่ะ" แม่ชีถนอมตอบ

"มันอีแง่ไหนของเอ็ง? ไหนว่ามาซิ (แปลว่า ไม่ถูกใจหลวงพ่อ)"

"ก็หลวงพ่อลองนึกดูซิเจ้าคะ เวลาพระพุทธเจ้าท่านจะทำอะไร? ต้องชูดวงแก้วขึ้นอธิษฐาน แล้วขอให้จักรพรรดิท่านช่วยให้ ถ้าจักรพรรดิท่านไม่ทำให้จะ

ว่าอย่างไรล่ะเจ้าค่ะ?”

แม่ชีถนอมเล่าต่อว่า “คุณศึกษาฯ คะ บัดนี้ หลวงพ่อของเราตายไปนานแล้ว ยังไม่มีใครเฉลยคำตอบได้เลย” ลุงได้เฉลยไปแล้ว โปรดค้นดูในหนังสือปราบมาร

๔. “เรื่องถวายกลดของพี่สาวหลวงพ่อ”

สมัยที่หลวงพ่อยังเป็นพระหนุ่มๆ เคยออกธุดงค์ (ถ้าจำไม่ผิดก็สัก ๒-๓ ครั้ง) ก่อนที่จะออกธุดงค์ ใครจะถวายกลดให้ หลวงพ่อจะไม่รับถวาย

แต่ หลวงพ่อมีเจตนาจะโปรดพี่สาว จึงหมั่นไปเยี่ยมพี่สาว (ป้าดา)

ไปพูดให้พี่สาวรู้ระแคะระคายว่า หลวงพ่อจะออกธุดงค์ ใครถวายกลด จะได้กุศลแรง

ในที่สุดพี่สาวของหลวงพ่อ (ป้าดา) ก็เข้าใจ และได้ถวายกลดให้หลวงพ่อทุกครั้ง

๕. “เรื่องดวงแก้ว ๓ ดวงของหลวงพ่อ มีเรื่องวุ่นวายหลังจากหลวงพ่อมรณภาพ”

เรื่องดวงแก้ว ๓ ดวงที่ประดิษฐาน อยู่ในรูปปั้นหลวงพ่อปางยืนในวัดปากน้ำ เกิดเป็นเรื่องราวขึ้น เมื่อตอนที่หลวงพ่อมรณภาพไปแล้ว

ความเดิม

ดวงแก้ว ๓ ดวงนี้ แม่ชีถนอม อาสไวย์ ได้มาจากวังสระปทุม เหตุที่ได้มานั้นเป็นเพราะอะไร? ยังไม่ทราบชัด

ทราบแต่ว่า สามีของแม่ชีถนอม ชื่อหมื่นศรีสวัสดิ์เป็นมหาดเล็ก ในวังสระปทุม แม่ชีถนอม ได้นำดวงแก้วทั้งสามดวงนี้ ถวายให้แก่หลวงพ่อ

แล้วหลวงพ่อก็นำดวงแก้วทั้งหมดใส่พานไว้ในโรงงานทำวิชาธรรมกาย (โรงงานของหลวงพ่อ ก็คือ กุฏินั่นเอง)

ซึ่งโรงงานนี้ ผู้เป็นวิชาธรรมกายทุกเวร จะเวียนกันเข้ามาทำวิชาตลอด ๒๔ ชั่วโมง

ในการทำวิชาธรรมกายชั้นสูงนั้น หลวงพ่อท่านนำดวงแก้วมาเดินวิชาด้วย เกิดอานุภาพในทางวิชาอย่างสูง

นี่คือ ความรู้ของหลวงพ่อ ดังนั้น เวรของผู้ทำวิชาทุกเวร ก็จะต้องนำดวงแก้วทั้งสามนี้ มาประกอบในการเดินวิชาด้วย

ปัญหาที่เกิดขึ้น คืออะไร?

ปัญหาเกิดขึ้น ในตอนที่หลวงพ่อมรณภาพลง ก็คือ มีเสียงซุบซิบว่า ดวงแก้วทั้งสาม อยู่ในปกครองของ คุณตรีธา เนียมขำ

ซึ่งคุณตรีธาผู้นี้ มีฐานะเป็นหัวหน้าเวร มีประวัติว่า หลวงพ่อรับมาดูแลไว้ตั้งแต่คุณตรีธาอายุ ๑๓ ปี

เสียงซุบซิบนี้ อยู่ในแวดวงผู้ทำวิชาชั้นสูง ทราบไปถึงสมเด็จพระวันรัตฯ วัดโพธิ์ (สมเด็จป๋า) เพราะ สมเด็จป๋าทรงเป็น ผู้รักษาการเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ (ชั่วคราว)

เมื่อทรงทราบข่าวแล้ว ก็อยากให้เสียงซุบซิบระงับลง เพราะการซุบซิบนั้น แม้จะไม่เป็นปัญหา แต่ก็กระจายไปในหมู่พระเณร

พระเณรในวัดปากน้ำมีจำนวนร่วม ๑,๐๐๐ รูป

สมเด็จป๋าทรงมาเป็นประธาน

คณะศิษย์มีความเห็นร่วมกันว่า ควรนำดวงแก้วทั้งสามประดิษฐานในรูปปั้นหลวงพ่อปางยืน ในหอสังเวชนีย์มงคลเทพนิรมิตของวัดปากน้ำ

ความแปลกของเรื่องอยู่ตรงที่ พระเณรท่านให้ความสนใจกันมาก ต่างมาร่วมอนุโมทนาแก่ผู้นำดวงแก้ว

ถวายมอบแก่สมเด็จป๋า เพื่อสมเด็จป๋าจะได้นำดวงแก้วไปประดิษฐานในรูปปั้นหลวงพ่อปางยืนต่อไป

สมเด็จป๋าคงจะทรงทราบความเป็นมาของดวงแก้วทั้งสามมาแล้วว่า แม่ชีถนอมเป็นผู้นำมาถวายให้แก่หลวงพ่อ

จะทรงทราบมาอย่างไร? ลุงก็ไม่ทราบเรื่องแล้ว

ย่นเรื่องเข้ามา จำได้ว่าสมเด็จป๋าทรงรับสั่งให้ตามตัวแม่ชีถนอม อาสไวย์เข้ามาในที่ประชุม

วันนั้น พระเณรจำนวนมากท่านรอดูเหตุการณ์อยู่ เพื่อจะร่วมอนุโมทนานั่นเอง

แม่ชีถนอมขอถวายแต่เพียงผู้เดียว

แม่ชีถนอมกราบสมเด็จป๋าแล้ว จึงกราบทูลว่า ดวงแก้วสามดวงนี้ ได้มาจากวังสระปทุม

ครั้นได้มาแล้วก็นำมาถวายแก่หลวงพ่อ ไม่อนุญาตให้ใครมาถวายร่วมด้วย ขอนำถวายแก่สมเด็จป๋า แต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น

เหตุผลใด ที่ไม่ยอมให้ใครร่วมถวายด้วย? ลุงไม่ทราบเหตุผลของแม่ชีถนอม จำได้ว่า แม่ชีถนอมไม่ยอมให้ใครร่วมถวายด้วย

เมื่อแม่ชีถนอมนำดวงแก้วทั้งสามดวงถวายแก่สมเด็จป๋าแล้ว เรื่องซุบซิบก็จบลง แม่ชีถนอมเล่าให้ลุงฟังว่า

"ใครจะมาถวายร่วมกับอีฉันไม่ได้หรอก เพราะอีฉันเป็นผู้หามาถวายหลวงพ่อเอง"

เหตุผลของแม่ชีถนอมที่ว่า ไม่ยอมให้ใครร่วมถวายด้วย คงจะถือว่าแม่ชีถนอมเป็นผู้จัดหามาด้วยตนเอง โดยไม่มีใครช่วยด้วยเลยก็ได้

การตีราคาคุณค่าของดวงแก้ว

อีกตอนหนึ่งที่พอจำได้ ก็คือ สมเด็จป๋าทรงถามแม่ชีถนอมว่า ดวงแก้วนี้มีค่าอย่างไร?

ต้องตีราคาให้ถูก ถ้าตีราคาไม่ถูก จะส่งผลกระทบต่อนัยน์ตาของตัวเอง

"หลวงพ่อท่านสอนว่า ดวงแก้วนี้มีคุณอนันต์มีค่ายิ่ง เจ้าค่ะ" แม่ชีถนอมตอบ

พระนามของดวงแก้วทั้งสาม ดวงแก้วทั้งสามนี้มีพระนามว่า

- มณีรัตน์จักรพรรดิ
- รัตนชาติจักรพรรดิ
- อุดมจักรพรรดิ

นี่คือ พระนามของจักรพรรดิทั้งสาม

ลุงจำได้ว่า เรื่องพระนามจักรพรรดิของหลวงพ่อนั้นลูกสาวของลุงเอง คือ ลูกกล้วย (น.ส. วิลาวัณย์ บุญมานุช) ตอนนั้นเธอเรียนชั้นประถมศึกษา

ลุงควบคุมเธอเดินวิชา ๑๘ กายทุกวัน เรียกว่าเราบังคับได้ ในตอนวัยเด็กนั้น วิชาของเธอเชี่ยวมาก จำได้ว่าได้กล่าวแก่เธอว่า

"หากกล้วยเข้ากายธรรมไปหารูปปั้นหลวงพ่อองค์ยืนได้ และเอาชื่อดวงแก้วสามดวง มาบอกพ่อได้ถูกต้อง พ่อจะให้รางวัลสามร้อยบาท"

ลูกกล้วยอยากได้รางวัล เธอเข้าวิชาไปถามชื่อจักรพรรดิของหลวงพ่อมา ตอบได้อย่างถูกต้อง ลุงก็เลยตบรางวัลให้

ตอนนี้เธอโตขึ้นแล้ว ลุงบังคับให้เธอเดินวิชาไม่ได้ เหมือนตอนเธอเป็นเด็ก เธอเรียนจบปริญญาตรีพยาบาลแล้ว รับราชการเป็นนางพยาบาลที่ ร.พ.รามาธิบดี กรุงเทพฯ

ต่อมา ย้ายไปอยู่ รพ.พระปกเกล้า จันทบุรี จบปริญญาโทและแต่งงานแล้ว ห่างเหินจากการฝึกวิชาธรรมกาย ฝึกบ้างก็ไม่เหมือนในวัยเด็ก

๖. "เรื่องหมวยขายปลาทูในวัด เห็นธรรมโดยบังเอิญ"

วันหนึ่ง ขณะที่หลวงพ่อกำลังจะสอนภาวนาแก่สาธุชนที่มาเรียนภาวนา ที่วัดปากน้ำ หลวงพ่อได้ปรารภกับคุณประยูร สุนทรา (ไวยาวัจกรของวัดปากน้ำ) ว่า

"ยูรๆ ช่วยไปตามหมวยที่ขายปลาทูในวัดให้มาฝึกภาวนา"

คุณหมวยก็มานั่งทำภาวนาตามคำของโยมประยูร แต่

ได้พูดกับโยมประยูรไปว่า

"อั๊วไปนั่งหลับตาแล้วใครจะช่วยอั๊วขายปลาทู"

ตอนนั้นปลาทู ๔ ตัว ๑ บาท

ในที่สุด คุณหมวยก็เข้าไปนั่งหลับตากับ หลวงพ่อ ขณะที่นั่งหลับตา ก็ภาวนาว่า

"สัมมาอะระโหงงงง ๆๆๆๆๆ" จนเห็นดวงปฐมมรรคขึ้นมา คุณหมวยบอกหลวงพ่อว่า

"หลวงพ่อ อั๊วเห็งลวงจัง (ดวงจันทร์) ในท้อง" โชคดีที่ว่า ขณะนั้น ไม่มีสุนัขมากินปลาทูที่คุณหมวยวางทิ้งไว้ในวัด

แล้วหลวงพ่อก็ให้พรว่า "ดวงธรรมที่หมวยเห็นนี้ จะทำให้หมวยเจริญขึ้นในทุกๆ ด้าน"

ต่อมา คุณหมวยก็ไม่ต้องมาขายปลาทูอีกเลย ไปประกอบอาชีพอื่น

ตัวอย่างนี้ บอกให้เราทราบว่า หลวงพ่อท่านมีญาณหยั่งรู้ว่าใครจะเห็นธรรม

เราจะพบว่า ผู้คนที่ร้อนรนจะไปพบหลวงพ่อนั้น มีประวัติแปลกๆ ทั้งนั้น บางท่านจ้างคนให้พาไป บางท่านหนีพ่อแม่มาหาหลวงพ่อ

ท่านเหล่านั้น ล้วนแต่มีบารมีแก่กล้าแล้วทั้งนั้น

เมื่อถึงเวลาที่เราจะเห็นธรรม บารมีของหลวงพ่อจะดึงดูดเราเหมือนแม่เหล็กดูดเหล็ก

๗. "เรื่องหลวงพ่อปลูกต้นพุทราด้วยวิชาธรรมกาย"

ที่ข้างๆ กุฏิของหลวงพ่อ ได้ปลูกต้นพุทราไว้ต้นหนึ่ง หลวงปู่ชั้วเล่าว่า หลวงพ่อใช้วิชาธรรมกาย เลี้ยงต้นพุทรานี้ไว้ โดยมอบหมายให้ คุณฉลวย สมบัติสุข เป็นผู้ควบคุมดูแล

มีอยู่คราวหนึ่ง ต้นพุทราออกลูกแล้วเก็บมาถวายหลวงพ่อได้หนึ่งขัน หลวงปู่ชั้ว ได้ฉัน ๔-๕ ผล ได้บอกลุงว่า มันหวานหอมมากจริงๆ

เดี๋ยวนี้ ไม่ทราบว่าพุทราต้นนี้ มีใครรักษาพันธุ์ไว้

(หลวงปู่ชั้วเป็นผู้เล่า ให้ลุงฟัง)

เนื้อหาสาระของเรื่องนี้คือ ใช้ความรู้วิชาธรรมกายปรุงรสจนกว่าพุทราจะเกิดดอกและมีผล ปรากฏว่า พุทรามีรสไม่เหมือนพุทราทั่วไป

๘. "เรื่องจีนหมวกเจ๊กมารเข้าสิงหาสู้กับหลวงพ่อ"

คราวนั้น จีนใส่หมวกเจ๊กยกพวกบุกมาหาหลวงพ่อในวัดปากน้ำ ในขณะที่หลวงพ่อ อยู่ในศาลาการเปรียญของวัด

พอคณะคนจีนมาถึง พวกเขาก็ขึ้นไปบนศาลาวัด แล้วถามหลวงพ่อว่า "จะให้พวกอั๊วนั่งที่ไหน? หลวงพ่อ"

หลวงพ่อตอบไปว่า "จะนั่งที่ไหนก็เลือกเอา"

พอหลวงพ่อพูดจบ ไอ้ตัวหัวหน้าก็ขึ้นไปนั่งบนธรรมาสน์ ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับธรรมาสน์ที่หลวงพ่อนั่งเทศน์ ระหว่างนี้ หลวงพ่อก็ทำวิชาสู้กับมันอยู่

แล้วหลวงพ่อก็สั่งโยมประยูร สุนทรา ไวยาวัจกรของวัดว่า

"ยูรๆ ไปตามพวกธรรมกายในโรงงานมาให้หมด"

โยมประยูรก็ไปเรียกศิษย์ธรรมกายในโรงงานมาที่ศาลาการเปรียญของวัด หนึ่งในนั้นมีแม่ชีถนอมด้วย

แต่ละท่านที่มาถึง ต่างก็ยืนทำวิชาโดยไม่หลับตา มีแต่แม่ชีถนอมเท่านั้นที่เข้าที่นั่งหลับตาทำวิชา

แม่ชีถนอมเล่าให้ลุงฟังว่า

"คุณศึกษาฯ พออีฉันมาถึง คนอื่นๆ ก็ยืนทำวิชาโดยไม่หลับตา ส่วนอีฉันพอเห็นหน้าพวกมันเท่านั้น อีฉันก็รีบเข้าที่หลับตาละลายมันลูกเดียว"

พอละลายหนักเข้าๆ พวกมันก็อ่อนกำลังลง ไอ้ตัวหัวหน้าที่นั่งบนธรรมาสน์ก็ชี้มาทางแม่ชีถนอม แล้วพูดว่า

"ทั้งหมดนี้ มีคนจริงอยู่คนเดียว คือคนนี้ คราวหน้าอั๊วจะมาสู้ใหม่"

ว่าแล้ว พวกเขาก็ยกขบวนกลับไป พอคณะลองดีกลับไปแล้ว หลวงพ่อพูดขึ้นว่า

"พวกเอ็งไม่รู้จักที่เป็นที่ตาย รู้ไหม มันสามารถเอาศาลาวัดไปโยนทิ้งทะเลได้ ถ้าไม่ได้หนอมช่วยไว้ อะไรจะเกิดขึ้น หนอม เอ็งคุ้มข้าวสุกวัดแล้ว"

เหล่าบรรดาศิษย์ของหลวงพ่อ เมื่อได้ยินหลวงพ่อกล่าววาจาเช่นนั้น เกิดการตกใจบ้างก็ซุบซิบทำนองน้อยใจว่า พวกเรายังมีผลงานไม่คุ้มข้าวสุก

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า เราควรนั่งหลับตาเดินวิชา การเดินวิชาโดยลืมตานั้น ทำให้วิชาหยาบ เพราะสายตาของเรายังเห็นสิ่งของทั้งปวงที่ขวางหน้า วิชาจึงหยาบไป นั่นเอง

อีกประเด็นหนึ่ง คือ หลวงพ่อจะพูดสั่งพวกเราแบบปกติ ย่อมทำไม่ได้ เพราะวันนี้ เป็นศึกสำคัญ ต้องประจันหน้ากับมาร

เป็นเหตุการณ์เฉพาะหน้า เราต้องตัดสินใจเอง แต่เราตัดสินใจพลาด จึงถูกหลวงพ่อ ว่ากล่าว ว่าทำวิชาอย่างนี้ยังไม่คุ้มค่าของข้าวสุก

๙. "เรื่องประวัติเบื้องต้นในการปราบมารของหลวงพ่อมีอย่างไร"

"ไอ้ครู รู้หรือเปล่า ธาตุธรรมท่านเตือนให้หลวงพ่อปราบมาร หลวงพ่อท่านใคร่ครวญอยู่ถึง ๘ ปี หลวงพ่อท่านเล่าให้หลวงปู่ฟังเอง" หลวงปู่ชั้วพูดกับลุง (หลวงปู่ชั้วเรียกลุงว่า "ไอ้ครู")

"แล้วหลวงพ่อท่านว่าอย่างไร" ลุงถามหลวงปู่

"มารก็มาต่อรองกับหลวงพ่อนะซี โอย มารมันมาเลยหล่ะ ไอ้ครู มารมันมาบอกกับหลวงพ่อว่า หลวงพ่อไม่ทำได้ไหม ถ้าหลวงพ่อไม่ทำ เขาจะให้คนสำคัญมารับใช้ที่กุฏิ ๗ วัน ๗ คืน"

แล้วหลวงปู่ก็ถามหลวงพ่อว่า หลวงพ่อตอบมารไปว่าอย่างไร?

หลวงพ่อตอบว่า "เราไปเชื่อมารได้ไง? ถ้าเราเชื่อมาร ก็เหมือนหนูข้าวสารนะซี" หลวงปู่ชั้วตอบ

ข้อควรคิดของเรื่องนี้ ก็คือ การปราบมารเป็นเรื่องใหญ่ในชีวิตของหลวงพ่อ หลวงพ่อท่านเห็นวิชาแล้ว และก็รู้ว่า ธาตุธรรมใช้ให้มาปราบมาร

แต่หลวงพ่อใช้เวลาคิดใคร่ครวญอยู่ ๘ ปี ว่าจะทำดีหรือไม่ทำ

เพราะเหตุใด จึงใช้เวลาคิดนานมาก ไม่มีใครคิดกันเลย แม้ผู้เป็นวิชาชั้นสูงก็ไม่เคยมีใครคิด แต่ลุงคิดได้แล้ว

นั่นคือ ไม่เคยมีใครชนะมารได้เลย หลวงพ่อท่านรู้อยู่แล้ว ถ้าเราปราบเราจะชนะหรือ? แต่เราถูกกำหนดตัวมาปราบมาร นี่คือความคิดของหลวงพ่อ

๑๐. "เรื่องหลวงพ่อตั้งครู ๕ ท่าน"

ในประวัติการเผยแพร่ของหลวงพ่อนั้น หลวงพ่อได้ตั้งครู (วิปัสสนาจารย์) ไว้ ๕ ท่าน กว่าจะแต่งตั้งได้ หลวงพ่อต้องเตรียมการเป็นปี

มีการบูชากัณฑ์ คือ ต้องจัดดอกไม้ธูปเทียนบูชาพระรัตนตรัย ดูฤกษ์ยามตามวิธีของหลวงพ่อ เพราะ ถือเป็นเรื่องใหญ่เรื่องสำคัญ และมีการจัดฉลองให้ด้วย

ครูทั้ง ๕ ท่าน ก็คือ

๑) แม่ชีทองสุข สำแดงปั้น

๒) ครูตรีธา เนียมขำ

๓) แม่ชีญาณี ศิริโวหาร

๔) แม่ชีถนอม อาสไวย์

๕) ครูฉลวย สมบัติสุข

การแต่งตั้งนั้น ต่างวาระกัน ไม่ได้จัดพร้อมๆ กัน งานฉลองสมโภชน์นั้นก็ต่างวาระกันด้วย เพราะครูแต่ละท่านมาเรียนกับหลวงพ่อไม่พร้อมกัน

หลวงพ่อท่านเห็นใครมีคุณสมบัติที่จะเป็นครูสอนวิชาธรรมกายได้ ท่านก็ตั้งให้เป็นคราวๆ ไป

ส่วนการตั้งพระสงฆ์นั้น ไม่ทราบประวัติเลย จึงไม่มีเรื่องเล่า

๑๑. "เรื่องแม่ชีถนอมถูกฟ้องว่า สวดมนต์ไม่ได้ แล้วจะสอนได้อย่างไร?"

มีคนไปฟ้องหลวงพ่อว่า ไปตั้งแม่ชีถนอมเป็นครูได้อย่างไร? เพราะแม่ชีถนอมสวดมนต์ไม่ได้ (เวลาไปสอน)

เวลาผ่านไป พอได้จังหวะเหมาะ ที่ผู้ร้องเรียนมาพบซึ่งหน้า หลวงพ่อก็เรียกแม่ชีถนอมมาพบ แล้วบอกให้แม่ชีถนอมแสดงการสอนให้ดู

"หนอม เวลาเอ็งไปสอน เอ็งทำอย่างไร? ไหนว่าให้หลวงพ่อฟังซิ" (ขณะนั้นอยู่พร้อมๆ กันหลายคน)

แม่ชีถนอมก็สาธิตการสอนให้หลวงพ่อชม แล้วกล่าวสวดมนต์บูชาพระตามแบบวิธีการของหลวงพ่อได้ด้วย

"ว่าตามอีฉัน นะคะ ยะมะหัง สัมมาสัมพุทธัง ภควันตัง สะระณังคะโต หญิงว่า คะตานะคะฯ ....."

"เออ มันว่าของมันได้นี่หว่า" หลวงพ่อพูดสรุปการสอนให้เห็น

พอหลวงพ่อชี้ขาดแล้ว อธิกรณ์ของแม่ชีถนอมก็สิ้นสุดลงในวันนั้น

๑๒. "เรื่องแม่ชีทองสุขถูกวิจารณ์ว่า ไม่เหมาะที่จะเป็นครูสอน"

แม่ชีถนอมวิจารณ์แม่ชีทองสุขว่า "ทำไมหลวงพ่อ จึงตั้งนายสุขเป็นครูสอนวิชาเจ้าคะ?"(คนโบราณ เขาเรียกผู้หญิงด้วยกันว่า "นาย") เพราะแม่ชีถนอมเห็นว่า สอนไม่ดี หลวงพ่อตอบว่า

"สุขมุขหน้ามันดี" หมายความว่า แม่ชีทองสุขมีวาทศิลปะ

พอหลวงพ่อชี้ขาดแล้ว ข้อข้องใจก็จบลง

ข้อควรพิจารณาก็คือ เรื่องการตั้งครูสอนนี้ หลวงพ่ออยากตั้งจำนวนมากๆ เพราะ มีเจตนาจะเผยแพร่ แต่หาคนมีคุณสมบัติไม่ได้ จึงตั้งได้จำนวนน้อย

ตั้งแล้ว มีการวิจารณ์กันดังเรื่องราวที่เล่ามานี้

๑๓. "เรื่องพระบรมศาสดาทรงเก่งไม่เหมือนกัน"

แม่ชีถนอม เคยถามหลวงพ่อว่า "หลวงพ่อเจ้าขา ทำไมพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ จึงทรงเก่งไม่เหมือนกัน ล่ะเจ้าคะ?"

หลวงพ่อตอบว่า "เอ้าหนอม พระพุทธเจ้าจะเก่งเหมือนกันได้อย่างไร? ถ้าเก่งเหมือนกัน ก็แพ้มารเขาซิ"

บัดนี้ เรารู้แล้วว่า พระพุทธเจ้าของภาคขาวสู้มารไม่ได้ ดังผลงานปราบมาร ภาคต่างๆ ที่ลุงเสนอไปแล้ว

ควรที่พวกเราจะติดตามหามาอ่าน เพื่อที่จะได้เกิดความรู้ว่า เรื่องราวปราบมารคือ อย่างไร?

๑๔. เรื่องหลวงพ่อน้ำตาไหล

มีอยู่วันหนึ่ง ฝรั่งชาวต่างชาติมาเที่ยววัดปากน้ำ พอมาพบหลวงพ่อก็จ้องมองหลวงพ่อ โดยไม่สนใจสิ่งรอบตัวเลย

จ้องเอาๆ จับไม้จับมือหลวงพ่อ ไม่ยอมห่างหลวงพ่อเลย หลวงพ่อเห็นดังนั้น ก็น้ำตาไหลออกมาเอง

พอฝรั่งกลับไปแล้ว ผู้คนก็ถามหลวงพ่อว่า "หลวงพ่อร้องไห้ทำไม?"

หลวงพ่อ ตอบว่า "หลวงพ่อสงสารฝรั่งคนนี้ เขาก็มีธาตุธรรมอย่างพวกเรานี่แหละ แต่ไปเกิดห่างไกลจากหลวงพ่อเสียแล้ว โดนมารปัดไป

หมดโอกาส ที่จะได้เล่าเรียนวิชาธรรมกาย อย่างพวกเราเสียแล้ว"

๑๕. "เรื่องคุณหนูอายุ ๑๕ แปลกปลอมเข้ามาทำวิชาชั้นสูงในโรงงาน"

ในโรงงานทำวิชา หลวงพ่อท่านเดินอยู่ในฝ่ายของพระสงฆ์ แล้วถามมาว่า

"วันนี้เวรของหนอมหรือ?"

"เจ้าค่ะ" แม่ชีถนอมตอบ

"ข้างหลังของหนอมเป็นใคร?" หลวงพ่อถาม

"เป็นเด็กผู้หญิงอายุสัก ๑๕ ปีเจ้าค่ะ"

"ใครฝึกสอนมา?"

"ครู... เป็นคนฝึกเจ้าค่ะ" (ครูญาณี ศิริโวหาร)

"ไม่ใช่วิชาของเรา วิชาของเขาจะทันหนอมอยู่แล้ว รู้ไหม? ทำวิชาร่วมกับพวกเราไม่ได้ เดี๋ยวพวกเราระส่ำระสายกันหมด รู้ไหม? มารเขาแปลงปลอมเข้ามา"

รุ่งขึ้น แม่ชีถนอมต้องช่วยกันในทุกอย่าง ทั้งหาเงินให้...ฯลฯ เพื่อให้คุณหนูนั้น ไปมีที่อยู่ใหม่

แล้วคุณหนูนั้น ก็ไม่รู้ตัวเอง เพราะ ธรรมกายที่เธอเห็นนั้นไม่ขาว เป็นเพราะครูผู้ฝึก ไม่แก้ไขให้ดีเสียก่อน

เห็นว่า เธอเห็นธรรม ก็ส่งไปเดินวิชาในกุฏิทำวิชา เพื่อพวกเรา จะได้มีกำลังรบมากขึ้น เราคิดกันอย่างนั้น

พวกเราต้องจำเรื่องนี้ไว้เป็นตำรา ใครที่กายและดวงธรรมไม่ใส เราต้องแก้ไขเขาก่อนเสมอไป

ฝึกให้เขาเดินวิชา ๑๘ กายจนกว่ากายและดวงจะใส จึงจะขึ้นหลักสูตรชั้นสูงได้

ความรู้วิชาธรรมกายมีหลายหลักสูตร ต้องเรียนรู้เป็นลำดับไป อย่าเอาคนไม่เป็นวิชา มาทำวิชาชั้นสูง เพราะเท่ากับเอามาเป็นฐานทัพให้แก่มาร ดังตัวอย่างที่นำมาเล่านี้

๑๖. "เรื่องรับช่วงวิชากันไม่รู้เรื่องของหัวหน้าเวร ทำให้หลวงพ่อเสียอารมณ์"

แม่ชีญาณีเป็นหัวหน้าเวร มารับเวรต่อจากแม่ชีถนอม ก่อนที่แม่ชีถนอมจะพัก ได้ถ่ายทอดวิชาให้แก่เวรของแม่ชีญาณีว่า ทำวิชาไปถึงไหนแล้ว? แล้วเดินวิชาไปอย่างไร?

พอบอกวิชาเสร็จเรียบร้อย แม่ชีถนอมก็กลับกุฏิจะเข้านอน

ทางฝ่ายแม่ชีญาณีนั้น หลวงพ่อท่านมาตรวจเวร แล้วถามแม่ชีญาณีว่า

"ญาณี ทำวิชาอะไรอยู่?"

แม่ชีญาณี ก็ตอบไม่ชัดเจน หลวงพ่อท่านฟังแล้วไม่เข้าใจ ถามว่า "เวรก่อนหน้านี้เป็นใคร? ไม่ได้บอกวิชากันไว้หรืออย่างไร?"

"เวรป้าหนอมเจ้าค่ะ" แม่ชีญาณีตอบ

"ไปลากคอหนอมมันมาเดี๋ยวนี้" หลวงพ่อสั่งเสียงแข็ง

ขณะนั้นเป็นเวลาตี ๓ แล้ว แม่ชีถนอมเล่าให้ลุงฟังว่า

"คุณศึกษาฯ อีฉันกำลังปูผ้าจะล้มตัวลงนอนอยู่แล้วเชียว ก็มีคนมาตามว่าหลวงพ่อท่านเรียกให้ไปที่โรงงานเดี๋ยวนี้ อีฉันก็ต้องลุกขึ้นมาแต่งตัว เพื่อไปพบหลวงพ่อ"

พอแม่ชีถนอมไปถึง หลวงพ่อท่านพูดว่า

"หนอม เอ็งถ่ายทอดวิชาให้กับเวรต่อมาหรือเปล่า?"

"บอกเจ้าค่ะ" แม่ชีถนอมตอบ

"บอกยังไง ไหนบอกให้หลวงพ่อฟังหน่อยซิ"

แม่ชีถนอมท่านบอกวิชาให้หลวงพ่อท่านฟังว่า ทำวิชาไปถึงไหนแล้ว? แล้วเดินวิชาอะไร? ไปอย่างไร?

หลวงพ่อท่าน ก็หันไปกล่าวกับแม่ชีญาณีอย่างอารมณ์เสียว่า

"เออ มันก็ว่าของมันถูกแล้ว พวกเอ็งไม่จำวิชากันเอง รู้ไหม วิชานี้ค้นกันถึงสองพันปีทีเดียวกว่าจะพบได้ ให้จำวิชาไปทำกัน เอ้า ไปทำวิชากันต่อได้แล้ว" หลวงพ่อกล่าวเสียงขุ่น

เวรใด? ทำวิชาอะไร? ไปอย่างไร? จะต้องบอกวิชานั้นๆ กับเวรใหม่ที่มารับช่วงวิชากันก่อนเสมอไป

ต่อเมื่อ รู้ญาณของเรารับช่วงวิชากันได้แล้ว เวรเดิมจึงปลีกตัวไปพักผ่อนได้ เวรใหม่ เขาก็ทำวิชาต่อจากเวรเก่าต่อไป เป็นเวลาอีกสี่ชั่วโมง

นี่คือ กฎเกณฑ์ของหลวงพ่อ คณะหนึ่งประกอบด้วย หัวหน้าเวร รองเวร ลูกเวร จำนวนหนึ่ง

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ความรู้บางความรู้ กว่าจะพบได้ ใช้เวลาค้นคว้านานเพียงใด? เมื่อได้มาแล้ว ทำไม ไม่นำความรู้มาเรียนกัน?

มันค้นคว้ากันง่ายอยู่หรือ? มันเห็นกันง่ายอยู่หรือ?

ลุงได้คติมาจากแม่ชีถนอม จึงนำความรู้วิชาปราบมารออกเผยแพร่ เพราะวิชาปราบมารยากเหลือหลาย

ยากที่จะเป็น! ยากที่จะรู้! ยากที่จะทำ! ยากที่จะอธิบาย! ไม่ใช่ความรู้ธรรมดา ดังคำพูดของหลวงพ่อที่ว่า "ค้นคว้ากันถึง ๒,๐๐๐ ปีทีเดียว"

๑๗. "เรื่องหนึ่งไม่มีสองของแม่ชีจันท์ คือ อย่างไร?"

ครั้งหนึ่ง หลวงพ่อได้กล่าวชมเชยแม่ชีจันท์ ขนนกยูง ว่า

"จันท์ เอ็งนะหนึ่งไม่มีสอง" ที่หลวงพ่อกล่าวเช่นนี้นั้น เพราะแม่ชีจันท์มีความเที่ยงตรงต่อเวลาในหน้าที่ ของการเข้าเวรในโรงงานทำวิชา

พอถึงเวลา แม่ชีจันท์จะมาเข้าเวรตรงเวลาทันใด ซึ่งเวรอื่นมักไม่ตรงเวลากันเลย

แม่ชีจันท์อยู่มานาน และรักษาคุณสมบัติ เรื่องตรงต่อเวลาไว้ได้อย่างเสมอต้นเสมอปลาย มิได้มีความหมายเป็นอย่างอื่น

ที่หลวงพ่อกล่าวชมเช่นนี้ เพราะต้องการให้กำลังใจผู้ทำวิชา ให้มีกำลังใจทำวิชาต่อไป เนื่องจากวันๆ ไม่ได้ไปไหนมาไหนเลย

สมัยนั้น อาหารการกินไม่สมบูรณ์ หิวขึ้นมาก็กินน้ำในโอ่ง เขาอยู่กันด้วยความอดทน

ตัวอย่างนี้ บอกให้เราทราบว่า นี่คือวิธีการครองใจบรรดาศิษย์ของหลวงพ่อ ใครได้รับคำชม? เขาจะจดจำ และเกิดความเบิกบานใจ มีความอดทนที่จะอยู่ทำวิชาต่อไป เพื่อไม่ให้เกิดความเบื่อหน่าย

สิ่งที่ช่วยได้ ก็คือ คำชมของหลวงพ่อเท่านั้น

เท่าที่ลุงติดตามดูเหตุการณ์ พบว่า บรรดาศิษย์จะคอยถามกันว่า วันนี้ หลวงพ่อชมใคร? หรือยกย่องใคร? ใครได้รับคำชม? เขาจะมีหน้ามีตา เป็นค่านิยมที่จะต้องให้หลวงพ่อชม ให้ได้

สมัยนั้นหลวงพ่อเป็นเจ้าคุณชั้นสามัญชื่อ พระภาวนาโกศลเถร ยังหนุ่มอยู่

๑๘. “เรื่องตอนหลวงพ่อป่วยจำวัดปากน้ำไม่ได้”

หลวงพ่อป่วย (อาพาธ) เข้าๆ ออกๆ รพ. สงฆ์อยู่หลายครั้ง

มีอยู่คราวหนึ่ง แม่ชีถนอมเล่าให้ลุงฟังว่า

“หลวงพ่อกลับเข้าวัดปากน้ำ แล้วพูดว่า ที่นี่ที่ไหน? นี่ใช่วัดปากน้ำหรือเปล่า?”

นั่นคือ หลวงพ่อจำวัดปากน้ำไม่ได้

แม่ชีถนอมออกความเห็นว่า

“คุณศึกษาฯ คะ อีฉันเห็นว่า มีการเปลี่ยนธาตุธรรมเสียแล้ว หลวงพ่อของเราถูกเปลี่ยนตัวแล้ว”

๑๙. “เรื่องโพธิสัตว์ต้องกินง้วนดินสมัยสร้างบารมี”

หลวงพ่อแต่งตั้งให้แม่ชีทองสุข เป็นครู แล้วใช้ให้ไปสอนเผยแพร่ที่อื่น ต้องไปสอนตามต่างจังหวัดด้วย

มีอยู่คราวหนึ่ง แม่ชีทองสุขเกิดเบื่อหน่าย ไม่ยอมไปสอนในสถานที่แห่งหนึ่ง เพราะเคยไปสอนแล้ว เขาไม่ให้อาหารการกินเลย บอกกับหลวงพ่อว่า

“ลูกไม่ไปสอนอีกแล้ว”

หลวงพ่อฟังแล้วก็ตอบว่า

“สุข เอ็งรู้ไหม พระพุทธเจ้าตอนเสวยพระชาติเป็นโพธิสัตว์ ตั้งแต่บรรพกาลอยู่นั้น เวลาไม่มีอะไรกิน แม้ง้วนดินก็ต้องเอามากินเชียวนะ”

เรื่องนี้ แม่ชีทองสุขเล่าให้ลุงฟัง ลุงไม่เชื่อในครั้งนั้น

แต่เหตุการณ์ต่อมา ลุงมีตำแหน่งราชการเป็นศึกษาธิการอำเภอในต่างจังหวัด เพื่อนครูเล่าให้ฟังว่า ภรรยาของเขาเวลาแพ้ท้องต้องไปเอาดินขุยปากรูปูมาย่างกิน เธอกินอย่างเอร็ดอร่อย

ทำให้ลุงระลึกถึง เรื่องของแม่ชีทองสุขได้ ดังเรื่องง้วนดินที่นำมาเล่านี้

๒๐. “เรื่องหลวงพ่อและแม่ชีถนอมกลัวมาร”

เรื่องของมารนี้ ใครเจอของจริงเข้าแล้ว ต้องกลัวทั้งนั้น แม้แต่หลวงพ่อของเรายังพูดไว้ในกัณฑ์เทศน์ว่า

"ถ้าเทศน์ให้ละเอียดไปกว่านี้ ผู้เทศน์มีหวังโดนนัตถุ์ยาแน่"

หมายความว่า บรรยายให้ละเอียดลึกซึ้งไปกว่านี้ไม่ได้ เกรงใจมารเขา เขาจะทำโทษเอาถึงสลบได้ เพราะจะจับไปนัตถุ์ยา (เป็นการเปรียบเทียบ)

ส่วนแม่ชีถนอม ก็เคยพูดไว้ตรงกับหลวงพ่อว่า

"คุณศึกษาฯ ถ้าอีฉันบอกคุณศึกษาฯ ว่า พระพุทธเจ้าอดีต–ปัจจุบัน–อนาคต อยู่ที่ไหน? อีฉันตายแน่วันนี้

อีฉันบอกคุณศึกษาฯ ไม่ได้หรอก มารมันเอาถึงตายแน่"

สรุปแล้ว ใครๆ ก็กลัวมาร

คุณชูชัยเคยถามลุงว่า ทำไมหลวงพ่อไม่ทำตำราวิชาธรรมกายไว้ให้ปรากฏ? จะทำได้อย่างไร? เพราะ มารเขาห้ามไว้

การออกตำราเป็นหนังสือ มารเขาห้ามไว้แล้ว ไม่มีใครกล้าขัดขืน เพราะมันเอาถึงตายทั้งนั้น

๒๑. "เรื่องพระแก้วมรกตมาจากไหน"

หลวงพ่อเคยพูดกับแม่ชีถนอมว่า "พระแก้วมรกต เป็นหินที่หล่นมาจากนิพพาน"

แม่ชีถนอมเล่าให้ลุงฟังเช่นนี้ ไม่ทราบว่า เรื่องนี้มีใครทราบบ้าง? ลุงโชคดีที่ได้ยินเรื่องลึกๆ อย่างนี้

๒๒. “เรื่องแม่ชีทองสุขได้รางวัลเป็นกระเป๋าของหลวงพ่อ”

หลวงพ่อใช้ให้แม่ชีทองสุข ไปสอนที่ จ. ชลบุรี แล้วคำนวณค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ทั้งไปทั้งกลับให้ ๔ บาท และหลวงพ่อได้นำกระเป๋าใบหนึ่งมามอบให้

หลวงพ่อบอกว่า

“สุข กระเป๋าใบนี้เป็นกระเป๋าใบแรกของหลวงพ่อ ตั้งแต่ครั้งหลวงพ่อบวชทีเดียว หลวงพ่อให้เอ็งเป็นรางวัลในการไปสอนเผยแพร่วิชา”

แม่ชีทองสุขเล่าว่า จะไปขออนุญาตหลวงพ่อ เพื่อไปซื้อกระเป๋า สำหรับเดินทาง หลวงพ่อบอกไม่ต้องไป หลวงพ่อท่านมีมอบให้ ดังที่เล่ามานี้

แต่แม่ชีทองสุข กลับเอาไปปิดทองบูชา ไม่ได้เอาไปใส่เสื้อผ้าดังเจตนาเดิม บัดนี้ แม่ชีทองสุขตายไปแล้ว แต่กระเป๋าใบนี้ของหลวงพ่ออยู่ที่ไหน?

พูดถึงเรื่องนี้ ลุงก็มีสบงของหลวงพ่อเก็บไว้เป็นที่ระลึก ฤกษ์ดีเมื่อไร? ก็จะนำมาอวดแก่วิทยากร

๒๓. “เรื่องแม่ชีถนอมถูกใช้ให้ไปสอนได้ลาภเป็นกองผ้าป่า

มีอยู่คราวหนึ่ง หลวงพ่อสั่งให้แม่ชีถนอมไปสอนที่วัดๆ หนึ่งใน จ. อยุธยา แม่ชีถนอมไม่อยากไปสอน แต่ก็ขัดคำสั่งของหลวงพ่อไม่ได้ และหลวงพ่อได้จัดเตรียมเงินค่าเดินทางให้ทั้งไปทั้งกลับไว้ “สิบสลึง”

แม่ชีถนอมเล่าให้ลุงฟังว่า

“คุณศึกษาฯ คะ อีฉันล่ะเสียใจ ไม่อยากจะไปเลย แต่ก็ขัดคำสั่งหลวงพ่อ ไม่ได้

พอไปถึงอีฉันก็นั่งลง นั่งพักเหนื่อยได้ ไม่นาน อยู่ๆ ก็มีเณรกลุ่มหนึ่งเดินเข้ามาหา

แล้วอีฉัน ก็ได้สอนเณรกลุ่มนี้ ให้ทำภาวนา สมดังประสงค์ของหลวงพ่ออย่างทันใด”

การสอนนั้นต้องพักแรมอยู่หลายวัน

พอตอนจะกลับ แม่ชีถนอมได้ผ้าป่าฯ ๑ กองมาจากวัดนี้ นำมาถวายหลวงพ่อ หลวงพ่อพูดว่า

"หลวงพ่อยกให้เอ็ง เพราะเอ็งไปเหน็ดเหนื่อยจากงานสอนมา"

แต่แม่ชีถนอม ก็ไม่รับและได้ยกกองผ้าป่านี้ให้หลวงพ่อ เพื่อเป็นกำลังเลี้ยงภิกษุสามเณรต่อไป

ข้อควรพิจารณาของเรื่องนี้นั้น แม่ชีถนอมอธิบายไว้ว่า การที่ใครต่อใครมาเรียนกันไม่ขาดระยะนั้น เป็นเพราะพระพุทธองค์ท่านช่วยเราด้วย

รวมทั้ง อรูปพรหมเขาก็มาช่วยเช่นกัน เราเป็นเพียงแต่สอนเท่านั้น

๒๔. "เรื่องพระจากนครปฐมมาอธิษฐานกับหลวงพ่อ ขอเป็นพุทธภูมิ"

ในสมัยนั้น พระเณรอุบาสกอุบาสิกาของวัดปากน้ำ มีอยู่ร่วม ๑,๐๐๐ ชีวิต

แต่มีอยู่องค์หนึ่ง รูปร่างท้วมๆ อ้วนๆ ผิวพรรณสะอาดสะอ้าน ได้เข้ามาเล่าเรียนวิชากับหลวงพ่อ ท่านมาจาก จ. นครปฐม

พระรูปนี้ มีกุฏิอยู่วัดปากน้ำนั้น

อยู่มาวันหนึ่ง หลวงพ่อนั่งรับแขกอยู่หน้ากุฏิ พระรูปนี้ได้เข้ามากราบหลวงพ่อ แล้วเอ่ยวาจาปรารถนา จะสร้างบารมีเป็นสัพพัญญูพุทธเจ้า

หลวงพ่อท่านสะดุ้งตกใจ กล่าวว่า

"ไม่ธรรมดา มันลำบากแสนสาหัสเชียวหนา ท่านจะเอาอย่างนั้นหรือ? อย่าเพิ่งเลย หลวงพ่อว่า ให้ท่านกลับไปคิดดูใหม่ คิดให้ดี"

แล้วพระรูปนี้ ก็กราบลาหลวงพ่อ

ต่อมา เมื่อได้โอกาสเหมาะ พระรูปนี้ ก็เข้าไปกราบขอพรจากหลวงพ่อ อีก

ครั้งหนึ่ง ในเรื่องปรารถนาพุทธภูมินั้น

หลวงพ่อ ท่านก็ให้กลับไปทบทวนตรึกตรองอีกครั้ง

ต่อมาเป็นครั้งที่ ๓ พระรูปนี้ ได้เข้าไปกราบหลวงพ่อเพื่อขอพรในเรื่องเดิมอีก แสดงถึงเจตจำนงอย่างแน่วแน่ว่า จะปรารถนาเป็นสัพพัญญูพุทธเจ้า

คราวนี้ หลวงพ่อพนมมือสวดมนต์ให้พร แก่พระรูปนี้อย่างทันใด ไม่ขัดขวางความประสงค์ อีกต่อไป

ข้อคิดของเรื่องนี้ ก็คือ

การปรารถนาเป็นพุทธภูมินั้น หลวงพ่ออธิบายว่าต้องต่อสู้ต้องอดทน ต้องบากบั่น สร้างบารมีไปนับชาตินับภพไม่ถ้วนทีเดียว

ต้องให้ได้ทุกอย่าง แม้แต่ชีวิตของตัวเราเอง ต้องควักลูกนัยน์ตาบริจาคให้เขาได้ ต้องยกลูกเมียให้เป็นทานได้

รวมความว่า ลำบากยากเข็ญ หลวงพ่อท่านทราบเป็นอันดี จึงบอกแก่ภิกษุรูปนี้ ว่าไปพิจารณาให้ดี

แต่การสร้างบารมีในยุคของเรานี้ ไม่ยากอย่างนั้น เพราะการให้ธรรมเป็นทานนั้น เลิศกว่าการให้อะไรทั้งสิ้น

นั่นคือ การสอนให้พวกเราเป็นธรรมกาย อย่างที่คณะของลุงกำลังทำอยู่ในขณะนี้

ใครได้ร่วมกับคณะของลุง ถือว่า เป็นลาภใหญ่ของเขา ใครไม่ได้ร่วมก็แปลว่า เขาโชคไม่ดี ในชาตินี้

สร้างบารมีแบบรวบยอดอย่างนี้ ยังไม่เคยมีใครทำได้

๒๕. "เรื่องหลวงพ่อถามความรู้แก่ผู้ที่เห็นธรรม ด้วยคำถามแปลกๆ"

หลวงพ่อมักจะเอาเรื่องแปลกๆ มาคุยกับแม่ชีถนอม เช่น หลังจากที่หลวงพ่อกำลังเดินออกจากโบสถ์ กลับเข้ากุฏิ

หลวงพ่อมักจะถามความรู้ เป็นการทดสอบแก่ผู้ที่เห็นธรรมแล้ว ซึ่งกำลังนั่งฝึกเรียงแถวอยู่รอบโบสถ์ว่า

"มดฝูงนี้ มีบารมีมาแล้วเท่าไร?" หรือถามว่า "นกพิราบบนหลังคาโบสถ์มันพูดอะไรกัน?"

หากใครตอบได้ถูกต้อง หลวงพ่อจะอารมณ์ดี แล้วนำเรื่องมาเล่าให้แม่ชีถนอมฟังอย่างบันเทิงอารมณ์

หากใครตอบไม่ได้ หลวงพ่อจะบ่นแสดงความผิดหวังว่า "เรียนไม่จริง" บ้าง "เป็นคนไม่เอาจริง" บ้าง

หากวันใดที่ผู้ปฏิบัติเห็นดวงธรรมก็ดี หรือตอบคำถามของหลวงพ่อได้ก็ดี หลวงพ่อท่านจะพูดดังๆ แสดงความดีใจให้แม่ชีถนอมได้ยิน

วันนั้น จะเป็นวันดวงดีของเหล่าบรรดาศิษย์ทั้งหลาย ไม่ว่าใครต่างต้องการเงินใช้ จะรีบเข้าแถวให้หลวงพ่อเซ็นชื่อให้ แล้วนำไปขอเบิกเงินกับไวยาวัจกรของวัด

ไวยาวัจกรของวัด จะจ่ายเงินตามลักษณะของลายเซ็น เซ็นอย่างไร? จ่ายเท่าไร? หลวงพ่อจะเซ็นไม่เหมือนกัน

ดังนั้น เหล่าบรรดาศิษย์ต่างคอยฟังข่าวอยู่ทุกวัน วัดใดหลวงพ่อพอใจในการปฏิบัติธรรมของผู้ปฏิบัติแล้ว วันนั้นเหล่าบรรดาศิษย์ทั้งหลายจะได้เงินใช้กันทั่วหน้า

๒๖. “เรื่องลุงเปล่งบอกหลวงพ่อให้สร้างพระพุทธรูปองค์ใหญ่จะได้ดัง”

ลุงเปล่งเป็นศิษย์ฆราวาสของหลวงพ่อ ที่หลวงพ่อให้ความเอ็นดูมาก และเป็นศิษย์เพียงผู้เดียวเท่านั้น ที่หลวงพ่ออนุญาตให้มาปลดกลอนประตูกุฏิของหลวงพ่อได้ทุกเวลา

ลุงเปล่งเคยเล่าให้ลุงฟังว่า หลวงพ่อบอกว่า ลุงเปล่งเคยเกิดเป็นลูกของหลวงพ่อในอดีตชาติ หลวงพ่อจึงให้ความเอ็นดูเป็นพิเศษ

มีอยู่คราวหนึ่ง ลุงเปล่งมาเยี่ยมหลวงพ่อ แล้วเรียกร้องให้หลวงพ่อสร้างพระพุทธรูปองค์ใหญ่

“หลวงพ่อครับ วัดโน้นเขาสร้างพระพุทธรูปองค์เบ้อเร่อ วัดนี้เขาสร้างพระพุทธรูปองค์ใหญ่ หลวงพ่อไม่สร้างขึ้นมาบ้างหรือครับ วัดปากน้ำจะได้ดังเหมือนกับเขาบ้าง”

หลวงพ่อตอบว่า

“เปล่ง ไปสร้างพระใหญ่พระโต พระอิฐพระปูน เช่นนั้นทำไม มันได้อะไรขึ้นมา มาสร้างพระเป็นอย่างพวกเราไม่ดีกว่าหรือ พระอิฐ หิน ปูน ทองเหลือง พูดไม่ได้ ทำไมไม่สร้างพระที่พูดได้?”

พระที่พูดได้ ก็คือ พวกเราที่เป็นธรรมกาย พวกที่สร้างวัตถุอย่างนั้น ยังห่างชั้น กับพวกเรามากนัก

กว่าจะมาเป็นธรรมกายอย่างพวกเรา ยังจะต้องไปงมงายกับการสร้างพระดิน หิน ปูน อีกมากชาติหลายภพ

มาสร้างพระเป็นกันดีกว่า ได้บารมีมากกว่ากันมากนัก สุดที่จะนับสุดที่จะประมาณทีเดียว”

๒๗. “เรื่องสามเณรเจียกจับขโมย”

มีอยู่คราวหนึ่ง หลวงพ่อมีรู้ญาณว่า จะมีขโมยมาขโมยเครื่องสูบน้ำของวัด ก็สั่งให้สามเณรเจียก ไปดักจับขโมย

ปรากฏว่า มีขโมยมาขโมยเครื่องสูบน้ำจริงๆ สามเณรเจียก ก็ตรงเข้าไปจับขโมย

ขโมยคนนี้ ก็ยอมให้จับแต่โดยดี

แล้วก็ถูกคุมตัว ไปพบหลวงพ่อ ระหว่างทางที่กำลังเดินไปหาหลวงพ่อนั้น ขโมยมันขออนุญาตไปปัสสาวะ สามเณร เจียกก็อนุญาต

แต่สามเณรเจียก รอแล้วรอเล่า ขโมยก็ไม่กลับจากปัสสาวะเสียที แปลว่าหนีไปแล้ว ได้กลับไปรายงานหลวงพ่อ หลวงพ่อท่านก็ว่า

“เฮ้อ ลูกเอ้ย เอ็งทำไมมันซื่อขนาดนั้น”

หลวงพ่อไม่กล้าพูดอะไรรุนแรง เพราะถ้าหลวงพ่อพูดอะไรไปในทางที่ไม่ดี เราจะเสียใจไปตลอดชีวิต เพราะหลวงพ่อมีวาจาศักดิ์สิทธิ์

ดังนั้น หลวงพ่อจะไม่กล่าวอะไรให้ศิษย์เสียหาย แต่ว่าท่านอบรมสั่งสอนท่านให้โอวาท ท่านเทศน์สอน

ขอให้ดูเทศน์กัณฑ์ต่างๆ ของหลวงพ่อเราจะได้ความรู้ชั้นดีทั้งนั้น

๒๘. "เรื่องหลวงพ่อขุ่นใจ ตั้งให้เป็นครูแล้วแต่ไม่สอน"

แม่ชีญาณี ศิริโวหาร ได้รับการแต่งตั้งจากหลวงพ่อให้เป็นครูไปเสร็จเรียบร้อยแล้ว แต่ในระยะต้น ครูญาณีไม่ยอมสอน ไม่ยอมเปิดเป็นสำนักอย่างที่แม่ชีทองสุขทำ

เหตุผลที่ไม่สอนนั้น ไม่ทราบว่าเป็นเพราะอะไร?

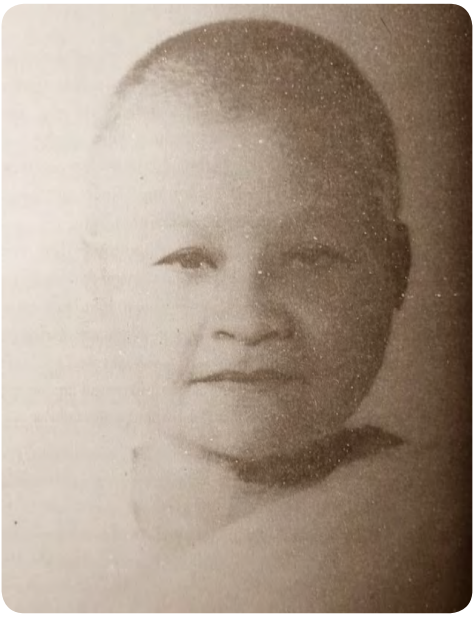

หลวงพ่อท่านรู้ว่า แม่ชีญาณีไม่สอน ก็คิดจะถอดถอนจากความเป็นครู แต่บังเอิญพอดีที่ครูญาณีดวงดี ท่านเกิดอารมณ์ที่จะสอนขึ้นมา จึงทำการสอนภาวนาตั้งแต่วันนั้น

ท่านจึงพ้นจากการถูกถอดถอน หากหลวงพ่อสั่งถอดถอน ก็จะมีการเสียใจเกิดขึ้นแน่

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า การตั้งครูนั้น หลวงพ่อมีวิธีการมากมาย เป็นบารมีใหญ่ เป็นอานิสงส์ใหญ่ เป็นได้เฉพาะบางท่านที่มีบารมีเก่าเท่านั้น ไม่ใช่เป็นได้ง่าย ไม่ใช่เป็นได้ทุกคน

ต้องดูลักษณะกิริยาท่าทาง ลักษณะการเป็นผู้นำ ลีลาการพูดการแสดงคุณสมบัติเหล่านี้ มีหรือไม่?

บางท่านความรู้ดี แต่ลักษณะของการเป็นผู้นำไม่มีในตน ก็เป็นครูไม่ได้

สิ่งที่เรามองไม่เห็น ก็คือ การมีบุญบารมีเก่า หากบารมีเก่าไม่มีเป็นพื้นฐาน เราก็ไม่มีวาสนาบารมีที่จะได้เป็นครู แม้ความรู้ดีแต่เป็นครูไม่ได้

วิธีแก้เรื่องนี้มีอยู่ ไม่ใช่เราจะหมดโอกาสเสียทีเดียว เราเป็นครูไม่ได้ แต่เราสมัครเป็นลูกมือเขาได้

ครูเขาทำอะไร? เราก็ไปเป็นผู้ช่วย ทำหน้าที่ช่วยเขา เราก็ได้บารมีไม่แพ้เขาเลย เพราะดวงบารมีนั้น พระพุทธองค์ทรงเป็นผู้ให้

ทรงรู้เห็นว่าเราทำอะไร? แม้หลวงพ่อไม่ได้ตั้งเรา เนื่องจากเราขาดคุณสมบัติ เราอย่าหมดกำลังใจ

ในเรื่องนี้ ลุงได้ความรู้นี้ ในตอนที่ลุงทำหน้าที่เผยแพร่วิชาธรรมกายนี้เอง ลุงได้รู้เห็นพระพุทธองค์ทรงคำนวณดวงบารมีอย่างไร?

ดังนั้น ขอกำชับพวกเราว่า แม้เราไม่มีบุญทุนเก่า เราก็มีสิทธิ์ได้บารมีไม่แพ้ผู้ได้รับการแต่งตั้งเป็นครู

นั่นคือ ให้เราทำหน้าที่ช่วยเขา เขาได้บารมี เราก็พลอยได้ไปกับเขาด้วย

๒๙. “เรื่องหลวงพ่อยังมีอารมณ์ขึ้นๆ ลงๆ อยู่ เพราะต่อสู้มาร”

ครั้งหนึ่ง แม่ชีถนอมพูดกับลุงว่า

“คุณศึกษาฯ คะ ต้นธาตุท่านยังมีอารมณ์ขึ้นๆ ลงๆ อยู่ เหตุก็เพราะต้องสู้กับมาร มารมันมา กระทบอยู่เรื่อยๆ ตามจังหวะเวลา”

“แม่ครูครับ เวลาหลวงพ่อโวยวาย แม่ครูคิดอย่างไร?” ลุงถาม

“โอย คุณศึกษาฯ จะไปถือสาท่านได้อย่างไร? เพราะเราก็รู้ว่า มารมันเข้าแทรกตลอดเวลา เรารบกับเขา เขาแทรกเรา–เราแทรกเขา เขาระเบิดเรา–เราระเบิดเขา เพราะเหตุนี้ เราจึงต้องอภัยให้หลวงพ่อทั้งหมด” แม่ชีถนอมกล่าว

๓๐. "เรื่องแม่ชีถนอมอาราธนาเครื่องให้หลวงพ่อ ในวันที่หลวงพ่อมรณภาพ"

วันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๒ ใกล้เวลาบ่ายสามโมง อันเป็นวันและเวลาที่หลวงพ่อมรณภาพ

เหตุการณ์ในนาทีนั้น หลวงพ่อกำลังหอบอย่างหนัก คนในวัดเกือบทั้งหมดมายืนห้อมล้อมหลวงพ่อ ต่างคนต่างร้องไห้ระงมไปหมด

สมเด็จป๋าวัดโพธิ์ ก็อยู่ในที่นั้นด้วย ก็ไม่รู้จะทำอย่างไรดี ได้ทรงรับสั่งให้คนไปตามแม่ชีถนอมมาที่หลวงพ่อนอนป่วยอยู่

พอแม่ชีถนอมมาถึง แม่ชีถนอมเล่าให้ลุงฟังว่า

"คุณศึกษาฯ พอดีฉันมาถึง ตายจริง คนอื่นก็เอาแต่ร้องไห้กันหมด อีฉันรีบเข้าที่ เห็นหลวงพ่อยังไม่มีเครื่อง อีฉันก็รีบไปอาราธนาเครื่องบนนิพพานให้มารับหลวงพ่อ

พอหลวงพ่อเข้านั่งบนเครื่องเท่านั้น หลวงพ่อก็หยุดหอบ แล้วกายมนุษย์ของหลวงพ่อก็สงบลง

แล้วเครื่องก็พากายมนุษย์ละเอียดของหลวงพ่อ ไปบนนิพพานของพระสมณโคดม"

สมเด็จป๋าทรงกล่าวชมแม่ชีถนอมว่า

"เออ พอแม่ชีคนนี้มาถึง หลวงพ่อหยุดหอบทันทีเลย"

แม่ชีถนอมเล่าให้ลุงฟังต่อไปว่า

"ต่อมา กายธรรมของหลวงพ่อถูกองค์ต้นใหญ่สั่งให้มาอยู่ระหว่างภพ ๓ กับนิพพาน

จักรพรรดิกายสิทธิ์–ทิพย์–พรหม–อรูปพรหม ต้องมารายงานตัวกับกายธรรมต้นธาตุทุกท่าน

กายธรรมของหลวงพ่อเรา ไม่ธรรมดาเลยนะคะ คุณศึกษาฯ อีฉันได้มาเห็นเข้า อีฉันยังนึกกลัวเลย"

ข้อควรพิจารณา ก็คือ พวกเราทั้งหมดไม่มีใครรู้ว่า หลวงพ่อของเราอยู่ที่ใด? หลวงพ่อไม่ได้อยู่ชั้นดุสิตตามที่เข้าใจกัน แต่ท่านอยู่ระหว่าง ๓ ภพ กับนิพพาน ทำหน้าที่ปกครองอยู่ตรงนี้

๓๑. "เรื่องเจ้าคุณฯ วีระโดนผีกายสิทธิ์เล่นงาน"

ตอนนั้นเจ้าคุณภาวนาฯ (พระอาจารย์วีระ) ยังเป็นพระหนุ่มๆ อยู่ และเพิ่งเป็นวิชาใหม่ๆ เกิดซุกซนไปขุดหากายสิทธิ์ จึงถูกผีกายสิทธิ์เล่นงานเอาจนท้องบวม

หลวงพ่อท่านรู้ว่า ท้องบวม ก็ให้แม่ชีถนอมช่วยแก้โรคให้

เรื่องนี้สอนว่า วิชายังไม่เก่งห้ามไปซุกซน เราต้องเรียนวิชาให้สูงกว่านี้ เพื่อจะได้นำความรู้มาป้องกันตัวเองได้

เรื่องนี้เป็นตัวอย่างสำคัญ เป็นข้อคิดว่า วิชาธรรมกายมีหลายหลักสูตร ต้องเรียนให้สูงเข้าไว้ เพื่อจะได้มีความรู้ป้องกันตัวเองได้ เพราะ มารเขาจ้องจะรังแกพวกเราอยู่แล้ว

เราวิชาอ่อนๆ เขาก็เล่นงานเราได้ ดังเรื่องของท่านเจ้าคุณภาวนาฯ นี้

๓๒. "เรื่องแม่ชีถนอมเสียวสันหลัง"

มีอยู่คราวหนึ่ง แม่ชีถนอมได้พูดกับลุงว่า

"คุณศึกษาฯ คะ อีฉันล่ะเสียสันหลังเหลือเกิน ไม่รู้ว่าตายไปแล้ว ธาตุธรรมท่านจะว่าอีฉันอย่างไร?"

"อ้าว ทำไมแม่ครูถึงพูดอย่างนั้น?" ลุงถาม

"ก็คุณศึกษาฯ ลองคิดดูซิคะ ผ้าซักเมตร อีฉันก็ไม่เคยซื้อ ข้าวซักลิตร อีฉันก็ไม่เคยซื้อ ธาตุธรรมท่านจัดหามาเลี้ยงดูให้

ที่อีฉันทำวิชาอยู่ทุกวันนี้ ไม่รู้ว่าคุ้มกับที่ธาตุธรรมท่านเลี้ยงดูหรือเปล่า?"

พอแม่ชีถนอมตายลงในปี ๒๕๒๘ ซึ่งลุงปราบมารได้ ๑ ปีแล้ว ลุงได้เข้าปกป้องแม่ชีถนอมทันที ไม่ต้องให้ธาตุธรรมมาพิจารณาอะไรกับแม่ชีถนอมเลย

แล้วแม่ชีถนอมก็ไปอยู่ชั้นดุสิต ในฐานะหัวหน้าของชั้นดุสิต และในฐานะอาจารย์ของผู้ปราบมาร อย่างสมเกียรติภูมิ

เรื่องของแม่ชีถนอม ยังมีเรื่องราวอีกมากมาย ลุงเห็นว่า ท่านเป็นคนสำคัญมาก ถ้าไม่มีแม่ชีถนอม งานปราบมารของลุงก็จะเกิดขึ้นไม่ได้

แล้วหนังสือปราบมารก็เกิดขึ้นในโลกไม่ได้ด้วย รวมทั้งตำราวิชา ธรรมกายทุกหลักสูตร ก็จะไม่มีการขยายความด้วยประการใดๆ

แล้วในที่สุดวิชาธรรมกายก็จะสูญในเร็ววัน

แม่ชีถนอมเป็นผู้วางรากฐานความรู้ให้แก่ลุงใหม่ทั้งหมด เพราะแต่เดิมความรู้ของลุงเพี้ยนไปหมด

๓๓. "เรื่องทำบุญเลี้ยงพระวัดปากน้ำของแม่ชีญาณี"

เพลวันนั้น แม่ชีญาณีเป็นเจ้าภาพเลี้ยงพระทั้งวัด เนื่องจากเป็นการทำบุญวันเกิดของแม่ชีญาณี ขณะเดียวกันก็มีญาติโยมมาถวายภัตตาหารเพลด้วย

สำหรับหลวงพ่อนั้น ญาติโยมถวายสำรับคาวหวานอย่างดี แต่หลวงพ่อยังไม่ฉัน เพราะรู้ว่าวันนี้ แม่ชีญาณีทำบุญวันเกิดด้วยการเป็นเจ้าภาพเลี้ยงพระ

พอจังหวะที่แม่ชีญาณีเดินมาใกล้หลวงพ่อ หลวงพ่อท่านถามว่า

"ญาณี เป็นเจ้าภาพเลี้ยงพระวันนี้หรือ?"

"เจ้าค่ะ"

"ไหนล่ะ สำรับของหลวงพ่อ"

แม่ชีญาณีให้คนยกถาดสำรับอาหารไปถวายแก่หลวงพ่อ และหลวงพ่อก็ฉันให้อย่างละนิด พอเป็นพิธี

จากนั้น ก็ยกอาหารชุดของแม่ชีญาณีออกมา แปลว่า ได้ฉลองศรัทธาให้แก่ศิษย์แล้ว แม้จะไม่ใช่อาหารชั้นเลิศ หลวงพ่อก็ฉันให้แล้ว

ถ้าหลวงพ่อไม่ฉันให้ แม่ชีญาณีก็จะเสียใจการที่เราเลี้ยงพระ เป็นการสร้างบารมี หากหลวงพ่อไม่ฉันให้ เราจะได้บารมีจากไหน?

เพราะเหตุนี้เอง หลวงพ่อจึงต้องพูดทวงถาม ด้วยมีเจตนาจะให้บารมีแก่เจ้าภาพนั่นเอง

๓๔. "เรื่องหลวงพ่อกับไมโครโฟน"

เรื่องเทคโนโลยีสมัยใหม่นั้น หลวงพ่อท่านจะไม่ค่อยเข้าใจ เพราะหลวงพ่อใส่ใจอยู่เพียง ๒ เรื่องคือ

๑) สอนธรรม

๒) บำเพ็ญธรรม และควบคุมวิชาปราบมาร

มีอยู่วันหนึ่ง ที่ศาลาการเปรียญของวัดปากน้ำ หลวงพ่อพูดผ่านไมโครโฟนของวัดเรียกแม่ชีถนอม โดยไม่ได้เปิดสวิตซ์

หลวงพ่อก็ไม่รู้เสียงที่พูดนั้น ออกสู่ลำโพงหรือเปล่า?

"หนอม มาหาหลวงพ่อหน่อย" เวลาผ่านไปสักพัก หลวงพ่อเรียกอีก

"หนอม เอ็งอยู่ไหม มาหาหลวงพ่อเดี๋ยวนี้" เวลาผ่านไปอีกพักหนึ่ง แม่ชีถนอมก็ยังไม่มาหา

หลวงพ่อ คราวนี้หลวงพ่ออารมณ์หงุดหงิดขึ้นมาแล้ว ตะโกนใส่ไมโครโฟนที่ไม่ได้เปิดสวิตซ์อีก

"หนอม เอ็งอยู่ไหน? อะไรไปอุดหูเอ็งหรือ? เรียกนานแล้วไม่ได้ยินหรือ?"

พอเวลาผ่านไประยะหนึ่ง หลวงพ่ออารมณ์ดีแล้ว แม่ชีญาณี ก็ถามหลวงพ่อว่า

"หลวงพ่อไปว่าป้าหนอมทำไม?"

หลวงพ่อตกใจ! พูดอย่างนั้นได้อย่างไร? พอแม่ชีถนอมมาพบแล้ว แม่ชีถนอมจึงถาม หลวงพ่อว่า

"เวลาหลวงพ่อเรียกลูก กดปุ่มสวิตซ์หรือเปล่าเจ้าคะ?"

"เปล่า! หลวงพ่อไม่รู้! ขอโทษๆ" หลวงพ่อตอบ

๓๕. "เรื่องแม่ชีถนอมพบกายธรรมของพระพุทธเจ้าสลบ"

หลวงพ่อท่านรู้ล่วงหน้าก่อนแล้ว จึงเอ่ยปากถามแม่ชีถนอมว่า

"หนอม เอ็งเห็นอะไร?"

แม่ชีถนอม ก็ตอบหลวงพ่อไปว่า

"ลูกเดินวิชาไปพบกายธรรมของพระพุทธเจ้า นอนสลบไสลอยู่จำนวนมากเจ้าค่ะ"

หลวงพ่อตอบว่า

"เออ มารมันทำวิชาสะกดให้กายธรรมพระพุทธเจ้าสลบ ให้เอ็งเข้ากายธรรมไปเดินวิชาดับอธิษฐาน–ถอนปาฏิหาริย์ แก้กายธรรมของพระองค์ให้ฟื้นขึ้นมานะ ได้บุญมากรู้ไหม?"

ตัวอย่างของเรื่องนี้บอกให้เราทราบว่า นี่เป็นข้อมูลหนึ่งที่เราได้ทราบผลงานปราบมารในสมัยของหลวงพ่อ

ส่วนผลงานปราบมารในยุคของลุง ลุงทำเป็นรายงานออกมาหลายเล่มแล้ว ขอให้ทุกคนได้อ่าน

เราจะพบว่า มารเขาทรมานพระพุทธเจ้าของเราในหลายรูปแบบทีเดียว

๓๖. "เรื่องแม่ชีถนอมเดินวิชาไปพบกายหลวงพ่ออายุ ๑๕" (ต้นหนุ่ม)

หลวงพ่อท่านรู้ล่วงหน้าได้อย่างไรไม่ทราบ ได้เอ่ยถามแม่ชีถนอมว่า

"หนอม เอ็งเห็นอะไร?"

"ลูกเดินวิชาไปในนิพพาน ในว่างใสนั้น ลูกเห็นกายหลวงพ่ออายุในราว ๑๕ ปี เห็นจะได้ เจ้าค่ะ" แม่ชีถนอมตอบ

"เออ หนอมรู้ไหม? หลวงพ่อเดินวิชาตามหากายนี้มา ๑๐ กว่าพรรษาแล้วนะ"

ว่าแล้ว หลวงพ่อก็เข้ากายธรรมไปเอากายนี้ มาซ้อนกับกายของท่าน แล้วหลวงพ่อก็สวยขึ้นๆ

ลุงเรียกกายนี้ว่า "ต้นหนุ่ม" ไม่ทราบว่า กายหนุ่มกายนี้ ไปอยู่ในนิพพานได้อย่างไร? มีความเป็นมาอย่างไร? ลุงไม่ทราบเลย และหลวงพ่อก็ติดตามหากายนี้ ของท่านไม่พบ แต่แม่ชีถนอมไปพบโดยบังเอิญ

จะเห็นว่า แม่ชีถนอมท่านเก่งในทุกเรื่อง แม้จะมาเรียนทีหลัง แต่ก็ได้เป็นหัวหน้าเวร

๓๗. "เรื่องหลวงพ่อถามว่า ถ้าแม่ชีถนอมทำงานทางวิชาธรรมกายไม่ไหว ต้องหาผู้แทนไว้ช่วย"

มีอยู่คราวหนึ่ง หลวงพ่อถามแม่ชีถนอมว่า

"หนอม ถ้าเอ็งไม่อยู่จะให้ใครทำวิชาแทนล่ะ? เอ็งทำไม่ไหวก็ต้องหาคนมาช่วยจะเอาใครมาช่วย? พอจะบอกหลวงพ่อได้ไหม?"

"ก็ให้พระวีระ (เจ้าคุณฯ ภาวนา) ทำแทน เจ้าค่ะ" แม่ชีถนอมตอบ

หลวงพ่อท่านก็นิ่ง ไม่ได้ว่าอะไร? แต่หลวงพ่อก็ไม่เรียกใช้พระอาจารย์วีระ เพราะท่านเห็นว่า พระอาจารย์วีระยังทำงานให้ท่านไม่ได้ นั่นเอง เพราะวิชายังอ่อนอยู่มาก

ข้อคิดของเรื่องนี้ ก็คือ ความรู้วิชาธรรมกายมีหลายหลักสูตร เราต้องเข้าถึงหลักสูตรชั้นสูง เราจึงจะถึงขั้นใช้วิชาได้

เหมือนการเรียนทางโลก กว่าเราจะออกมาทำงานได้ เราก็ต้องเรียนกันหลายปีหลายระดับ จนกว่าเราจะจบปริญญาตรี จึงจะออกมาทำงานประกอบอาชีพได้

พระอาจาย์วีระเป็นศิษย์ของแม่ชีถนอม แม่ชีถนอมท่านสอนมานาน มั่นใจว่า เป็นวิชาแล้วเอาเข้าจริง ก็ยังทำงานให้หลวงพ่อไม่ได้

๓๘. "เรื่องหลวงพ่อให้แม่ชีถนอมไปช่วยแก้ปัญหาแก่ผู้มาร้องขอ"

เรื่องมีอยู่ว่า มีคนมาขอให้หลวงพ่อช่วยแก้ไขเรื่องอะไร จำไม่ได้แล้ว

เขาผู้นี้ เป็นข้าราชการกรมศุลกากร หลวงพ่อก็สั่งให้แม่ชีถนอมไปแก้แต่ผู้มาร้องขอ ไม่เอาแม่ชีถนอม กลับไปเองพวกของตนไป

พอกลับมาถึงวัด หลวงพ่อท่านก็ถามเหตุผลถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น และถามวิธีแก้ว่าจะแก้อย่างไร?

ปรากฏว่า ตอบหลวงพ่อไม่ได้เลย

หลวงพ่อก็นิ่งไม่ว่าอะไร หลวงพ่อไม่กล้าออกความเห็น เพราะผู้มาร้องขอเป็นผู้อุปการะวัด หลวงพ่อเกิดความเกรงใจ

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า เราไม่ควรแสดงอาการรู้ดีไปกว่าหลวงพ่อ เขาผู้นั้นคิดว่าจะเก่ง เอาเข้าจริงก็ทำอะไรไม่ได้ น่าอายมาก

๓๙. "คำถามของหมออู๊ด กฤษณานุวัตร เรื่องปราบมาร"

หมออู๊ด กฤษณานุวัตร เคยถามหลวงพ่อว่า

"หลวงพ่อครับ เมื่อไรงานปราบมารของหลวงพ่อจะแล้วเสร็จ?"

"มันจะเสร็จได้อย่างไร? พวกธรรมกายไม่เคยอยู่พร้อมกันเลย" หลวงพ่อตอบ

คนโน้นอยู่ คนนี้ไม่อยู่ เป็นอย่างนี้มาตลอด แม้หลวงพ่อจะตั้งกฎกติกาอย่างไร? คณะทำวิชาก็ไม่เคยอยู่พร้อมกันอยู่ดี

ที่เป็นเช่นนี้ เพราะมารชักใยอยู่หลังฉาก นั่นเอง

ตัวอย่างนี้บอกให้เราทราบว่า นี่คือ เหตุผลที่งานปราบมารไม่บรรลุเป้าหมาย งานปราบมารไม่ใช่ทำง่าย

ลุงเห็นใจหลวงพ่อและเห็นใจต่อทุกคน ลุงทำวิชาปราบมาร ลุงจึงรู้ว่ามันแสนยาก

๔๐. "เรื่องหลวงพ่อลงเรือไปสุพรรณฯ บ้านเกิด"

หากเราศึกษาให้ดี เราจะทราบว่า ในสมัยที่หลวงพ่อมีชีวิตอยู่นั้น ใครแก้โรคได้? หลวงพ่อจะเรียกใช้ทุกวัน ห่างหลวงพ่อไม่ได้เลย

วันหนึ่ง หลวงพ่อจะไปสุพรรณบุรี คือบ้านสองพี่น้อง อันเป็นบ้านเกิดของหลวงพ่อ

ปรากฏว่า มีพระเณรอยากไปกับหลวงพ่อ เพราะอยากไปเที่ยวบ้านท่าน แต่ว่าจำนวนผู้ติดตามมีเป็นจำนวนมาก หลวงพ่อก็บอกว่า

"จะไปด้วยก็ได้ แต่ต้องแก้โรคได้ ไม่งั้นเกะกะเรือของหลวงพ่อ" เพียงเท่านี้เอง จำนวนผู้ติดตามก็ลดฮวบ

ข้อคิดของเรื่องนี้ ก็คือ วิชาแก้โรค ไม่ใช่วิชาทำได้ง่าย เท่าที่ทราบก็มีแม่ชีถนอมทำได้ คนอื่นยังไม่มีกิตติศัพท์

ดังนั้น เราต้องเรียนให้ลึก ยุคนี้ไม่มีเกจิอาจารย์ใดทำได้ น่าเสียใจ

๔๑. "เรื่องข่าวลือว่า หลวงพ่อจะให้แม่ชีถนอมออกจากวัด"

ในครั้งนั้น มีข่าวลือไปทั้งวัดปากน้ำว่า หลวงพ่อจะให้แม่ชีถนอมออกจากวัด ใครๆ ในวัดปากน้ำกล่าวลือกันอย่างนั้น

เหตุที่เป็นเช่นนี้ เป็นเพราะมารมันสอดสุดละเอียดทุกๆ คนให้เกลียดชังแม่ชีถนอม เพื่อขจัดแม่ชีถนอมให้พ้นออกไป จะได้ไม่มีคนเก่งเหลืออยู่

คนนั้น ก็บอกว่า หลวงพ่อจะให้แม่ชีถนอมออกจากวัด คนนี้ ก็บอกว่าหลวงพ่อจะให้แม่ชีถนอมออกจากวัด

เรื่องนี้ ลือจนเข้าหูของหลวงพ่อ ซึ่งขณะนั้น หลวงพ่อป่วยแล้ว

หลวงพ่อแก้สถานการณ์นี้อย่างไร?

วันหนึ่ง ในขณะที่หลวงพ่อกำลังฉันเพลอยู่ แม่ชีถนอมมาหาหลวงพ่อพอดี เพื่อจะถามเรื่องราวข่าวลือนั้น หลวงพ่อพูดว่า

"หนอม เอ็งรอเดี๋ยวก่อน รอหลวงพ่อ ให้หลวงพ่อฉันของหวานก่อน"

พอหลวงพ่อฉันเสร็จ หลวงพ่อก็พูดสั่งวิชาทันที

"หนอม เอ็งไปทำวิชาอย่างนั้นๆ ไปทำวิชาอย่างนี้ๆ นะ รีบไปทำวิชาเดี๋ยวนี้"

คนทั้งหลายเห็นว่า หลวงพ่อไม่พูดไล่ แต่กลับพูดสั่งวิชา ข่าวลือว่าหลวงพ่อจะไล่แม่ชีถนอมมาจากไหน? ไม่มีใครตอบได้ จู่ๆ ก็มีข่าวออกมาเอง

ตัวอย่างนี้ บอกให้เราทราบว่า นี่คือวิธีของมารเขา เขาสอดละเอียดได้ ถ้าให้แม่ชีถนอมออกไป ก็แปลว่า เราหมดคนเก่ง เสียท่ามารเขา

แต่หลวงพ่อท่านรู้ทัน มีแต่จะหาคนเก่งมาเพิ่มการขจัดคนเก่งมันผิดตำรา

๔๒. "เรื่องแม่ชีทองสุขค้าขายไม่ดีทั้งนั้น"

แม่ชีทองสุข ก่อนที่จะบวชเป็นอุบาสิกาที่วัดปากน้ำ ได้จ้างเรือจ้างเดินทางมาที่วัด เพื่อมาเรียนวิชากับหลวงพ่อ พอเห็นวิชาแล้ว จึงบวชเป็นอุบาสิกาอยู่ในวัดปากน้ำ

แม่ชีทองสุขท่านนี้เอง ที่เป็นผู้ตามแม่ชีจันท์ และครูฉลวย สมบัติสุข มาเข้าวัดปากน้ำ ระหว่างที่เรียนวิชาเบื้องต้นกับหลวงพ่ออยู่นั้น วันหนึ่ง ได้ปรารภกับหลวงพ่อว่า

"หลวงพ่อเจ้าขา ทำไมลูกลงทุนค้าขายนี่ก็เจ๊ง ลงทุนค้าขายโน่นก็เจ๊งล่ะเจ้าคะ?"

ระหว่างที่ฟังแม่ชีทองสุขพูดอยู่นั้น หลวงพ่อก็จรดใจนิ่งที่ศูนย์ ตรวจดูด้วยรู้ญาณ พอแม่ชีทองสุขพูดจบ หลวงพ่อก็พูดขึ้น

"ก็เขาไม่ได้ให้เอ็งมาทำอย่างนั้น เขาให้เอ็งมาทำวิชาอย่างที่หลวงพ่อทำอยู่นี้ เข้าใจไหม?"

ข้อควรพิจารณาของเรื่องนี้ ก็คือ ผู้มีบารมีธรรมเหล่านั้น พอถึงกำหนดเวลาเขาต่างเดินทางไปพบหลวงพ่อ โดยที่เขาไม่รู้ว่าหลวงพ่อหน้าตาเป็นอย่างไร?

ผู้มีบารมีธรรมเหล่านั้นอยู่ตามจังหวัดต่างๆ พอถึงกำหนดเข้า เกิดอาการร้อนใจ อยากจะไปพบหลวงพ่อให้ได้ เพราะเขาเป็นผู้ที่ธาตุธรรมส่งให้มาเกิดเพื่อมาเรียนวิชาธรรมกาย ไม่ได้ให้มาค้าขาย ไม่ได้ให้มาประกอบอาชีพร่ำรวย

ดังนั้น เราจึงขาดทุน ดังเช่นตัวอย่างของแม่ชีทองสุข เป็นต้น

กล่าวถึงกองทัพธรรมของหลวงพ่อ กว่าทหารเอกของท่านจะมาครบถ้วน

ใช้เวลานานปี

เมื่อมาพบหลวงพ่อแล้ว ก็ต้องเรียนวิชา กว่าจะเป็นวิชา ก็ต้องใช้เวลานาน และกว่าจะเป็นวิชารบ

และกว่าหลวงพ่อจะตั้งเวรทำวิชาได้ ไม่ใช่งานทำง่ายเลย แม้งานหลวง (งานราชการ) ซึ่งมีกฎหมายบังคับได้ทั้งประเทศ ยังเอางานให้ได้ดั่งใจไม่ได้

แต่งานของหลวงพ่อเป็นงานโดยสมัครใจ หลวงพ่อรวมกองทัพธรรมได้แค่นี้ นับว่า ยอดเยี่ยมมากแล้ว

มาดูยุคของลุงบ้าง กองทัพธรรมรวมได้แค่ไหนแล้ว? วิชาความรู้ได้แค่ไหนแล้ว? เผยแพร่ได้แค่ไหนแล้ว?

๔๓. "เรื่องแม่ชีถนอมเห็นธรรมก่อนที่จะมาพบหลวงพ่อ"

ตอนที่ แม่ชีถนอมมาหาหลวงพ่อเป็นวันแรก หลวงพ่อท่านพูดว่า

"เอ็งโดนมารระเบิดสมบัติ เงินในเชี่ยนมากของเอ็งมีไม่เกิน ๖ สลึง" ซึ่งก็ตรงกับความเป็นจริง

ในระยะแรกที่แม่ชีถนอมมาเรียนวิชากับหลวงพ่อนั้น หลวงพ่อต้องแก้ไขทางวิชาให้แก่แม่ชีถนอม เพราะแม่ชีถนอมโดนน้ำมันพราย เนื่องจากแกเป็นคนสวย โดนหนุ่มเกี้ยวพาราสีมาตลอด

อาการโรคของแม่ชีถนอมคือ ตามเนื้อตัวเป็นมัน เหมือนมีน้ำมันชโลมตัว และจิตใจมีอาการเหม่อใจลอยอยู่บ้าง เป็นอาการของน้ำมันเสน่ห์ ที่หนุ่มทำกับแม่ชีถนอมตอนแม่ชีถนอมเป็นสาว

เมื่อมาเรียนได้ระยะหนึ่ง แม่ชีถนอมได้พูดให้หลวงพ่อฟังว่า

"ก่อนมาพบหลวงพ่อ ลูกนอนไม่ค่อยสะดวกเลย เห็นใครก็ไม่รู้กลิ้งถัง มาทับหน้าอกของลูก"

"เฮ้ย หนอม เอ็งเห็นธรรมก่อนจะมาพบหลวงพ่อแล้วนี่" หลวงพ่อกล่าว

แม่ชีถนอมให้ความนับถือแม่ชีญาณีมาก เพราะครูญาณีเข้ามาอยู่วัดก่อน และมีอำนาจปกครองด้วย ไม่เคยทำอะไรให้หนักใจต่อผู้ปกครองเลย

แต่การเรียนเบื้องต้น แม่ชีถนอมได้เรียนวิชากับแม่ชีปุก มุ้ยประเสริฐ ส่วนการเรียนวิชาชั้นสูงนั้น หลวงพ่อเป็นผู้สอน

ประวัติการเรียนวิชา แม่ชีถนอมเล่าว่า มีวันหนึ่ง แม่ชีถนอมไปเห็นกายธรรมอย่างใหญ่ในนิพพาน ไม่ทราบว่า กายธรรมนี้เป็นกายธรรมของใคร? ได้ถามแม่ชีปุกว่า กายธรรมองค์ใหญ่นี้เป็นกายธรรมของใคร?

แม่ชีปุกตอบว่า "แม่หนอมจำไว้ทีเดียว นี่คือ กายธรรมพ่อเดิมแม่เดิมของเรา"

การเรียนวิชาของแม่ชีถนอมได้เหตุได้ผลกว่าใคร หลวงพ่อให้ความสนใจจนในที่สุดถึงขั้นบังคับ ห้ามแม่ชีถนอมไปไหน

เพราะหลวงพ่อเรียกใช้ทำวิชาตลอดวัน เพราะหลวงพ่อมีแขกมาหามาก แต่ละรายที่มา ล้วนแต่มีปัญหาที่มาขอให้หลวงพ่อช่วยทั้งนั้น หลวงพ่อก็ต้องสั่งให้แม่ชีถนอมทำทุกเรื่อง

ถ้าแม่ชีถนอมไม่อยู่ แปลว่าเกิดเรื่อง หลวงพ่อเอาเรื่องแน่

แม่ชีถนอมเล่าให้ฟังว่า

"ก็ดีไปอย่างหนึ่งนะคุณศึกษาฯ หลวงพ่อยิ่งใช้เรา เราก็ยิ่งเก่งขึ้น คนไหนไม่ถูกใช้ เขาก็ไม่เก่ง เราทำอะไรไม่ได้ หลวงพ่อก็บอกวิชาให้"

"คุณศึกษาฯ จำไว้เถิด หลวงพ่อเราเป็นแบบอย่างที่ดีได้ในทุกๆ เรื่อง เคร่งครัดวินัย

ความรู้ทางธรรมกายของท่าน ท่านรอบรู้ไปหมด สอนเราได้ทุกเรื่อง เราโชคดีที่ได้มาพบของจริง เราได้เรียนของจริง" แม่ชีถนอมกล่าว

๔๔. "เรื่องดวงแก้วกายสิทธิ์ที่ขึ้นมาจากดินในวัดปากน้ำ"

เรื่องนี้ แม่ชีถนอมเล่าให้ลุงฟังว่า หลวงพ่อพบดวงแก้วกายสิทธิ์ขึ้นมาจากดิน เมื่อได้มาแล้ว ได้เอาผ้าขาวคลุม แล้วพันรอบด้วยด้ายสายสิญจน์ เอาดอกมะลิรายโดยรอบ

เสร็จจากนั้น ก็สวดมนต์เจริญภาวนา โดยพระสงฆ์ส่วนหนึ่งสวดมนต์ อีกส่วนหนึ่งทำภาวนา

ในระหว่างนี้ เกิดฝนตกฟ้าคะนองฟ้าแลบ เมื่อฟ้าแลบแล้ว ดวงกายสิทธิ์ก็หายไป หลวงพ่อก็บอกว่า โดนมารระเบิดเอาไป

เรื่องนี้ แม่ชีปุกเป็นผู้เล่าให้แม่ชีถนอมฟัง ซึ่งเป็นเหตุการณ์ก่อนที่แม่ชีถนอมจะเข้ามาอยู่ในวัดปากน้ำ

ความละเอียดของเรื่องมีอย่างไร? ไม่ทราบ แต่แม่ชีถนอมท่านเล่าไว้ จึงนำมาเล่าต่อ

๔๕. "เรื่องการตั้งแม่ชีถนอมเป็นหัวหน้าเวรมีวิธีแยบยล"

หลวงพ่อได้ตั้งเวรทำวิชา ๖ เวร เวรละ ๔ ช.ม. แต่มีอยู่เวรหนึ่งที่ยังไม่มีหัวหน้าเวร นั่นก็คือ เวรที่แม่ชีจันท์เป็นรองหัวหน้า ซึ่งเวรนี้ ว่างเว้นการมีหัวหน้านำเวรมานานนับสิบปี

แต่หลังจากที่หมื่นศรีสวัสดิ์ สามีของแม่ชีถนอมตายลง ส่งผลให้แม่ชีถนอมได้มาบวชเป็นอุบาสิกาอยู่ในวัดปากน้ำ

เมื่อถึงเวลาจังหวะเหมาะ หลวงพ่อก็ตั้งหัวหน้าเวรที่ ๖ ด้วยวิธีละมุนละไมเพื่อไม่ให้เป็นการกระทบกระเทือนใจแม่ชีจันท์

ด้วยการสั่งให้หัวหน้าเวรทั้ง ๕ ท่าน ให้ไปหารือกับองค์พระบรมศาสดาในนิพพานว่า จะตั้งใครมาเป็นหัวหน้าเวรนี้ ?

หัวหน้าเวรทั้ง ๕ ท่าน ได้แก่ ครูญาณี ครูฉลวย ครูตรีธา แม่ชีปุก แม่ชีชั้น

พอได้ฤกษ์เหมาะๆ หลวงพ่อก็เรียกมาประชุมพร้อมกัน แล้วถามว่า

"ปุก องค์พระบรมศาสดาว่าอย่างไร? ใครควรเป็นหัวหน้าเวรนี้?"

"นายหนอมเจ้าค่ะ"

"ฉลวยล่ะ" "ป้าหนอมเจ้าค่ะ"

"ตรีธาล่ะ?" "ป้าหนอมเจ้าค่ะ"

"ญาณีล่ะ?" "ป้าหนอมเจ้าค่ะ"

"ชั้นล่ะ?" "นายหนอมเจ้าค่ะ"

เมื่อได้เสียงเป็นเอกฉันท์เช่นนี้ หลวงพ่อจึงแต่งตั้งให้แม่ชีถนอมเป็นหัวหน้าเวร โดยที่แม่ชีจันท์ก็ไม่รู้สึกน้อยใจแต่อย่างใด?

นี่คือ ศิลปะการปกครองของหลวงพ่อ นั่นเอง

หัวหน้าเวรได้เงินเดือนๆ ละ ๓๐๐ บาท รองหัวหน้าเวรเดือนละ ๑๕๐ บาท และลูกเวรเดือนละ ๗๐ บาท (เงินในสมัยนั้นมีค่ามาก)

แม่ชีถนอมเล่าว่า

"คุณศึกษาฯ คะ เมื่อตอนที่อีฉันเข้ามาอยู่ใหม่ๆ การวางตัวทำยาก ดีแต่ว่าอีฉันมีอาวุโส แต่ในเรื่องของความรู้ ไม่มีใครรังเกียจอีฉันเลย

เพราะตอบโต้คำถามของ หลวงพ่อตลอดเวลา ใครๆ ก็รู้เห็น เขายอมรับกันทั้งหมด

อีฉันก็ไม่ทราบว่า รู้เห็นขึ้นมาได้อย่างไร? ก็ตอบหลวงพ่อเท่าที่รู้เห็น บังเอิญว่าตอบถูก จึงรอดตัวไป"

๔๖. "เรื่องลุงเปล่งอยากมีเมีย"

ลุงเปล่งเกิดอยากมีเมียขึ้นมา ได้มาปรารภเรื่องนี้กับหลวงพ่อ ลุงเปล่งเล่าให้ฟังว่า

"ครูครับ เวลาหลวงพ่อจะสอนขึ้นมาก ก็สอนเอาดื้อๆ เลย ท่านสอนให้ไปทำดวงใสให้เกิดขึ้นในท้องของตน แต่ผมกลับเอาทองมาให้หลวงพ่อเสก เพื่อจะเอาใส่ตาสาวๆ จะได้รักด้วยอยากมีเมีย

หลวงพ่อก็รับทองสาลิกาไว้ รับแล้วก็ไม่ว่าอะไร ต่อมาผมอยากเอาทองสาลิกาคืน แต่ก็ไม่กล้าทวง

หลวงพ่อ คงไปมาหาสู่กับหลวงพ่ออยู่อย่างนั้น" (ลุงเปล่ง เรียกลุงว่า "ครู")

วันหนึ่ง ลุงเปล่งก็ไปฝึกอย่างจริงๆ จังๆ จนเห็นดวงปฐมมรรค เมื่อเห็นดวงใสในท้องแล้ว

คราวนี้ เกิดปัญหาใหม่ ก็คือ มีสาวๆ เข้ามาหาลุงเปล่งหลายคน ลุงเปล่งไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร? เพราะสาวๆ มาหลายคน แต่ลุงเปล่งอยากได้เพียงคนเดียว จึงไปถามหลวงพ่อใหม่

"หลวงพ่อครับ สาวๆ มาหาผมคราวเดียวหลายคน แล้วผมจะทำอย่างไร? กลุ้มใจมาหลายวันแล้วครับ" หลวงพ่อได้จังหวะสอน จึงสอนว่า

"เปล่ง ไม่ว่าอะไรอยู่ในดวงใสทั้งนั้น รู้ไหม? ดีกว่าสาลิกาเสียอีก"

"ครู ได้จังหวะแล้วหลวงพ่อสอนทันที คงค้างประเด็นเดียวคือคู่ชีวิต" ลุงเปล่งกล่าว แล้วหลวงพ่อก็สอนอีกว่า

"ให้อธิษฐานในกลางดวงใสว่า คนไหนเป็นคู่บารมีของเอ็ง ก็ขอให้เข้าใกล้"

เมื่อลุงเปล่งอธิษฐานแล้ว ปรากฏว่า คนที่ไม่สวย ผิวดำสองสีนั่นแหละที่เข้าใกล้ คนนี้ก็เลยเป็นคุณนายของลุงเปล่งในทุกวันนี้

๔๗. "เรื่องแม่ชีถนอมยกมือไหว้ฟ้า"

หลังจากที่ลุงถูกธาตุธรรมบังคับให้ปราบมารในปี ๒๕๒๗ ลุงมีโอกาสแวะไปเยี่ยมแม่ชีถนอมที่ อ. เมือง จ. อ่างทอง (ซึ่งแม่ชีถนอมมาเสียชีวิต ที่วัดปากน้ำในปี พ.ศ. ๒๕๒๘)

พอพบหน้ากัน ลุงก็พูดขึ้นว่า

"แม่ครู ผมถูกธาตุธรรมบังคับให้ปราบมาร"

พอแม่ชีถนอมได้ยินปุ๊บ ก็ยกมือขึ้นไหว้ฟ้าแล้วเอ่ยอุทานออกมาว่า

"อูยย สาธุ เรื่องอย่างนี้พูดกันเล่นๆ ไม่ได้นะ"

การไปพบแม่ชีถนอมคราวนี้ นำผลไม้ไปถวาย ไปกันหมดทั้งครอบครัว เอารถหลวงไปสาระสำคัญมี ๒ เรื่องคือ

๑) ทำไมธาตุธรรมบังคับให้ลุงปราบมาร? ลุงไม่เป็นวิชาถึงขั้นนั้น เป็นความเสียใจใหญ่หลวง ไม่รู้จะทำอย่างไร? จึงไปฟ้องแม่ชีถนอม เพื่อให้เราพ้น

จากหน้าที่นี้

๒) แปลกใจใน "ลูกกล้วย" ตอนนั้นเธอยังเป็นเด็ก (เรียนชั้น ป.๖ หรือ ม.๑) แต่ลุงบังคับให้เดินวิชา ๑๘ กายทุกวัน

ฟังเธอพูดแล้วลุงก็แปลกใจ เพราะพูดวิชาสูงทั้งๆ ที่ลุงไม่ได้สอน มีความประสงค์จะให้แม่ครูตรวจสอบว่า ทำไมเด็กเล็กขนาดนี้พูดวิชาสูงได้? ทั้งที่ลุงไม่ได้สอน

จำได้ว่า แม่ครูนั่งหลับตาตรวจอยู่นานถึง ๔๐ นาที แล้วพูดว่า

"คุณศึกษาฯ คะ เด็กคนนี้มีรู้ญาณเท่าพระโสดาเชียวหนา"

(ตอนนี้ลุงบังคับเธอไม่ได้แล้ว เพราะจบการศึกษาปริญญาโทและแต่งงานแล้ว ทำราชการแล้ว ลุงไม่ได้บังคับเหมือนวัยเด็ก ความรู้วิชาธรรมกายจึงฟังไม่ได้เหมือนวัยเด็ก)

วันที่ถูกบังคับให้ปราบมารนั้น ยังดำรงตำแหน่งราชการเป็นผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี อยู่บ้านประจำตำแหน่ง (บ้านหลวง)

คืนนั้น เป็นเวลาหัวค่ำแก่ๆ ประมาณ ๔ ทุ่มเห็นจะได้ ก็ทำวิชาตามปกติ พอลุงเข้านิพพานได้สนิท นิพพานท่านประชุมกัน

เสร็จแล้ว มีมติให้เป็นเอกฉันท์ให้ลุงปราบมาร

เหตุใดลุงฟังได้ชัด? เห็นเหตุการณ์ได้หมด? ทราบแล้วก็เสียใจ น้ำตาไหลขึ้นมาเอง เป็นเคราะห์กรรมของลุงที่ลุงต้องถูกบังคับให้ทำอย่างนี้

ชี้แจงเท่าไร? ไม่มีใครรับฟังเลย ไม่มีใครสงสารลุงเลย?

จำได้ว่าเสียใจมาก ไม่รู้จะไประบายความทุกข์นี้แก่ใคร นิพพานท่านไม่ฟังเราแล้ว มีแต่บังคับเราอย่างเดียว

จึงต้องไปหาอาจารย์ของเรา ไประบายความทุกข์แก่ท่านคือ แม่ชีถนอม อาสไวย์

เล่าให้ท่าน (แม่ชีถนอม) ฟัง ท่านกลับไม่ช่วยคัดค้าน กลับพนมมืออนุโมทนา ก็ยิ่งเป็นการเพิ่มความเสียใจ แก่ลุงหนักเข้าไปอีก

เหตุการณ์ในคืนที่ถูกบังคับนั้น ยังจำได้ ลูกกล้วยได้มาพบเข้าโดยบังเอิญ

"พ่อร้องไห้ทำไม?" ลูกกล้วยถาม

"พ่อไม่ได้ร้องไห้ แต่เป็นเพราะแมลงบินมาชนนัยน์ตาของพ่อ พ่อขยี้ตา ตาก็เลยแดง"

จำได้ว่า ตอบแก่ลูกไปอย่างนั้น แล้วลูกก็เข้านอน

แต่ลุงยังไม่นอน เพราะนอนไม่หลับแน่ อยู่ในระหว่างทำใจ ว่าจะทำอย่างไร? เราจึงระงับ

ความเสียใจได้ ถ้าระงับความเสียใจได้ เราจึงจะนอนหลับ ดีแต่ว่า ทำบุญไว้แต่ชาติก่อน ความคิดหนึ่งมาสู่ใจ ความคิดนั้นคือ

"ถ้าเราปราบชนะ จะทำให้พระพุทธองค์เป็นสุข นั่นคือบุญใหญ่อานิสงส์ใหญ่ ถ้าเราไม่ชนะ เราจะเสียใจทำไม? เพราะเรามีกิเลสอยู่แล้ว มารเขาชนะคนมีกิเลส เขาก็ไม่ได้ชื่อ" แล้วอารมณ์ก็คืนตัว เกิดสติจึงเข้านอน

นี่คือ เหตุการณ์เมื่อปี ๒๕๒๗ วันถูกบังคับให้ปราบมาร (ปีที่เล่านี้คือ ปี ๒๕๔๔)

๔๘. "เรื่องหมื่นศรีสวัสดิ์ สามีของแม่ชีถนอมตาย ที่วัดปากน้ำ หลวงพ่อทำศพให้"

หมื่นศรีสวัสดิ์ คือ สามีของแม่ชีถนอม เป็นมหาดเล็กในวังสระปทุม ได้ป่วยเป็นโรคมาเลเรียขึ้นสมอง

ทั้งสองสามีภรรยาจึงตกลงใจที่จะไปฝากผีฝากไข้กับหลวงพ่อ จึงเข้าๆ ออกๆ วัดปากน้ำ เพื่อมาเรียนทำภาวนากับหลวงพ่อด้วย

มีอยู่วันหนึ่ง แม่ชีถนอมซึ่งขณะนั้น ยังไม่ได้บวชเป็นอุบาสิกา เดินขึ้นจากโป๊ะท่าน้ำวัดปากน้ำ เดินขึ้นมาพร้อมๆ กับหมื่นศรีสวัสดิ์ แล้วสองสามีภรรยาก็เดินมุ่งหน้าไปที่ศาลาการเปรียญของวัด

ระหว่างนี้ เดินสวนกับหลวงพ่อที่กำลังเดินไปศาลาการเปรียญเช่นเดียวกัน หลวงพ่อชี้หน้า หมื่นศรีสวัสดิ์ แล้วพูดขึ้นว่า

"หมื่นศรีสวัสดิ์ หลวงพ่อต่อชีวิตให้เอ็งไม่ติด คืนนี้เอ็งต้องตาย"

พอพูดจบ แม่ชีถนอมก็ร้องไห้ หลวงพ่อก็พูดขึ้นว่า

"หนอม แค่นี้เอ็งต้องร้องไห้ด้วยหรือ?"

พอตกดึกคืนนั้น ประมาณ ๔ ทุ่ม หมื่นศรีสวัสดิ์นอนดิ้นอาการของโรค แม่ชีถนอมก็จะเข้าไปจับตัวสามี เพื่อให้ร่างกายไม่กระสับกระส่าย หลวงพ่อสั่งทันทีว่า

"อย่าไปจับ เขากำลังต่อสู้กันอยู่"

ในที่สุด หมื่นศรีสวัสดิ์ก็ตาย หลวงพ่อเก็บศพไว้ที่วัดปากน้ำ และจัดฌาปนกิจให้ในโอกาสต่อมา

หลังจากนั้น ชีวิตของแม่ชีถนอมก็เปลี่ยนไป จากฆราวาสมาสู่การเป็นนักบวช บวชเป็นแม่ชีและเรียนวิชาธรรมกายกับหลวงพ่อ

ได้เลื่อนเป็นหัวหน้าเวร ได้เงินเดือนๆ ละ ๓๐๐ บาท ส่วนแม่ชีจันท์เป็นรองหัวหน้าเวร

๔๙. "เรื่องน้ำพริกของแม่ชีถนอม"

แม่ชีถนอมเป็นคนเก่งในวิชาธรรมกาย หลวงพ่อท่านเรียกใช้เสมอ บางครั้งหลวงพ่อเรียกแล้วไม่พบตัว หลวงพ่อถามว่า

"หนอม เอ็งหายไปไหน?"

"ลูกไปตำน้ำพริกเพื่อจะทานกับข้าวเจ้าค่ะ เพราะอยู่บ้านนอกเคยทานน้ำพริก" แม่ชีถนอมตอบ

หลวงพ่อบ่นว่า เสียเวลามาก เสียงานมาก หลวงพ่อจึงแก้ปัญหาให้ใหม่ด้วยการสั่งให้โรงครัว จัดน้ำพริกให้แก่แม่ชีถนอมเป็นกรณีพิเศษ

ตัวอย่างนี้บอกให้ทราบว่า คนเก่งนั้น ใครๆ ก็ต้องยอม

๕๐. "เรื่องมารอยู่ที่ไหน"

ลุงเคยถามแม่ชีถนอมว่า

"แม่ครูครับ มารมันอยู่ที่ไหน?"

"พระพุทธเจ้าอยู่ที่ไหน? มารมันอยู่ที่นั่นแหละค่ะ คุณศึกษาฯ มารมันคอยกีดกันไม่ให้ใครได้รู้ ไม่ให้ใครได้เห็น" แม่ชีถนอมตอบ

ถามในตอนนั้น ลุงไม่รู้อะไร?

ครั้งถึงยุคที่ลุงทำวิชาปราบมารเอง จึงได้มารู้เห็นเองว่า มารมันอยู่ปะปนกับพระพุทธเจ้าของเรา จนเราดูไม่ออกว่าใครเป็นใคร จึงนึกถึงความรู้ที่แม่ชีถนอมบอกไว้

ความรู้ของแม่ชีถนอมไม่พลาดเลย มารเขาพลางตัวได้ เราบอกไม่ถูกว่าองค์ไหนเป็นพระ? องค์ไหนเป็นมา?

เหมือนนางช้างรู้ว่าลูกเผือก จึงเคี้ยวพืชอย่างหนึ่งพ่นไปทั่วตัวของลูก ให้เรามองเห็นว่าไม่เผือก นั่นเอง

๕๑. "เรื่องแม่ชีทองสุขสอนไม่ตรงแนวของหลวงพ่อ"

ตอนที่ลุงมาพบแม่ชีถนอมเป็นครั้งแรกนั้น แม่ชีถนอมถามลุงว่า

"คุณศึกษาฯ เรียนมาอย่างไรคะ?"

"เรียนมาจากแม่ชีทองสุขครับ เรียนเรื่องฌานมาครับ" ลุงตอบ

"ไหนลองเล่าเนื้อวิชาให้อีฉันฟังซิคะ"

ลุงก็บอกวิชาให้แม่ชีถนอมฟังว่าเรียนมาอย่างนี้ๆ เรียนมาอย่างนั้นๆ เสร็จแล้ว แม่ชีถนอมท่านก็พูดขึ้นว่า

"ไม่ได้ๆ แม่สุขสอนไม่ถูกแนวของหลวงพ่อ ไม่ว่าอะไรเกิดจากดวงปฐมมรรคก่อน

คุณศึกษาฯ ก็ลองตั้งดวงปฐมมรรค ใสบริสุทธิ์โตเท่าฟองไข่แดงของไก่ขึ้นมาก่อนซิคะ"

แล้วแม่ชีถนอมก็บอกวิชาให้ลุงเดินวิชา ๑๘ กาย ซึ่งลุงก็ทำได้ ก็เท่ากับว่าแม่ชีถนอมแก้ไข วิชาของลุงใหม่ทั้งหมด

เป็นการยกร่างใหม่ ตั้งต้นกันใหม่ เริ่มเรียนกันใหม่ ปูพื้นฐานความรู้กันใหม่ ปรับปรุงความรู้กันใหม่

เป็นผลให้ลุงสอนวิชาธรรมกายได้อย่างเฉียบคม แก้โรคได้ และปราบมารได้ในที่สุด

นี่คือ คุณของแม่ชีถนอม อาสไวย์ ถ้าไม่มีแม่ชีถนอมเพียงคนเดียว ใครจะเป็นคนแก้ไขวิชาของลุงให้ถูกต้องได้?

เพราะวิชาธรรมกายที่ลุงเรียนมา มันเพี้ยนไปหมด นี่คือ ตัวปัญหาความเพี้ยนของวิชาเกิดขึ้นโดยเราไม่รู้ว่าเพี้ยน นี่คือ อันตรายใหญ่หลวง

ถ้าวิชาเพี้ยน ส่งผลให้การปราบมารวันนี้ มีไม่ได้ และการขยายความวิชาธรรมกายทุกหลักสูตรจะเกิดขึ้นไม่ได้

แต่วันนี้งานปราบมารเกิดขึ้นแล้ว และเกิดมานานแล้วด้วย จนพิมพ์ตำราปราบมารไปแล้ว ๕ ภาค และเขียนขยายความรู้วิชาธรรมกายไปแล้วทุกหลักสูตรทุกบท ไม่เว้นเลย

นี่คือ คุณของแม่ชีถนอม อาสไวย์ ลุงเคารพว่า ท่านเป็นอาจารย์ นับถือความรู้ของท่านว่า ยอดเยี่ยม กราบไหว้ท่านอยู่ทุกวัน

ลุงมีเคราะห์กรรมที่เกิดมาชาตินี้ ธาตุธรรมบังคับให้ลุงปราบมาร ลุงจะปราบได้อย่างไร? ในเมื่อความรู้ของลุงใช้ไม่ได้

ลุงจะยกฐานะวิชาธรรมกายได้อย่างไร? ในเมื่อความรู้วิชาธรรมกายของลุงที่เรียนมาแต่เดิมนั้นผิดๆ ถูกๆ เลอะเทอะไปหมด

แต่แม่ชีผู้นี้ เป็นผู้วางรากฐานความรู้ใหม่ ความรู้พื้นฐานถูกต้องขึ้น ส่งผลให้วิชาระดับอื่นถูกต้องไปด้วย จึงสามารถเขียนวิชาธรรมกายทุกหลักสูตรได้สบายมาก

บัดนี้ ตำราปราบมารพิมพ์ออกสู่สายตาของชาวโลกแล้ว นี่คือเหตุการณ์ครั้งแรกของโลก

บัดนี้ ตำราวิชาธรรมกายทุกหลักสูตร ลุงเขียนขยายความให้ครบทุกบทและทุกหลักสูตร แล้ว วิชาธรรมกายไม่ยากอีกต่อไป

นี่คือ การสืบสานวิชาธรรมกายที่ลุงทำ ถ้าเราไม่ทำตำราไว้ก็เหมือนกับพระไตรปิฎกที่ไม่มีลายลักษณ์อักษรนั่นเอง

ดังนั้น ตำราจึงมีความสำคัญมากบัณฑิตยุคใหม่นี้ เขาจะเรียกเอาตำรา ทั้งนั้น หากเราไม่มีตำรา ก็แปลว่า ล้มเหลวทุกอย่าง

๕๒. "เรื่องต้นหว้ารักษาชมพูทวีป"

เรื่องต้นหว้ารักษาชมพูทวีปกับพระของขวัญของหลวงพ่อเกี่ยวข้องกัน เพราะ พระของขวัญองค์ส่วนตัวของหลวงพ่อ ได้หายไปเฉยๆ

ไม่ทราบว่า หายไปไหน? เรื่องราวของต้นหว้ารักษาชมพูทวีปจึงเปิดเผยขึ้นในวันนั้น

แม่ชีถนอม อาสไวย์ เล่าว่า วันนั้น หลวงพ่อท่านคุมวิชา ผู้ฝึกวิชาจะนั่งอยู่กันเป็นส่วนๆ ไป ทั้งภิกษุ สามเณร อุบาสก และอุบาสิกา

หลวงพ่อท่านก็เดินมาบอกวิชาไปตามกลุ่มต่างๆ เสร็จจากกลุ่มนี้ ก็เดินต่อไปกลุ่มอื่นต่อไป

เนื้อวิชาวันนี้ หลวงพ่อท่านให้ค้นคว้าทางวิชาธรรมกายว่า พระของขวัญองค์ส่วนตัวของหลวงพ่อรุ่นแรก หลวงพ่อบอกว่าเก็บไว้ในย่าม

แต่บัดนี้ได้หายไป ไม่ทราบว่าหายไปไหน? ให้พวกเราเข้าวิชาตรวจสอบว่า พระของขวัญองค์นี้หายไปไหน?

เวลาผ่านไประยะหนึ่ง หลวงพ่อก็ถามแม่ชีปุก มุ้ยประเสริฐ (หัวหน้าเวรและเป็นผู้เรียนมาเก่าแก่รุ่นลายคราม) หลวงพ่อท่านถาม โดยออกชื่อแม่ชีปุกว่า "ปุก"

แม่ชีปุกไม่ตอบแล้วหลวงพ่อก็เดินไปบอกวิชากลุ่มอื่นต่อไปอีก

ครั้นหลวงพ่อ เดินเวียนมาถึงกลุ่มของแม่ชีปุกอีก ก็ถามแม่ชีปุกอีก โดยกล่าวว่า

"ปุกว่าไง?... เห็นพระของขวัญของหลวงพ่อแล้วยัง? ไปอยู่ที่ไหน?" แม่ชีปุกก็ไม่ตอบอีกเป็นรอบที่สอง

แล้วก็กลับมาถามแม่ชีปุกอีก เรียกหลายปุกแล้ว แม่ชีปุกก็ไม่ตอบอยู่อย่างนั้น จึงถามแม่ชีถนอมบ้างว่า

"หนอม? เอ็งเห็นไหม?"

แม่ชีถนอมตอบว่า "เห็นเจ้าค่ะ"

หลวงพ่อถามว่า "เห็นอย่างไร? บอกให้หลวงพ่อรู้หน่อยได้ไหม?"

แม่ชีถนอมอธิบายว่า

"พระของขวัญของใครไม่ทราบเจ้าคะ ไม่ได้เลี่ยมด้วย อยู่บนยอดไม้ใบเล็ก ควบคุมพระของขวัญทั้งปวง ที่หายมาจากเจ้าของ องค์นี้เก่งมากเจ้าค่ะ"

เพียงเท่านี้เอง ถูกใจหลวงพ่อ หลวงพ่อพูดสวนขึ้นมาทันที

"เออ องค์นี้แหละ คือ พระของขวัญองค์ส่วนตัวของหลวงพ่อเอง เป็นรุ่นที่ ๑ หลวงพ่อเก็บไว้ในย่าม อยู่ดีๆ ก็หายไปเฉยๆ"

แล้วก็เปิดเผยว่า

"หนอม เอ็งรู้ไหม ? ต้นไม้ใบเล็กที่หนอมเห็นนั้น เป็นต้นหว้า เรียกว่า ต้นหว้ารักษาชมพูทวีป

เป็นที่อยู่ของจักรพรรดิ ทำหน้าที่รักษาชมพูทวีปของเรานี้ ที่นี่คือ ศูนย์จักรพรรดิ"

เสร็จจากการฝึกวันนี้แล้ว ปรากฏว่า แม่ชีถนอมมีชื่อทันที พระเณรกล่าวขวัญถึงผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหมดให้ความเชื่อถือแม่ชีถนอม ที่ช่วยพวกเขาไว้ได้

เนื่องจาก แม่ชีถนอมตอบคำถามของหลวงพ่อได้ ทั้งที่แม่ชีถนอมเป็นผู้เข้ามาศึกษารุ่นใหม่ แต่มีความรู้ข้ามรุ่น

ผลจากงานนี้เอง ทำให้หลวงพ่อออกคำสั่ง ให้แม่ชีถนอมเข้ามานั่งใกล้หลวงพ่อ เพราะแต่เดิมนั้น แม่ชีถนอมนั่งอยู่ห่างจากหลวงพ่อ

เนื่องจากเป็นผู้มาฝึกใหม่ การที่สั่งให้เข้ามานั่งใกล้หลวงพ่อ ก็เพื่อให้สะดวกต่อการเรียก หลวงพ่อจะได้ไม่ต้องออกเสียงเรียกดัง นั่นเอง

๕๓. "เรื่องศิษย์ของหลวงพ่อที่ชื่อพระ ดร.ทิตเวโท ภิกขุ"

สมเด็จป๋าวัดโพธิ์ ตั้งแต่ครั้งเป็นสมเด็จพระวันรัต ได้ไปถามหลวงพ่อว่า กรณีพระฝรั่งออกไปจากวัดปากน้ำ หลวงพ่อท่านคิดอย่างไร?

"ข้าไม่ได้เป็นคนทำ เขาทำตัวของเขาเอง เขาไม่รู้หรือว่าข้าเป็นอุปัชฌาย์บวชให้? เขาไม่รู้หรือว่าข้าเป็นเจ้าอาวาส? เขาไม่รู้หรือว่าข้าเป็นอาจารย์ผู้สอนเขามา?

เขาเดินออกจากที่ประชุม โดยไม่เห็นความสำคัญของเราเลย แล้วจะเลี้ยงกันได้อย่างไร? ทำเช่นนี้ ข้าไม่ได้ทำเขาทำตัวของเขาเอง" หลวงพ่อพูดอย่าง มีอารมณ์

"แล้วป๋าตอบหลวงพ่อไปว่าอย่างไร?" ลุงถามสมเด็จป๋า

"ข้าฟังแล้ว ข้าก็นิ่ง เพราะเป็นจริงตามที่หลวงพ่อท่านพูด มันผิดทุกข้อหา แม้เป็นถึงศาสตราจารย์ แต่ก็ไม่มีคุณธรรม ไม่ให้ความเคารพครูบาอาจารย์

แม้เพียงแค่นี้ ก็ไม่มีสามัญสำนึก ข้ายิ่งพูด เดี๋ยวหลวงพ่อจะเล่นงานข้าหนักขึ้น ข้าจึงเงียบ ซดน้ำชาไป" สมเด็จป๋าตอบกับลุงมาเช่นนี้

ศิษย์ของหลวงพ่อที่ชื่อ พระ ดร. ทิตเวโทนั้น มีชื่อสามัญว่า “ใหญ่” หลวงพ่อเป็นผู้จัดบวชให้

ต่อมา หลวงพ่อท่านส่งไปเผยแพร่ในต่างประเทศ เพราะมีความรู้พูดภาษาอังกฤษได้ โดยหลวงพ่อออกทุนให้ทั้งหมด

ผลแห่งการเผยแพร่ก็คือ ได้ฝรั่งมาบวช ๔ คน หัวหน้าทีมคือ ศาสตราจารย์วิลเลี่ยม สอนวิชาศาสนา มหาวิทยาลัยอ๊อคฟอร์ด และฝรั่งอีก ๓ คน มาบวชเป็นพระที่วัดปากน้ำ

ได้ฉายาว่า “กบิลวัฑโฒ”-“สัทธาวัฑโฒ”-“ปัญญาวัฑโฒ” และ “วิชชาวัฑโฒ” โดยมีพระ ดร.ทิตเวโท เป็นพระพี่เลี้ยง

ต่อมาเกิดกรณีขึ้น เพราะพระ ดร. ทิตเวโท ไม่ฟังหลวงพ่อทำให้พระฝรั่งทั้ง ๔ รูปออกไปจากวัดปากน้ำ

นี่คือ มารสอดละเอียด ทำให้หลวงพ่อท่านคิดมาก ต่อมาหลวงพ่อก็เริ่มป่วยไข้ กระเสาะกระแสะเรื่อยมา และมรณภาพในปี ๒๕๐๒

ดังนั้น หากพวกเรามีอะไรผิดปกติ ให้รีบบอกลุง ลุงจะแก้ไขให้ เพราะงานสร้างบารมีไม่ใช่ทำง่าย มารเขาคอยขัดขวางเสมอ เราต้องระวังไว้ มักจะเกิดเรื่องไม่ราบรื่นขึ้นเสมอ

คนใกล้ชิดเรา หรือสมาชิกผู้มาใหม่ มักจะเป็นผู้ก่อเหตุ เพราะมารจะเอาเป็นฐานทัพ ให้สร้างความวุ่นวาย

วิธีแก้คือ

๑) ต้องเคารพเหตุผล ต้องเคารพวัฒนธรรม

๒) มีกฎกติกามารยาทให้ปฏิบัติ

หากมีทฤษฎี ๒ ข้อนี้เสียแล้ว มารก็หมดโอกาสที่จะสอดละเอียด ดังนั้นกองทัพใดไม่มี ๒ ทฤษฎีนี้? จะเกิดความวุ่นวาย จะเกิดความไม่ราบรื่นขึ้นได้

จงจำไว้ว่า “มารสอดละเอียด” ก็คือมารเขามาบังคับใจของเรา ใจของเราตกอยู่ในสภาพถูกบังคับ ใจของเราจึงขาดสติและขาดเหตุผล

นั่นไม่ใช่ใจของเราแล้ว แต่เป็นใจของมารไปเสียแล้ว คนของเราเป็นฐานทัพให้มารไปแล้ว

เราไม่ได้สู้กับคนของเรา แต่เรากำลังสู้กับมารคนของเรากลายเป็นมารไปชั่วขณะ พอมารออกไปจากใจ เขาก็จะได้คิดทีหลังเสมอ

ต่อมา พระฝรั่งจะกลับมาหาหลวงพ่อ แต่หลวงพ่อไม่รับ หลวงพ่อไม่ต้อนรับ

๕๔. "เรื่องหลวงพ่อสั่งแม่ชีถนอมไม่ให้ปิดวิชา"

แม่ชีถนอม อาสไวย์ เมื่อครั้งเป็นหัวหน้าเวรทำวิชาในโรงงานทำวิชา หลวงพ่อได้กำชับแก่แม่ชีถนอมว่า

"หนอม อย่าปิดวิชาใครนะ"

"เจ้าค่ะ" แม่ชีถนอมรับคำ

สั่งไว้อย่างนี้ปีละ ๑ ครั้ง รวม ๓ ครั้ง แม่ชีถนอมได้เล่าให้ลุงฟังว่า

"ตั้งแต่ อีฉันออกจากวัดปากน้ำไปอยู่บ้านส่วนตัว ไม่เห็นมีใครมาเรียนจริงๆ จังๆ เห็นมีก็แต่คุณศึกษาฯ เท่านั้น"

แปลว่า หลวงพ่อท่านรู้กาลข้างหน้าว่า จะต้องมีคนมาเรียนวิชากับแม่ชีถนอม แล้วจะเกิดศึกปราบมารขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

คนที่มาเรียนกับแม่ชีถนอม ก็คือ ลุงนั่นเอง

บัดนี้ งานปราบมารเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่งแล้ว ลุงทำวิชาปราบมารตั้งแต่ปี ๒๕๒๗ เป็นต้นมา จนออกตำราปราบมารไปแล้ว ๔ ภาค และปราบมารภาค ๕ จะพิมพ์ในปี ๒๕๔๔

แม่ชีถนอมตาย เมื่อปี ๒๕๒๘ หากไม่มีแม่ชีถนอมเพียงคนเดียว งานปราบมารก็เกิดขึ้นไม่ได้

๕๕. "เรื่องหลวงพ่อรบกับมารก็คือมาแหย่รังแตน"

แม่ชีถนอมได้เคยพูดกับลุงว่า

"คุณศึกษาฯ คะ ตั้งแต่สมัยที่อยู่วัดปากน้ำแล้ว อีฉันมีเรื่องอยากจะพูดกับหลวงพ่อแต่ก็ไม่ได้พูดจนบัดนี้

เรื่องที่จะพูดก็คือ หลวงพ่อปราบมารก็คือหลวงพ่อไปแหย่รังแตน อยากพูดคำนี้แก่หลวงพ่อ แต่ก็ไม่มีโอกาสจะพูด ก็ได้พูดกับคุณศึกษาฯ ในวันนี้”

เรื่องปราบมารเป็นเรื่องสำคัญสูงสุด เหตุใดแม่ชีถนอมจึงคิดเช่นนั้น?

แม้แต่ลุงเอง ซึ่งลุงไม่รู้เรื่องอะไรกับเขา แต่พอรู้ว่า ธาตุธรรมจะให้ลุงปราบมาร ลุงก็คัดค้านอย่างทันใด เพราะมันรู้ขึ้นแก่ใจเองว่า ไม่มีใครชนะมาร แล้วอย่างเราจะไปมีน้ำยาอะไร? เพราะมารมันก็จะรุมเราเหมือนฝูงแตนที่ต่างคนต่างมารุมกัดต่อยเรา

บัดนี้ ลุงทำวิชาปราบมารมาได้ ๑๗ ปีแล้ว ก็แปลกใจตัวเอง เหตุใดทำมาได้? และเหตุใดออกตำราปราบมารได้ ๕ ภาคแล้ว

ลุงเห็นใจทุกคนที่ทำวิชาปราบมาร เพราะจะถูกมารบดขยี้ในทุกรูปแบบ ทุกคนต้องทุกข์ร้อนอย่างแสนสาหัส อันเกิดจากการกระทำของมาร

ลุงพบมากับตัวเอง จึงสงสารตัวเองเหลือเกิน ระลึกถึงหลวงพ่อ ซึ่งประวัติของหลวงพ่อมีว่า ใช้เวลาตัดสินใจว่าจะปราบมารดีหรือไม่ปราบ? ใช้เวลาใคร่ครวญนานถึง ๘ ปีทีเดียว

นี่คือ เรื่องราวของหลวงพ่อ ซึ่งเป็นผู้รู้เห็นวิชา ส่วนคนที่รู้งูๆ ปลาๆ อย่างลุง เหตุการณ์กลับเป็นว่า ไม่ให้เวลาแก่ลุงตัดสินใจเลย บังคับให้ลุงทำวิชาอย่างทันใด ลุงเล่าไว้ในตำราปราบมารแล้ว นี่คือชะตาของลุง

การที่แม่ชีถนอม มีความเห็นจะพูดกับหลวงพ่อ แต่ก็พูดไม่ได้นั้น เป็นเพราะพระพุทธองค์ทรงขัดขวางไว้ เพราะงานปราบมารดำเนินการไปแล้ว หากพูดขึ้นมา หลวงพ่อจะขบคิดอีกทำให้ไขว้เขวได้

เพราะเหตุใดจึงกล่าวว่า จะเกิดการไขว้เขวในการตัดสินใจของหลวงพ่อ?

ตอบว่า เป็นเพราะหลวงพ่อเชื่อถือในความรู้ของแม่ชีถนอมนั่นเอง เพราะแม่ชีถนอมได้พิสูจน์ความรู้วิชาธรรมกายจนเป็นที่เชื่อถือแล้ว

หากแม่ชีถนอมพูดขึ้น จะส่งผลให้หลวงพ่อต้องขบคิดเป็นแน่ แต่การขบคิดนั้นจะเกิดประโยชน์อะไรเล่า

เพราะงานปราบมารบังเกิดขึ้นแล้ว เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้แล้ว จะขบคิดอะไรอีก ก็ขบคิดไม่ได้แล้ว เพราะว่าตัดสินใจปราบมารไปแล้วนั่นเอง

๕๖. "เรื่องมารไม่ยอมให้คนเก่งกับคนเก่งมาอยู่ด้วยกัน"

แม่ชีถนอม เคยเล่าให้ลุงฟังว่า

"เมื่อคืนอีฉันฝันเห็นหลวงพ่อ ในฝันนั้นหลวงพ่อพูดว่า อยากให้หนอมรวมพวกเราขึ้นมาใหม่ จะได้รวมตัวกันทำวิชาสู้มาร หากได้ฉลวยมาคนหนึ่ง คงได้สนุกกันอีก

พอตื่นขึ้นมา อีฉันก็นึกถึงคุณฉลวยเขา ตั้งแต่หลวงพ่อเราตายไปแล้ว ต่างคนต่างไปต่างคนต่างอยู่ ไม่พบคุณฉลวยเขาเลย อยากพบเขาเหลือเกิน"

ลุงขานรับทันที

"หากคุณฉลวยมาอยู่กับแม่ครู ผมจะสร้างกุฏิให้ ขอให้มาอย่างเดียว ค่าใช้จ่ายทั้งปวง ผมจะเป็นผู้รับผิดชอบ"

เหตุการณ์ผ่านไป ก็ไม่ได้ข่าวคุณฉลวย

มันเรื่องอะไรที่มารมันจะยอมให้คนเก่งกับคนเก่งมาเจอกัน ถึงจะมาอยู่รวมกันได้ แต่สักวันหนึ่งเราอาจจะขัดใจกันด้วยเรื่องไม้จิ้มฟันอีกเดียวก็ได้ ซึ่งมารเขาทำได้ด้วยการสอดสุดละเอียด นั่นเอง

แต่การที่ผู้ทำวิชามาอยู่รวมกันได้ที่วัดปากน้ำนั้น เป็นเพราะหลวงพ่อท่านคอยควบคุม

หลวงพ่อท่านรู้เท่าทันเหลี่ยมของมาร ท่านคอยแก้ด้วยวิชา ไม่ให้เกิดเหตุร้ายได้

แต่หลังจากที่หลวงพ่อมรณภาพแล้ว ไม่มีใครคอยควบคุม พวกเราก็เลยต่างคนต่างไป

การทำวิชาปราบมารก็จบลงในวันนั้น เพราะขาดคนควบคุม ใครจะมีความสามารถควบคุมนักรบได้อย่างหลวงพ่อ เพราะไม่มีกฎหมายหลวงบังคับ

๕๗. "เรื่องการรักษาดวงบารมี"

เมื่อลุงกลับจากการสอนธรรมที่ จ. ยโสธรแล้ว ลุงได้ไปหาแม่ชีถนอม เพื่อให้แม่ชีถนอมคำนวณบารมีให้ เมื่อพบแม่ชีถนอมแล้ว ท่านถามว่า

"ที่คุณศึกษาฯ ไปสอน มีพระสงฆ์เห็นดวงธรรมเท่าไร? ที่เห็นกายธรรมมีเท่าไร และที่เดินวิชา ๑๘ กายได้มีบ้างไหม"

ลุงก็รายงานไปเท่าที่จำได้ เสร็จแล้ว เมื่อกำลังคำนวณบารมีอยู่นั้น ท่านก็บอกว่า

"องค์พระบรมศาสดาบอกว่า จำนวนผู้ที่เห็นธรรมมีมากกว่านี้ ที่คุณศึกษาฯ รายงานมานี้ ตกหล่นไป"

แสดงว่า องค์พระบรมศาสดาทรงมาเป็นพยานในขณะที่ลุงไปสอนด้วย เสร็จแล้วแม่ชีถนอมก็บอกว่า

"เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ให้คุณศึกษาฯ พิสดารดวงบารมีไปให้ทั่ว อย่าให้เกิดสงครามและอย่าให้เกิดความวุ่นวายในบ้านเมืองของเรา"

แล้วลุงก็เดินวิชาเข้านิพพาน พิสดารดวงบารมีเรื่อยไปตามที่แม่ชีถนอมสั่ง เสร็จแล้วก็เดินวิชากลับ

แล้วไปถามแม่ชีถนอม ให้ช่วยตรวจดูความถูกต้องของวิชาด้วย แม่ชีถนอมท่านก็หลับตาเดินวิชาตรวจสอบ แล้วท่านก็ลืมตาบอกว่า

"ที่คุณศึกษาฯ พิสดารบารมีไปนั้น องค์พระบรมศาสดาท่านไม่สามารถจะรักษาดวงบารมีของคุณศึกษาฯ ได้ จึงนำดวงบารมีมาฝากไว้ต่อต้นธาตุ"

เรื่องนี้เป็นบุญของพวกเรา ที่พวกเราได้รู้เรื่องลึกซึ้งเช่นนี้ การรักษาดวงบารมีไม่ใช่ความรู้ธรรมดา จงดูเรื่องนี้เป็นตัวอย่าง

๕๘. "เรื่องแม่ชีท้วม หุตานุกรม ไปก้ำเกินสามเณรธรรมกาย โดยไม่ตั้งใจ"

แม่ชีท้วม หุตานุกรม ผู้เป็นอุปัฏฐากของวัดปากน้ำ ครั้งหนึ่ง แม่ชีท้วมไปก้ำเกิน จุ้นจ้านสามเณรที่เป็นธรรมกายด้วยเรื่องอะไรก็ไม่ทราบ หลวงพ่อท่านปรารภว่า

"รู้ไหม สามเณรเหล่านี้เป็นคนสำคัญของหลวงพ่อ มาก้ำเกินไม่ได้นะ"

ตั้งแต่นั้นมา แม่ชีท้วมไม่กล้าแตะต้องคนของหลวงพ่อที่เป็นธรรมกายอีกเลย

เพราะ หลวงพ่อท่านตีราคาคุณค่าผู้เป็นธรรมกายเอาไว้สูง โดยดูได้จากการที่หลวงพ่อท่าน จ้องที่จะเลี้ยงเพลพระเณรที่เป็นธรรมกาย หรือแม่ชีที่เป็นธรรมกาย

ถ้าพระเณรที่เป็นธรรมกายอยู่ครบ แม่ชีที่เป็นธรรมกายอยู่ครบ หลวงพ่อท่านจองเป็นเจ้าภาพเลย

ท่านจะรับเป็นเจ้าภาพเพลมื้อนั้นทันที และต้องอยู่รับประทานให้หลวงพ่อด้วย หลวงพ่อท่านบังคับถือว่าเป็นบุญใหญ่

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า การไปทำอะไรให้ผู้เป็นธรรมกายเป็นธุระนั้น เป็นเรื่องไม่สมควร เพราะเป็นการเสียเวลาการฝึกฝนวิชา

หลวงพ่อท่านถือปฏิบัติเช่นนั้น พวกเราควรเรียนรู้ไว้ ใครเป็นธรรมกายแล้ว หลวงพ่อคุ้มกันปกป้องทันที

๕๙. "เรื่องแม่ชีจันท์ถูกฟ้องว่าทำวิชาแกล้งผู้อื่น"

มีเรื่องอยู่ว่า นายแก้วซึ่งเป็นศิษย์ท่านหนึ่ง ของแม่ชีทองสุขได้มาฟ้องลุงว่า แม่ชีจันท์ทำวิชาแกล้งเขา เขาเห็นในรู้ในญาณ ในขณะที่เขากำลังเข้าที่เดินวิชาอยู่

ลุงได้ไปถามแม่ชีจันท์ว่า ทำวิชาแกล้งเขาหรือ แม่ชีจันท์ตอบว่า ไม่ได้ทำ

ข้อควรคิดของเรื่องนี้ก็คือ การทำวิชาแกล้งกัน เป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ เพราะมารจะเข้าสวมรอยได้

การทำวิชาแกล้งกัน เป็นวิธีของมาร ธรรมภาคขาวไม่มีวิธีเช่นนี้ ธรรมภาคขาวมีแต่จะช่วยกัน เพื่อให้ทุกคนพ้นทุกข์

ลุงทำวิชาปราบมารขึ้นปีที่ ๑๖ จึงได้รู้เห็นวิชานี้

วิธีที่มารเขาทำ ก็คือ มารเขาจะมาหยุดที่ใจของใครก็ตาม กายที่เกิดขึ้นใหม่ก็จะเป็นกายของเขาผู้นั้น แต่ภายในกายนั้น จะเป็นกายของมารเข้าซ้อนอยู่

ทำให้ลุงระลึกถึงเรื่องของคุณแก้ว กล่าวหาแม่ชีจันท์ว่า ทำวิชาแกล้งเขาตามที่เล่านั้น

ขณะนั้น แม่ชีจันท์เป็นวิชาชั้นสูงระดับรองหัวหน้าเวร แต่คุณแก้วเป็นวิชายังไม่ถึงชั้นสูง เขามาเรียนวิชากับแม่ชีทองสุข แต่กลับมีเรื่องไม่เข้าใจกันตลอดเวลา

การที่มารทำเช่นนั้น ก็เพื่อให้เกิดการแตกแยกในหมู่คนทำวิชา เรียกว่ามารเขาสอดละเอียด

ดังนั้น การจะเห็นอะไรและจะรู้อะไรนั้น จงอย่าเชื่อรู้เชื่อญาณทัสสนะที่เห็นเป็นอันขาด

ขอให้เดินวิชาตรวจสอบก่อน ดังความรู้ ที่ลุงได้เสนอไปแล้วในหนังสือปราบมารภาคต่างๆ นั้น จงกลับไปอ่านวิธีตรวจสอบให้เข้าใจ

หากเราเชื่อรู้เชื่อญาณที่เราเห็น ก็แปลว่า เราโง่แล้ว

โง่ในประเด็น ที่เราไม่ตรวจสอบความถูกต้อง เพราะมารเขาพารู้พาญาณทัสสนะของเราไปได้

จงอย่าหลงเชื่ออะไรง่ายๆ เพราะมารเขาต้มเราได้

เมื่อพูดถึงเรื่องนี้แล้ว ทำให้นึกถึงเรื่องของแม่ชีถนอมที่มีข่าวลือว่า จะถูกกำจัดออกจากวัด

แม่ชีถนอมได้ชื่อว่าเป็น "คนเก่งในวิชาธรรมกาย" อยู่มาวันดีคืนดี ก็มีข่าวว่า หลวงพ่อจะให้พ้นไปจากการทำวิชา คือให้ออกไปจากวัด

เมื่อเพื่อนร่วมทำวิชาพูดกันมากขึ้น ทำให้แม่ชีถนอมเข้าไปถามหลวงพ่อด้วยตนเอง เพื่อจะทราบว่า เรื่องเท็จจริงเป็นอย่างไร?

พอแม่ชีถนอมไปถึงหลวงพ่อ ทำให้หลวงพ่อทราบขึ้นทันทีว่า มีเหตุไม่ปกติแล้ว มารเขาสอดละเอียดเข้ามาแล้ว จะให้คนเก่งพ้นไปจากการทำวิชาได้อย่าง

หลวงพ่อท่านรู้ทันเหลี่ยมของมาร จึงสั่งวิชาให้แม่ชีถนอมเดินวิชาแก้ไข

เรื่องนี้สอนเราว่า จงระวังการสอดละเอียดของมารไว้ อย่าประมาทเห็นอะไรไม่ดี จงรีบบอกให้ลุงทราบก่อนอย่างด่วน ลุงจะช่วยแก้ไขให้

ความรู้เรื่องนี้มีความสำคัญมาก ไม่มีใครรู้ทั้งนั้น ไม่ว่าเกจิอาจารย์ระดับไหน หาคนรู้ไม่ได้เลย

ลุงรู้ได้ต่อเมื่อ ลุงทำวิชาปราบมารเข้าปีที่ ๑๖ จึงได้รู้ มารเขามีวิธีแปลงกายมีวิธีจำแลงกาย เพื่อหลอกเรา เพื่อต้มเราให้เราเข้าใจผิดในทุกรูปแบบ

มารเขาทำได้ เพราะเขาเป็นผู้ปกครองทั้งหมด เขาจึงมีสิทธิ์ทำด้วยประการทั้งปวง

เขาเข้าไปที่ เห็น–จำ–คิด–รู้ ของใคร กายที่เกิดขึ้นก็จะเป็นกายของเขาผู้นั้น แต่กายจริง ที่ซ้อนอยู่ภายในจะเป็นกายของมาร

นั่นคือ ข้างนอกเป็นกายของภาคขาว แต่กายที่กำกับข้างในเป็นกายมาร

ดังนั้น เราจะเห็นเป็นกายของพระพุทธองค์ เป็นกายจักรพรรดิ เป็นกายเทวดา เป็นกายหลวงพ่อ เป็นกายคนที่เรานับถือ เป็นกายสัตว์เลี้ยงที่เราชอบ

เราชอบอะไร เรานับถืออะไร มารเขาเรียนรู้ก่อน แล้วเขาก็แปลงเป็นกายที่เราชอบ

นี่คือ ชั้นเชิงของมารที่เขาจะหลอกเรา พวกเราอยู่ในวังวนของการหลอกด้วยกันทั้งนั้น

อย่างการบูชาข้าวพระ ลุงก็เตือนไปแล้วว่า อย่าทำ ตั้งแต่รุ่นปราบมาร ภาค ๑ แล้ว

ทราบว่าสำนักใหญ่ เขานัดบรรดาศิษย์มาทำประจำเดือน แต่เพราะวิชาอ่อน จึงทำไปไม่ถึงพระพุทธองค์

มารเขาปลอมตัวมากิน ก็เท่ากับว่าเราไปบำรุงมารแท้ๆ เป็นการรู้เท่าไม่ถึงการณ์เกิดความเสียหาย

เตือนแล้ว ก็ไม่ฟัง เวรกรรมแท้ๆ

๖๐. “เรื่องเรียนวิชาธรรมกายเหมือนขี่เสือ หากลงจากหลังเสือ จะถูกเสือกัด”

หลวงพ่อเปรียบเทียบให้เห็นค่าของวิชาธรรมกายว่า เราเรียนวิชาธรรมกายก็เหมือนกับเราขี่เสือ ลงจากหลังเสือเมื่อไร ถูกเสือกัดเมื่อนั้น

ไม่มีใครขยายความคำเปรียบเทียบของหลวงพ่อได้เลย ว่าคำกล่าวของหลวงพ่อมีความหมายอย่างไร ลุงจะขยายความให้ทราบดังนี้

ความเบื้องต้น

ต้องเข้าใจก่อนว่า วิชาธรรมกาย ก็คือ การทำใจเข้าถึงพระรัตนตรัย คือ การทำสมาธิทางใจให้สภาพใจมั่นคง อยู่ที่ศูนย์กลางกายของตัวเอง จนกว่าสภาพใจจะเกิดความสว่างเกิดความใส นั่นเอง

ตามคำสอนข้อ ๓ ของพระพุทธองค์ที่ว่า สจิตฺตปริโยทปนํ แปลว่า การทำใจให้ใสสว่าง

เมื่อเกิดสภาพใจใสใจสว่างแล้ว ก็จะเห็นดวงปฐมมรรคเป็นดวงขาวใส ตรงศูนย์กลางกายในท้องของตัวเรานั้น

จากดวงใสดวงนี้ จะเป็นพื้นฐานให้เราได้เห็นกายละเอียดของเราเป็นลำดับไป จนกระทั่งเห็นกายธรรมของตัวเรา

รวมเรียกว่า เห็นกาย ๑๘ กาย ตามแนวของวิชาธรรมกายที่หลวงพ่อท่านสอน

กายธรรม	คือ	พุทธรัตนะ (เพราะใสเป็นแก้วขาว)
ดวงธรรมในท้องของกายธรรม	คือ	ธรรมรัตนะ
ใจของกายธรรม	คือ	สังฆรัตนะ

เรียก ๓ อย่างนี้ว่า พระรัตนตรัย

ขีดขั้นของพระรัตนตรัยนี้ เริ่มตั้งแต่เบื้องต้นไปถึงระดับสูง มีหลักสูตรการเรียนอีกมากมาย หลักสูตรการเรียนรู้ต่างๆ นั้น เรียกว่า "วิชาธรรมกาย"

วิชาธรรมกายเป็นความรู้สำคัญสูงสุดในพระพุทธศาสนา

มารเขาหวงวิชาธรรมกายอย่างยิ่ง มารเขาเป็นผู้ควบคุมวิชา และความรู้ทั้งปวง ปกปิดไม่ให้ธรรมภาคขาวไปศึกษาเรียนรู้

หากใครไปเรียนรู้เข้า เขาต้องเข้าขัดขวางอย่างแข็งขัน เพราะการเรียนรู้ของธรรมภาคขาวในกรณีนี้ จะทำให้ธรรมภาคขาวมีความรู้เท่าทันเขา

จะส่งผลให้ธรรมภาคขาว คิดสู้เขาต่อไปในเบื้องหน้า จะทำให้อำนาจปกครองหลุดจากเขาไป นั่นเอง

เพราะเหตุนี้เอง มารเขาจึงหวงแหนวิชาธรรมการยิ่งนัก หากใครบังอาจไปเรียนเข้า มารเขาจะต้องเข้าสู้ขัดขวางอย่างแข็งขันทีเดียว

นั่นคือ เขาจะทำวิชาแกล้งให้เราได้รับความทุกข์ร้อนนานา หลวงพ่อท่านรู้เห็น เรื่องนี้แล้ว จึงพูดกับแม่ชีถนอม อาสไวย์ ว่า

"หนอม เอ็งรู้ไหม เราเรียนวิชาธรรมกาย เหมือนเราขี่เสือ ลงจากหลังเสือเมื่อไร เสือกัดเราเมื่อนั้น"

นี่คือ คำกล่าวของหลวงพ่อ ความหมายที่แท้คืออะไร ไม่มีใครตอบได้เลย แต่ลุงรู้คำตอบแล้ว

คำตอบที่แท้ ก็คือ หากเราไม่เดินวิชาเป็นอนุโลมปฏิโลมไว้ทุกวัน ปล่อยให้วิชาเรื้อรัง นั่นคือ การลงจากหลังเสือ แล้วจะถูกเสือกัด

นั่นคือ มารเขาจะทำวิชาแกล้งเราทันที เพราะ การไม่เดินวิชาจะส่งผลให้กายไม่ใส ดวงธรรมก็ไม่ใส

ความไม่ใสทั้งปวงนั้นคือ ความขุ่น–ความมัว–ความดำ สิ่งเหล่านี้คือ นิพพานและภพ ๓ ที่มารเขาทำขึ้น ยิงเข้ามาที่ใจของเรา ทำให้ใจของเราไม่สะอาด

แล้วส่งผลให้อะไรต่อมิอะไรไม่ดีทั้งหมด เกิดการเจ็บป่วย เสียเงิน ธุรกิจเสียหาย เกิดการแตกร้าวในหมู่พวก

รวมความแล้ว ไม่ดีทั้งนั้น เพราะในนิพพานและภพ ๓ ของมารนั้น มีเครื่องและในเครื่องมีกายมาร

กายของมารอยู่ในเครื่อง ทำหน้าที่บังคับเครื่องให้เครื่องบังคับใจเรา ให้เอนเอียง ไปตามที่เขาต้องการ

สิ่งที่มารต้องการ คือ ให้เราเดือดร้อนสารพัด นั่นเอง

วิธีแก้ปัญหาคือปราบมาร

ตราบใดที่ยังมีมารอยู่ มารเขาก็รังแกมนุษย์ด้วยประการทั้งปวง วิธีแก้รวบยอดที่หลวงพ่อท่านทำก็คือ “ปราบมาร”

เพื่อให้มารดับให้หมด จะได้ไม่มารังแกพวกเรา แต่งานปราบมารยังไม่เสร็จ หลวงพ่อ ก็มรณภาพเสียก่อน มารจึงยังไม่ดับหมด

การที่มารยังดับไม่หมด นี่เอง เขาก็ยังปกครองมนุษย์อยู่ มนุษย์ก็ได้รับความเดือดร้อน

มีความแก่ เป็นโรค ตาย ภัยวิบัติ กลียุค สงคราม ข้าวยากของแพง ฝนฟ้าตกไม่ตามฤดูกาล ดังที่เราเห็นในทุกวันนี้

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทางแก้คืออะไร นั่นคือเราต้องเดินวิชาทุกวัน ไม่เว้นเลย แม้แต่วันเดียว ไม่เดินวิชาก็จะถูกเสือกัด

เหตุใดจึงต้องเดินวิชา ๑๘ กายเป็นอนุโลมปฏิโลมทุกวัน

คำถามนี้ ลุงถามตัวเองอยู่ทุกวัน เพราะเราก็ขี้เกียจ ถามแล้วก็ยังตอบคำถามไม่ได้ ต่อเมื่อทำวิชาปราบมารมาได้ ๑๗ ปี จึงได้คำตอบ

คำตอบนั้น คืออะไร แต่ก่อนอื่น เราต้องทราบความรู้เบื้องต้นเสียก่อน ดังนี้

มารเขาเป็นผู้ปกครองใหญ่ เขาปกครองทั้งหมด ทั้งในนิพพาน และในภพ ๓ นี้

หน้าที่ของเขา คือ อะไร

หน้าที่ประจำวันของเขา ก็คือ ทำวิชาปกครองทุกวัน คือทำวิชาบังคับใจ–จิต–วิญญาณ ทุกวัน

ทำแล้วก็ยิงวิชาไปรอบตัวของเขา วิชาไปถูกใคร วิชานั้นก็เข้าบังคับใจของผู้นั้น เหมือนหนึ่งฝนตกไปทั่ว ย่อมจะเปียกไปทั่ว ใครไม่กางร่มป้องกันก็จะเปียกฝน

วิชาปกครองที่มารเขาทำนั้น มีสภาพบังคับ เหมือนกับเรากด “รีโมท” เปลี่ยนช่องโทรทัศน์ ที่บ้านเรานั่นเอง

ต้องการจะดูช่องใดก็กด “รีโมท” แล้วเราก็เลือกดูได้ตามชอบใจ

วิชาของมารมีอานุภาพทุกวิชา เขาปกครองโดยการทำวิชาบังคับ วิชาของเขาบังคับได้หมด ไม่มีใครอยากให้วิชาของมารมาบังคับด้วยกันทั้งนั้น

เพราะการบังคับของมาร ส่งผลให้เดือดร้อนทุกกรณี ให้ผลเป็นทุกข์ทั้งนั้น ไม่มีอะไรดีเลย มีแต่ไม่ดีทั้งนั้น

การแก้วิชามารจะทำอย่างไร

หลวงพ่อท่านก็สอนแล้วว่า เราต้องหมั่นเดินวิชา ๑๘ กายเป็นอนุโลมปฏิโลมทุกวัน การเดินวิชา ๑๘ กาย ก็เท่ากับการกางร่มป้องกันตัว คือป้องกันไม่ให้

ฝนเปียก ตามที่ลุงเปรียบเทียบให้ดูนั้น

เหตุใดวิชาของมารจึงมีสภาพบังคับ

ขอให้ดูงานของ ส.ส. บ้านเรา ส.ส. เขามีหน้าที่ออกกฎหมาย เมื่อออกกฎหมายแล้ว กฎหมายทุกฉบับก็มีผลบังคับทันที

เราไม่ต้องการ แต่เราก็ถูกกฎหมายบังคับ เช่น การเสียภาษี ไม่มีใครอยากเสียภาษี แต่เราก็ต้องจ่ายเงินชำระค่าภาษีให้แก่รัฐ ตามอำนาจบังคับของกฎหมาย

หากเราไม่อยากชำระค่าภาษี เราก็หาวิธีเลี่ยงด้วยวิธีฉลาดของพ่อค้า

นั่นคือ ถ้าเราไม่ต้องการให้วิชามารมาบังคับเรา เราก็มีวิธีแก้โดยการเดินวิชาสู้ ตามที่กล่าวแล้ว

นี่คือ ลุงเปรียบเทียบให้เห็น เพื่อประกอบความเข้าใจเท่านั้น

หน้าที่ของเราก็คือ ต้องหมั่นเดินวิชาไว้ทุกคืนทุกวัน เพราะเราไม่เดินวิชาก็เท่ากับเราลงจากหลังเสือ เสือมันก็จะกัดเราทันที

คติข้อเตือนใจของเรื่องนี้

จงหมั่นเดินวิชาไว้ เพื่อให้ดวงธรรมใน แล้วส่งผลให้ใจใส่ และกายก็ใส มารเขาก็ไม่ได้ช่อง

ถ้าไม่เดินวิชาไว้ ทำให้ดวงธรรมไม่ใส แล้วส่งผลให้กายไม่ใสด้วย เกิดความขุ่นมัว ซึ่งความขุ่นมัวนี้ เป็นธรรมของมาร มารเขาได้ช่องในความขุ่นวันนั้น

เขาก็เอาความขุ่นมัวนั้น เป็นฐานทัพเข้ามาทำลายเราได้ ส่งผลให้เกิดความไม่ดีต่างๆ แก่เรา นั่นเอง

นี่คือ ทำใจให้ใสเข้าไว้ ทำใจให้นิ่งเข้าไว้ เพื่อให้ใจมีสภาพบันเทิง แล้วมารก็ไม่ได้ช่อง

นี่คือ คติที่ได้จาก “เรียนวิชาธรรมกาย เหมือนขี่เสือ หากลงจากหลังเสือจะถูกเสือกัด”

๖๑. "เรื่องหลวงพ่อเป็นนิ่ว ปัสสาวะลำบาก"

หลวงตาแพเล่าให้ลุงฟัง ถึงกิริยาปัสสาวะของหลวงพ่อว่า น่าสงสารมาก เพราะหลวงพ่อเป็นนิ่ว ปัสสาวะยาก

หลวงตาแพเป็นชาวอีสาน เวลาพูดจะมีสำเนียงอีสาน น่าฟัง ทำหน้าที่บีบนวดให้แก่ หลวงพ่อประจำวัน

ท่านเล่าให้ลุงฟังว่า เวลาหลวงพ่อปัสสาวะ มีกิริยาน่าสงสาร เพราะเป็นนิ่วกว่าจะปัสสาวะได้แต่ละครั้ง น่าสงสารเหลือเกิน เพราะ ต้องบีบนวดอวัยวะเพศอย่างแรง เพื่อให้น้ำปัสสาวะออกมาให้ได้

หลวงพ่อบอกแก่หลวงตาว่า

"การบีบนวดให้แก่หลวงพ่อนั้น มีอานิสงส์มากรู้ไหม"

หลวงตาแพจึงทำหน้าที่บีบนวดให้ทุกวัน และทำหน้าที่คอยรับใช้หลวงพ่อด้วย หลวงตาแพพูดกับลุงว่า

"เวลาหลวงพ่อสอนให้ทำภาวนา อาตมาก็เห็นดวงใส แล้วก็เห็นพระสงฆ์จำนวนมาก เดินอยู่ในดวงใสนั้น

ถ้าหลวงพ่อเดินมาสอนใกล้ตัวเรา ดวงธรรมของเราก็ใสขึ้น ครู... อาตมาบวชอยู่วัดนี้มานานแล้ว

หลวงพ่อของเราก็มีแต่คนมาถวาย ไม่เห็นเขาเหล่านั้นไปถวายใครเลย เห็นแต่ถวายแก่หลวงพ่อเท่านั้น"

เรื่องเจ็บป่วยของหลวงพ่อตามที่หลวงตาแพเล่านี้ เป็นเพียงส่วนหนึ่งที่แสดงว่า หลวงพ่อมีความอดทน

แต่จากการสังเกตของลุง หลวงพ่อของเรามีตบะ คือ ความอดทนในทุกเหตุการณ์

การสร้างบารมีนี้ มีความยากอยู่ที่ว่า เราจะอดทนได้หรือไม่ ถ้าอดทนไม่ได้เราก็สร้างบารมีไม่ได้

เรื่องของหลวงพ่อเป็นตัวอย่างแก่พวกเรา

๖๒. “เรื่องคตในหัววัว”

แม่ชีถนอมเล่าให้ลุงฟังว่า

มีชาวบ้านคนหนึ่ง เขามีหัววัวอยู่ในบ้าน วันหนึ่งเขานอนฝันไปว่า หัววัว พูดได้ หัววัวบอกว่า ให้เอาหัววัวไปถวายแก่หลวงพ่อวัดปากน้ำ

เขาตื่นขึ้นมา เขาก็นึกถึงความฝัน และเขาก็ต้องการจะนำหัววัวนี้ ไปถวายแก่หลวงพ่อ เขาก็เดินทางนำหัววัวไปถวายแก่หลวงพ่อ

ครั้นหลวงพ่อรับหัววัวนี้มาแล้ว ก็เก็บรักษาไว้ในโรงงาน ปรากฏว่า ในหัววัวนั้น มีดวงแก้วฝังอยู่ เรียกว่า “คตหัววัว” เป็นกายสิทธิ์

หลวงพ่อปรารภกับแม่ชีถนอม อาสไวย์ ว่า

“หนอม ... วันฤกษ์ดี หลวงพ่อจะผ่าหัววัวเอาดวงแก้วออกมา”

ตอนนี้หลวงพ่อมรณภาพแล้ว ไม่ทราบว่าหัววัวนี้อยู่อย่างไร?

๖๓. “เรื่องพวกทำวิชาเกี่ยวข้องกับเรื่องรามเกียรติ์อย่างไร?”

เรื่องนี้ แม่ชีถนอมเล่าให้ลุงฟังและหลวงปู่ชั้วก็เล่าซ้ำว่า คนที่มาทำวิชาชั้นสูงนั้น เมื่อสืบชาติถอยหลังไปแล้ว ตั้งแต่อดีตชาติ มีประวัติดีเด่นทั้งนั้น

เช่น แม่ชีปุกเดิมเป็นพิเภก ทิดมงคลเป็นหนุมาน เจ้าคุณเจียกเป็นนิลเอก แม่ชีถนอมเป็นพระลักษณ์ หลวงพ่อเป็นพระราม

แปลว่า ตั้งแต่อดีตมา เราก็รบกับมารมาแล้ว

มาชาตินี้ ก็มารบในระดับละเอียด คือ รบกันในธาตุในธรรม

หลวงปู่ชั้วเล่าต่อไปว่า หลวงพ่อของเราเกิดหลายหน แต่ละครั้งต้องมาทำหน้าที่สำคัญทั้งนั้น

๖๔. "เรื่องหลวงพ่อแสดงอภินิหาร เอากายธรรมออกปรากฏให้เห็น ด้วยตาของกายมนุษย์"

เรื่องของเรื่องก็คือ แม่ชีทองสุขกับแม่ชีญาณีท่านเห็นกายธรรมของหลวงพ่ออยู่หน้ากุฏิ เราเห็นด้วยสายตาของกายมนุษย์เรานี้ แม่ชีทองสุขและแม่ชีญาณีเล่าให้ลุงฟัง

การเล่าเรื่องตรงกัน ทั้งของแม่ชีทองสุขและแม่ชีญาณี

ท่านเล่าว่า เห็นกายธรรมของหลวงพ่อองค์ใหญ่ ลอยอยู่หน้ากุฏิของหลวงพ่อ แล้วแม่ชีทั้งสองท่าน ก็นำเรื่องเหตุการณ์ที่เห็นมาเล่าให้หลวงพ่อฟัง

หลวงพ่อท่านก็ฟัง ฟังแล้วท่านก็ไม่ได้ว่าอะไร?

ลุงเดาเอาว่า การที่หลวงพ่อต้องทำเช่นนั้น ก็เพื่อประโยชน์ในงานปกครองพุทธบริษัทมาอยู่กับหลวงพ่อจำนวนมาก ทั้งพระเณร อุบาสก อุบาสิกา หากไม่มีอะไรให้เกิดการยำเกรง เสียบ้าง ก็จะทำให้ความสงบเกิดขึ้นยาก

หลวงพ่อท่านทำได้ แต่เราทำไม่ได้

ลุงฟังแล้วก็คิดว่า นี่เป็นอภินิหาร นับว่า แปลกมากทีเดียว ใครทำไม่ได้ แต่หลวงพ่อทำได้

๖๕. "เรื่องควันหลงแห่งสงครามโลกครั้งที่ ๒ หลวงพ่อถามรู้ญาณ จากแม่ชีจันท์ ขนนกยูง"

แม่ชีจันท์ท่านเล่าให้ลุงฟังเอง คือเรื่องสงครามโลกครั้งที่ ๒ สัมพันธมิตรกับญี่ปุ่นรบกันแต่ต้องผ่านประเทศไทย เป็นเหตุการณ์แต่ปีใด? ลุงจำไม่ได้

แต่ลุงจำได้ว่า เมื่อตอนที่ลุงเป็นเด็กเล็ก ยังไม่ได้นุ่งผ้า ต้องคอยฟังคุณพ่อจะสั่งให้หลบภัย หากได้ยินเสียงหวูดเตือนจากโรง ไฟฟ้าของเทศบาล

เมื่อโรงไฟฟ้าปล่อยเสียงหวูด แปลว่า เครื่องบินจะมาทิ้งลูกระเบิด ให้ประชาชน เตรียมเข้าที่หลบภัย

นี่คือ เรื่องในตอนที่ลุงเป็นเด็กน้อยที่ลุงจำเหตุการณ์ได้ และนี่ก็คือบรรยากาศของสงครามโลกครั้งที่ ๒ ในบ้านนอก

ส่วนบรรยากาศในกรุงเทพจะเป็นอย่างไร? ลุงไม่ทราบ เพราะลุงยังเป็นเด็ก

กล่าวถึงการทำวิชาสู้สงครามของหลวงพ่อ แม่ชีจันท์เป็นผู้เล่า ท่านบอกว่า การทำวิชาวันนั้น หลวงพ่อท่านถามรู้ญาณแม่ชีจันท์ว่า

"จันท์ ... ถ้าเรารบไม่ชนะในวันนี้ เหตุการณ์จะเป็นอย่างไร?"

แม่ชีจันท์ตอบว่า

"กรุงเทพจะเป็นทะเลเพลิงเจ้าค่ะ"

เพียงเท่านั้นเอง หลวงพ่อก็เดินไปที่ประตูโรงงานทำวิชาอย่างทันใด กดล็อคกุญแจปิดประตูโรงงานทำวิชา แล้วกลับมาสั่งวิชาแก่คณะทำวิชา

การทำวิชาดำเนินไปถึงเวลาประมาณ ตี ๑ วิทยุกระจายเสียงประกาศว่า ญี่ปุ่นประกาศยอมแพ้สงคราม

หลวงพ่อจึงสั่งคณะทำวิชาให้หยุดพักการทำวิชาในคืนนั้น ให้พวกเรากลับไปที่พัก เพื่อหลับนอนพักผ่อน

ส่วนการทำวิชาวันอื่น ค่อยว่ากันใหม่ แล้วหลวงพ่อก็ไปไขกุญแจให้ทุกประตู หากไม่ไขกุญแจ พวกเราก็เข้าออกไม่ได้

ทำไมหลวงพ่อไปกดล็อคกุญแจด้วยตนเอง?

การกดล็อคกุญแจประตูเข้าออกโรงงานทำวิชา หมายถึงว่า เข้าออกกันไม่ได้ในระหว่างนั้น นี่คือ หลวงพ่อยอมตายแล้ว

ถ้าทำวิชาคืนนี้ ไม่ชนะ ท่านและศิษย์ผู้ร่วมทำวิชาขอยอมตาย เพราะเหตุนี้เอง หลวงพ่อจึงไปกดล็อคกุญแจด้วยตนเอง

โดยที่คณะศิษย์ผู้ร่วมทำวิชาไม่รู้ เพิ่งมารู้ความต่อเมื่อหลวงพ่อไปเปิดกุญแจ

พอรู้ความแล้ว ต่างคนต่างใจหาย นี่คือเรื่องเล่า บ่งบอกถึงแม่ชีจันท์มีรู้ญาณเที่ยงตรง

หลวงพ่อท่านทราบว่า วันนี้รู้ญาณของแม่ชีจันท์ใช้การได้ ท่านจึงถามไม่ได้ถามคนอื่นเลย

เรื่องนี้เป็นคติแก่เราผู้ทำวิชาว่า หากถึงเรื่องสำคัญ เราต้องเดินวิชากันให้จริง จะทำแบบเหยาะแหยะไม่ได้

ถ้าเดินวิชาแบบตามใจฉัน เราจะแพ้มาร เราต้องเดินหน้ากล้าตายแล้วเราก็ชนะ ดังเรื่องราวที่เล่านี้

แม่ชีจันท์มีประวัติดีเด่นอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งแม่ชีจันท์เป็นผู้เล่าให้ลุงฟังเองเรื่องมีอยู่ว่า

มีคนเขามาหาหลวงพ่อ เพื่อขอความช่วยเหลือจากหลวงพ่อ ขอให้ช่วยระงับเหตุ ที่คนในตำบลของเขาเข้าทรงกันใหญ่ บอกว่าหลวงพ่อปานจะมาเกิด

หลวงพ่อส่งแม่ชีจันท์ไปแก้ไขทางวิชาธรรมกาย แม่ชีจันท์พาเพื่อแม่ชีอีกคนหนึ่งไปเป็นเพื่อน ลุงจำชื่อไม่ได้แล้วว่าชื่อแม่ชีอะไร?

พอไปถึงบ้านอันเป็นที่ทรงเจ้าเข้าผี แม่ชีจันท์ก็ทำวิชาทันที แต่ว่าแม่ชีที่ร่วมไปเป็นเพื่อนนั้น ไม่เป็นอันได้ทำวิชา เพราะเกิดอาการถ่ายท้องอย่างทันใดต้องไปเข้าห้องส้วม

เมื่อแม่ชีจันท์ทำวิชาเสร็จแล้ว ก็เดินทางกลับ และเล่าต่อว่า ที่ว่าหลวงพ่อปานจะมาเกิดนั้น ก็ไม่เห็นหลวงพ่อปานได้เกิดตามที่ทรงเจ้าเขาว่ากัน

นี่คือ เรื่องที่แม่ชีจันท์เล่าให้ฟังตอนหนึ่งที่ลุงพอจะจำได้ รวมประวัติ ๒ ตอนนี้ เป็นเรื่องดีเด่นของแม่ชีจันท์ ตามที่แม่ชีจันท์เล่าให้ลุงฟัง

แต่เหตุใด แม่ชีจันท์ไม่ได้เป็นหัวหน้าเวร? เรื่องนี้แม่ชีจันท์ไม่ได้เล่าให้ลุงฟัง

เหตุใดท่านไม่เล่าให้ลุงฟัง? ลุงก็ไม่ทราบเหตุผลของท่าน เพราะลุงมีประวัติว่า เคยช่วยเหลือท่านมาระยะหนึ่ง เพราะแม่ชีทองสุขท่านฝากแม่ชีจันท์ไว้กับลุง

เมื่อเสร็จงานช่วยเหลือของลุงแล้ว ลุงไม่ได้เกี่ยวข้องกับท่านอีกเลย นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา

๖๖. "เรื่องความรู้วิชาธรรมกายชั้นสูงเกี่ยวกับปรากฏการณ์ทางธรรมชาติบางอย่าง"

เป็นความรู้สำคัญ ที่แม่ชีถนอม อาสไวย์ เล่าให้ลุงฟัง บ่งบอกว่า จะเกิดเหตุอะไรแก่โลก และบ้านเมืองของเรา? ดังนี้

๑) การเกิดดาวหาง แม่ชีถนอมท่านบอกว่า หากเกิดเหตุการณ์ดาวหางปรากฏ หลวงพ่อท่านบอกเราได้เลยว่า เจ้าเมืองใดจะตายหรือเจ้าของประเทศใดจะตาย?

ทำให้ลุงระลึกถึงปี พ.ศ. ๒๔๘๙ ลุงเป็นเด็กวัดสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี เรียนหนังสือชั้นมัธยมต้น

เวลาเช้ามืด พระสงฆ์ท่านปลุกให้ตื่นดูดาวหาง ลุงก็ตื่นขึ้นมาดู เห็นดาวหางเป็นกลุ่มสวยงาม มีรัศมีสว่าง เราจึงรู้ว่า นี่คือดาวหาง

ครั้นต่อมาไม่นาน สถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยก็ประกาศข่าวตกใจ คือ ข่าวการสิ้นพระชนม์ของในหลวงรัชกาลที่ ๘ และเมื่อเวลาผ่านมาอีกระยะหนึ่ง เขาแต่งเพลงรำวง ลุงยังจำเนื้อร้องได้บางตอน ดังนี้

"วันที่ ๙ มิถุนา พอศอสองสี่แปดเก้า ไทยเราแสนเศร้ากันทุกคน คิดถึงองค์อานันทมหิดล ... เอิงเงย ..."

ครั้นเหตุการณ์ผ่านมา เมื่อลุงได้เรียนวิชาธรรมกายชั้นสูง แม่ชีถนอมท่านจึงบอกความรู้นี้ว่า ธรรมชาติเช่นนี้บอกเหตุแก่เราว่า เจ้าเมืองใดจะสิ้นพระชนม์? แต่ว่าจะเป็นเจ้าเมืองใดเรา ไม่ทราบ

๒) การเกิดปรากฏการณ์ดวงดาวเข้าแถวกระหนาบดวงจันทร์ แปลว่า ผู้น้อยจะยึดอำนาจผู้ใหญ่

๓) การเกิดจันทรุปราคา หรือจันทคราส หรือเรียกย่อว่า ราหูอมจันทร์ คือ เกิดในตอนกลางคืน ดวงจันทร์มีเงาดำมาบดบัง แปลว่า ข้าวยาก ของแพง

๔) การเกิดสุริยปราคา หรือสุริยคราส หรือเรียกย่อว่า เกิดสูรย์ คือ เกิดตอนกลางวัน ดวงอาทิตย์มีเงาดำมาบดบัง แปลว่า จะเกิดสงคราม

๕) ตอนเย็นเกิดท้องฟ้าสีแดง สีช้ำเลือดช้ำหนอง แปลว่า จะเกิดอุบัติเหตุ หรือเกิดเพลิงไหม้

จำได้ว่า แต่แรกที่แม่ชีถนอมบอกนั้น ลุงไม่เชื่อ! เพราะเอาเรื่องเหล่านี้มาปนกับวิชาธรรมกาย

แต่แล้วก็เกิดเหตุการณ์ ๑๖ ตุลา ลุงจึงถามแม่ชีถนอมว่า

"แม่ครูครับ ทำไมเอาดวงดาว–ดวงอาทิตย์–ดวงจันทร์ มาปนในวิชาธรรมกาย?"

"อ้าว คุณศึกษาฯ ดวงดาว–ดวงอาทิตย์–ดวงจันทร์ หลวงพ่อท่านเรียกอากาศโลก มารเขายึดปกครองทั้งนั้น หลวงพ่อท่านสอนไว้"

แม่ชีถนอมท่านว่าอย่างนั้น ลุงจึงเพิ่งเชื่อในวันนั้น ยังจำได้ว่า เพราะเราไม่เชื่อแม่ชีถนอม จึงเกิดเหตุการณ์ ๑๖ ตุลา

เพราะแม่ชีถนอม ท่านสั่งให้ลุงแก้ แต่ลุงไม่แก้ เหตุที่ไม่แก้เพราะเราไม่เชื่อ เนื่องจากในตอนนั้น ลุงเพิ่งรู้จักแม่ชีถนอมใหม่ๆ นั่นเอง

เมื่อลุงทำวิชาปราบมารเกิน ๑๐ ปีแล้ว จำได้ว่า เคยเข้ากายธรรมไปถามหลวงพ่อ ความว่า

"หลวงพ่อครับ! เหตุการณ์ตามธรรมชาติเหล่านี้ ความรู้ที่ว่าจะเกิดเหตุการณ์ต่อโลกเช่นนั้น จะมีอีกหรือไม่?"

หลวงพ่อตอบว่า

"งานปราบมารของศึกษาฯ ทำมาถึงตรงนี้แล้ว ฤทธิ์เดชของมารเบาลงมากแล้ว คงเป็นเหตุการณ์ตามธรรมชาติเท่านั้น"

แต่ว่าเรื่องท้องฟ้าแดง ลุงยังแก้ไม่ตกมาจนถึงวันนี้ ท้องฟ้าแดงคราวใด? จะเกิดเพลิงไหม้ หรืออุบัติเหตุเสมอ

ท้องฟ้าไปแดงที่บริเวณใด? มักจะเกิดเหตุที่ตรงบริเวณเหล่านั้น นี่คือการสังเกตของลุง

สรุปว่า เรื่องเหตุการณ์ตามธรรมชาติดังกล่าวนี้ แม้ถึงวันนี้ ความรู้นี้ก็ยังไม่ยุติ เพราะมารยังดับไม่หมด

ลุงก็ได้แต่นำเรื่องราวมาเล่าให้ฟังว่า เรื่องเหล่านี้เป็นวิชาชั้นสูง ยากที่ใครจะรู้ แต่หลวงพ่อของเรา ท่านบอกได้หมด

เวลานี้ ไม่มีหลวงพ่อแล้ว มีแต่ความรู้ที่ท่านสอนไว้ ความรู้เช่นนี้ไม่มีใครในโลกสอนได้ มีหลวงพ่อของเราองค์เดียวเท่านั้นที่สอนได้

ลุงจึงพากเพียรอนุรักษ์ความรู้ของหลวงพ่อ ไว้ในทุกรูปแบบ

๖๗. "เรื่องหลวงพ่อทราบถึงการอธิษฐานบารมีของแม่ชีถนอม เมื่อเวลาที่แม่ชีถนอมทำบุญใส่บาตร"

แม่ชีถนอมเล่าให้ลุงฟังว่า

"วันหนึ่งเป็นวันใด ก็จำไม่ได้แล้ว หลวงพ่อท่านอารมณ์ดี ท่านก็โปรดพวกเรา โดยท่านอยู่อีกกุฏิหนึ่ง แล้วเปล่งเสียงออกมาแต่ไกล อีฉันนั่งอยู่ในกุฏิโรงงานทำวิชา"

"หนอม... เอ็งอยู่กับใคร"

"ลูกอยู่กับพวกทำวิชาเจ้าค่ะ"

"เวลาเอ็งทำบุญใส่บาตร เอ็งอธิษฐานให้ได้พบพระพุทธเจ้าหรือ"

แม่ชีถนอมตอบท่านว่า ... "เจ้าค่ะ"

"คุณศึกษาฯ คะ... ทำไมหลวงพ่อท่านรู้ได้ อีฉันก็ไม่รู้ เวลาอีฉันทำบุญใส่บาตร ก่อนที่จะมาบวชเป็นแม่ชีนั้น อีฉันใส่บาตรในตอนเช้า

ขณะใส่บาตรก็อธิษฐานใจขอให้พบพระพุทธเจ้า ทำไมหลวงพ่อท่านรู้ว่าเราอธิษฐานอย่างนั้น?"

แล้วท่านก็ยังถามใจต่อไปอีกว่า

"แล้วเอ็งพบพระพุทธเจ้า ที่เอ็งปรารถนาแล้วหรือยัง?"

แม่ชีถนอมหัวเราะ แล้วก็ตอบไปอย่างทันใด ...

ตัวอย่างของเรื่องนี้ บอกให้เรารู้ว่า ที่หลวงพ่อพูดออกมาเช่นนั้น เป็นการบอกให้เรารู้ว่า ไม่ว่าอะไร? หลวงพ่อท่านรู้ท่านทราบนั้น เว้นแต่ท่านจะบอกเราหรือไม่เท่านั้น

การที่ท่านบอก แก่เราว่า เราอธิษฐานว่าอย่างไร? ก็คือ หลวงพ่อท่านเมตตาต่อเรา เพื่อเราจะได้มีกำลังใจทำวิชา

๖๘. "เรื่องศิษย์ไปขออนุญาตต่อหลวงพ่อ จะเดินทางไปจังหวัดนครปฐม เพื่อไปไหว้พระบรมสารีริกธาตุ"

เป็นระเบียบของวัด เมื่อใครจะไปไหนมาไหน? จะต้องไปขออนุญาตต่อหลวงพ่อก่อน หากได้รับอนุญาตแล้ว จึงจะไปได้

เป็นระเบียบปกครองที่เข้มงวดของวัด วันหนึ่ง แม่ชีถนอมท่านเล่าว่า

"คุณศึกษาฯ คะ พวกอีฉันอยากจะเดินทางไปจังหวัดนครปฐม เพื่อไปนมัสการพระบรมสารีริกธาตุ ที่องค์พระปฐมเจดีย์ จึงเข้าไปกราบขออนุญาตต่อหลวงพ่อ"

หลวงพ่อท่านตอบว่า

"พวกเราเรียนวิชาจนเข้าถึงกายธรรม และเดินวิชาเข้านิพพานได้แล้ว มันยิ่งกว่าอะไรทั้งนั้น ได้อานิสงส์ยิ่งกว่าไปนมัสการพระบรมสารีริกธาตุมาก แต่เมื่ออยากจะไปกันก็ไม่ขัด"

หลวงพ่อท่านก็อนุญาต แล้วยังสอนวิธีอาราธนาให้พระบรมสารีริกธาตุเปล่งรัศมีอีกด้วยแม่ชีถนอมเล่าว่า

"คุณศึกษาฯ คะ พอไปถึงจุดหมาย พวกเราก็ทำวิชาอาราธนาตามที่หลวงพ่อสอน ปรากฏว่า พระบรมสารีริกธาตุเปล่งรัศมีให้พวกเราเห็นได้

หมายความว่า หลวงพ่อท่านเดินวิชาช่วยพวกเราล่วงหน้าไว้แล้ว ทุกอย่างจึงเป็นไปตามที่หลวงพ่อพูดทั้งนั้น"

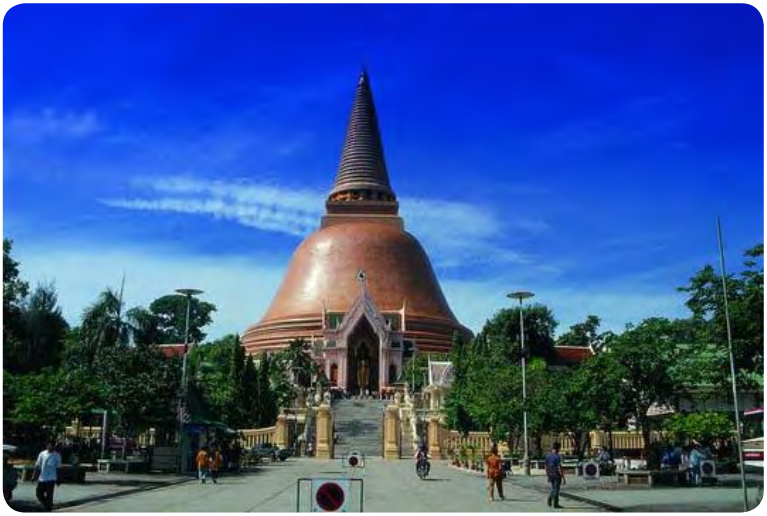

นี่คือ การปกครองคนหมู่มาก จะต้องทำให้เกิดการเชื่อถือ หากไม่มีการเชื่อถือเสียแล้ว กฎเกณฑ์ก็ไม่มีประโยชน์

หลวงพ่อท่านเป็นวิชา ท่านทำให้เราเห็นของจริงได้ทั้งนั้น

แม้แต่อาราธนาให้พระบรมสารีริกธาตุเปล่งรัศมี ท่านก็ทำได้ ใครๆ ก็กลัวฤทธิ์เดชของ หลวงพ่อกันทั้งนั้น

ดังนั้น ท่านจึงปกครองพุทธบริษัทได้ สมาชิกที่อยู่วัดปากน้ำ นับให้หมดไม่รู้ว่ากี่พันชีวิต นับทั้งพระเณร อุบาสก อุบาสิกา ไม่รู้ว่าจำนวนเท่าไรแน่?

เป็นภาระอันหนักยิ่ง ที่หลวงพ่อต้องรับผิดชอบในฐานะเจ้าอาวาส

ต้องจัดที่อยู่อาศัย เสบียงอาหาร โรงครัว โรงเรียน สาธารณสุข กองทุนการศึกษา ให้แก่เขาเหล่านั้น

ไม่มีใครทำได้ ในประเทศไทยนี้ มีก็แต่หลวงพ่อองค์เดียว เท่านั้น

หลวงพ่อเป็นผู้บุกเบิกการศึกษาของสงฆ์ไทยขึ้นมาใหม่ จัดทั้งคันถธุระและวิปัสสนาธุระพร้อมกันไป

คันถธุระ คือ การศึกษาแผนกบาลีและนักธรรมนั้น หลวงพ่อมอบให้ศิษย์ที่เป็นเปรียญเป็นครูสอน

ส่วนวิปัสสนาธุระ หลวงพ่อเป็นอาจารย์สอนเอง ทุกอย่างอยู่ในความรับผิดชอบของหลวงพ่อทั้งหมด

ผู้อำนวยการใหญ่ คือ หลวงพ่อรับผิดชอบ การเงินทั้งหมด ไม่ว่าใครต่างหลั่งไหล เอาเงินไปถวายหลวงพ่อ เพราะเห็น คุณงามความดีของหลวงพ่อทั่วประเทศ

ชื่อของหลวงพ่อจึงเป็นที่เกรงขาม เป็นที่เกรงกลัว เป็นที่เกรงกลัว ไม่ว่าใครก็ต้องเคารพทั้งนั้น เอ่ยชื่อหลวงพ่อวัดปากน้ำแล้ว ต้องยอมรับทั้งนั้น แม้แต่โจร ยังต้องยอมคำนับ

เพราะ หลวงพ่อมีศีลบริสุทธิ์ หลวงพ่อมี ปาฏิโมกข์เรียบร้อย จึงเป็นพื้นฐานให้การสอนวิชาธรรมกายของหลวงพ่อ ดำเนินไปโดยไม่มีใครขัดขวาง

วิชาธรรมกายก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ใครพูดไม่มีคนเชื่อ แต่ถ้าหลวงพ่อพูดแล้ว คนเขาเชื่อทั้งประเทศ

ลุงได้รู้เห็นหลวงพ่อ ตั้งแต่ ลุงยังเป็นเด็กนักเรียนมัธยมแล้ว

ทราบว่า หลวงพ่อมีลูกสาว เราก็ตกใจ เป็นพระจะมีลูกสาวได้อย่างไร? นี่มันเรื่องอะไรกัน? ทำไมหลวงพ่อจึงมีลูกสาว? มีที่มามีที่ไปอย่างไร? ลุงจะเล่าเรื่องให้ทราบต่อไป

๖๙. "เรื่องหลวงพ่อขออาจารย์ตรีธา เนียมขำ มาอุปการะเป็นลูกสาวตั้งแต่อายุ ๑๓ ปี"

๑) สำหรับคุณตรีธา เนียมขำ นั้น คุณตรีธาเล่าให้ลุงฟังเอง ท่านเล่าว่า แต่เดิมนั้น มารดาของท่านป่วยใครก็รักษาไม่หาย แต่หลวงพ่อท่านใช้วิชาธรรมกายแก้โรค ทำให้มารดาของคุณตรีธาหายจากโรค

หลวงพ่อจึงขอคุณตรีธามาอุปการะ ตั้งแต่คุณตรีธาอายุ ๑๓ ปี เมื่อคุณตรีธา มาอยู่ในปกครองของหลวงพ่อแล้ว ได้รับการฝึกฝนวิชาธรรมกาย

เมื่อจำเริญวัยขึ้น ได้เลื่อนเป็นครูสอนวิชาธรรมกายคู่กับคุณฉลวย สมบัติสุข และต่อมามีความเจริญในวิชาธรรมกาย ได้เป็นหัวหน้าเวรทั้งคุณตรีธา เนียมขำ และคุณฉลวย สมบัติสุข

๒) เรื่องลูกสาวของหลวงพ่อ มีประเด็นว่า ทำไมหลวงพ่อจึงมีลูกสาวหลายคน? ได้ศึกษาค้นคว้าแล้วพบว่า มีประชาชนนำลูกน้อยมาถวายเป็นลูกหลวงพ่อ ตั้งแต่ครั้งทารกน้อยยังแบเบาะ

บอกว่าเอามาถวายแก่หลวงพ่อ เพราะตัวเขาเองไม่มีความสามารถจะเลี้ยงได้

หลวงพ่อไม่รู้จะทำประการใด ก็รับไว้ แล้วก็มอบแก่แม่ชีที่มีอาวุโสช่วยเลี้ยงดูให้ โดยหลวงพ่อรับเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายทั้งปวง

เมื่อโตขึ้น ก็ส่งให้ศึกษาเล่าเรียน เรื่องราวเป็นอย่างนี้

เราจึงรู้ว่า หลวงพ่อมีลูกสาวหลายคน เหตุที่มีหลายคน เป็นเพราะประชาชนนำมาถวายทั้งนั้น

เหตุใด เขาจึงนิยมเอาลูกน้อยมาถวายแก่หลวงพ่อ? เรื่องนี้ลุงไม่ทราบความคิดของเขา

เรื่องที่แปลกก็คือ ลูกสาวหลวงพ่อมีประวัติว่าเป็นธรรมกายทุกคน ได้รับการศึกษาเล่าเรียนดีๆ ทุกคน

แต่ไม่ทราบว่า ในตอนที่หลวงพ่อมรณภาพแล้ว เธอเหล่านั้นไปอยู่อย่างไร? ลุงไม่ทราบเรื่องเลย

แต่ว่า ระหว่างที่เธอเหล่านั้นอยู่ในอุปการะของหลวงพ่อ เธอก็ต้องไปมาหาสู่กับบิดามารดาจริงของเธอ เธอก็ทราบว่า ใครเป็นญาติใครเป็นพี่น้อง?

เมื่อจังหวะชีวิตมาถึงตอนที่หลวงพ่อมรณภาพ เธอก็กลับไปอยู่กับบิดามารดาของเธอ

หลวงพ่อไม่ใช่จะมีแต่ลูกสาวเท่านั้น ลูกชายก็ต้องมีด้วย เพราะใครๆ ก็นิยมเอาลูกมายกให้แก่หลวงพ่อ

เขาถือว่า ถ้ายกให้แก่หลวงพ่อแล้ว จะเลี้ยงง่ายขึ้น เป็นความนิยมของผู้คนสมัยนั้น หลวงพ่อจึงตกที่นั่งลำบากไม่รู้จะบ่ายเบี่ยงอย่างไร?

สังคมเขายกย่องหลวงพ่ออย่างนี้เสียแล้ว เป็นความหนักใจของหลวงพ่อแต่ไม่รู้จะทำอย่างไร? หากเรามีบทบาทอย่างหลวงพ่อบ้าง เราจะทำอย่างไร?

สรุปว่า หลวงพ่อของเรา มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในสมัยนั้น ในประเทศไทยนี้ไม่มีใคร มีชื่อเสียงโด่งดังเท่าหลวงพ่ออีกแล้ว

แต่เป็นชื่อเสียงในทางดี มีชื่อในการรับพระเณรมาก มีชื่อว่าสามารถเลี้ยงผู้คนได้อย่างมากมาย เป็นความอัศจรรย์

มีชื่อว่า เป็นผู้บุกเบิกการศึกษาของสงฆ์ไทย มีชื่อว่าเป็นพระสอนกัมมัฏฐานที่มีคนนิยมมาก ในเรื่องของวิชาธรรมกาย แต่ความรู้เรื่องวิชาธรรมกายเป็นความรู้ใหม่ในวงการของสงฆ์ไทย

ทางมหาเถรสมาคม แต่งตั้งกรรมการไปสืบทราบวิชาความรู้เรื่องนี้ โดยแต่งตั้งสงฆ์ ที่เป็นเปรียญธรรมเอกไปดูพฤติการณ์ในวัด

กรรมการแจ้งว่า หลวงพ่อมีวินัยสงฆ์บริบูรณ์ที่สุด เป็นผู้มีความสะอาดในปาฏิโมกข์ เป็นพระไม่หยิบเงิน

แต่เป็นพระนักปฏิบัติ ที่เคร่งครัดในกัมมัฏฐาน และยังค้นพบคำว่า "ธรรมกาย" มีหลักฐานปรากฏอยู่ในตำราของพระพุทธศาสนา

ข้อสำคัญที่กรรมการของผู้สังเกตการณ์กล่าวก็คือ หลวงพ่อมีนิสัยส่วนตัวคือ พูดจริงทำจริง กล้าเอาชีวิตเป็นเดิมพันทั้งนั้น

งานใดที่สะอาดและหลวงพ่อไม่เอาประโยชน์ส่วนตน หลวงพ่อจะทำงานนั้น แม้ใครจะคัดค้าน หลวงพ่อก็ไม่ฟัง ตรงนี้เองที่คนอื่นมองว่าหลวงพ่ออวดดี

สรุปแล้ว ไม่ว่าใครเมื่อมารู้เห็นของจริง เมื่อมาสัมผัสของจริง สุดท้ายก็นับถือหลวงพ่อทั้งนั้น กรรมการมีเท่าไร สุดท้ายก็นับถือหลวงพ่อทั้งหมด เพราะได้มาเห็นของจริง

ข้อครหาก็หมดไป วิชาธรรมกายก็ไม่ถูกกีดกัน และมีความเจริญเรื่อยมาจนพวกเราได้ศึกษาเล่าเรียนกันในทุกวันนี้

ตามที่บรรยายมานี้ เกิดจากการสังเกตของลุง ลุงบรรยายได้ตามที่ลุงได้พบเห็นเพราะลุงได้รู้เห็นมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๙๖ แล้ว

๗๐. “เรื่องประวัติของหลวงพ่อในตอนที่เป็นเด็กน้อย มีพี่เลี้ยงชื่อ “ยายบู่” ทำหน้าที่ดูแลหลวงพ่อ”

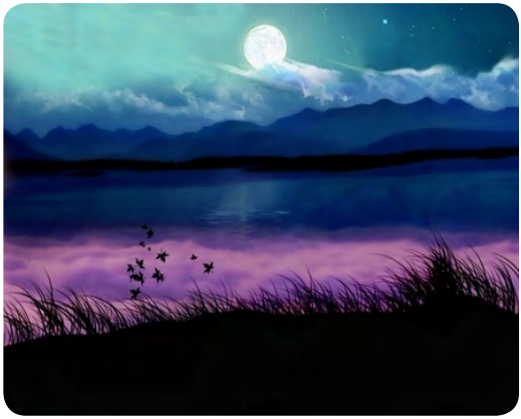

ผู้เล่าคือหลวงปู่ชั้ว โอภาโส ท่านเล่าว่า หลวงพ่อร้องจะเอาดวงจันทร์ พี่เลี้ยงต้องไปเอาไม้กระทู้มาพาดหลังคาบ้าน ไต่ไม้กระทู้ขึ้นไป ทำท่าจะไปหยิบเอาดวงจันทร์มาให้ หากไม่ทำอย่างนี้ หลวงพ่อจะไม่หยุดร้อง

และแม่ชีทองสุข สำแดงปั้น เล่าว่าเมื่อตอนที่หลวงพ่อเป็นเด็กน้อยนั้น เพลงที่หลวงพ่อร้อง มีเนื้อเพลงเกี่ยวข้องกับเรื่องนรกสวรรค์ทั้งนั้น

ไม่ทราบว่า หลวงพ่อไปได้ยินใครมา? หรือว่าหลวงพ่อท่านร้องขึ้นมาโดยสัญชาตญาณของหลวงพ่อเอง

คนสำคัญ มักจะมีประวัติในวัยเด็กต่างกันไป

สำหรับตัวของหลวงพ่อนั้น มีความสำคัญอย่างยิ่งยวด เพราะเป็นผู้มาเกิดเพื่อปราบมาร ไม่ใช่เรื่องธรรมดา ลุงเห็นว่าเป็นเรื่องใหญ่ที่สุด ไม่มีอะไรสำคัญไปกว่านี้อีกแล้ว

หลวงพ่อมาเกิดเป็นชาวบ้านธรรมดา ที่บ้านสองพี่น้องตำบลสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี

ลุงพร้อมด้วยคุณชูชัย และคุณวิบูลย์เคยเดินทางไปคารวะบ้านเกิดของหลวงพ่อมาแล้ว

ยังได้พบหลานของหลวงพ่อที่ยังมีชีวิตอยู่ เป็นผู้ชี้สถานที่เกิดของหลวงพ่อให้เห็น ชี้บ้านเกิดของหลวงปู่ชั้ว โอภาโส (มีฐานะเป็นอาของหลวงพ่อ) ชี้บ้านเกิดของสมเด็จพระสังฆราชป๋า วัดโพธิ์ (มีฐานะเป็นหลานของหลวงพ่อ)

บ้านเกิดของนักปราชญ์ทั้ง ๓ ท่านนี้อยู่ติดกัน บันไดบ้านเกือบติดกันทีเดียว บ้านเกิดของหลวงพ่อนั้น อยู่คนละฝั่งกับวัดสองพี่น้อง

ในสมัยที่ลุงเป็นเด็กวัดสองพี่น้อง เรียนหนังสือชั้นมัธยมตอนต้น เดินผ่านหน้าบ้าน หลวงพ่อทุกวัน แต่ไม่รู้เรื่องอะไร?

จากวัดมาถึงหน้าบ้านหลวงพ่อ มีแม่น้ำกั้น มีสะพานโค้งสำหรับข้ามจากวัดมายังฝั่งของบ้านหลวงพ่อ (เดี๋ยวนี้สะพานโค้งนี้ เขาย้ายสถานที่ไปสร้างในทิศทางอื่นแล้ว)

ยังนึกเสียใจอยู่เหมือนกัน สมัยเราเป็นเด็กวัด ทำไมไม่มีความเฉลียวใจ? ว่าเราผ่านหน้าบ้านหลวงพ่อทุกวัน เพราะเราต้องเดินทางไปกับพระสงฆ์ เพื่อรับอาหารบิณฑบาตพระเดินหน้าแถว เด็กวัดเดินตามหลัง

เขาใส่บาตรพระแล้ว เขาก็ใส่บาตรของเด็กวัดด้วย

ตอนเช้าไปรับบาตร ตอนเย็นไปส่งปิ่นโต เดินผ่านหน้าบ้านหลวงพ่อทุกวัน ทำไม ไม่ยกมือไหว้ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ตรงนั้น?

ผ่านไปผ่านมา โดยไม่เฉลียวใจอะไรเลย คิดแล้วก็น่าเสียใจ เหตุใดเราช่างไม่ประสีประสาอะไร?

หลวงปู่เล่าว่า พี่เลี้ยงหลวงพ่อชื่อ "ยายบู่" ให้การดูแลเลี้ยงดูหลวงพ่อตั้งแต่หลวงพ่อเป็นทารก ครั้นหลวงพ่อโตขึ้นหน่อย เดินเตาะแตะได้

คืนใดที่มีดวงจันทร์? หลวงพ่อจะต้องเคี่ยวเข็ญพี่เลี้ยง ให้ไปหยิบดวงจันทร์บนท้องฟ้ามาให้ หากไม่ทำให้ ก็จะร้องไห้ทันที ร้องไม่หยุดเสียด้วย ทำอย่างไรก็ร้องไม่หยุด

พี่เลี้ยงจนปัญญาแล้ว ไม่รู้จะทำอย่างไรให้หนูน้อยหยุดร้องไห้ จึงไปหยิบไม้กระทู้มา เอาไม้กระทู้พาดลงไปที่ชายหลังคาบ้าน แล้วยายบู่ก็ปีนไม้กระทู้ขึ้นไป เพื่อจะขึ้นไปหยิบดวงจันทร์มาให้

ครั้นปีนไปจนถึงชายคาบ้านแล้ว ยายบู่ก็ยื่นมือออกไป ทำเป็นว่าจะหยิบดวงจันทร์มาให้หลาน แต่มือของยายสั้นไป จึงหยิบดวงจันทร์มาให้หลานไม่ได้

หลวงพ่อเฝ้าดูอยู่ เห็นยายยื่นมือไปแล้ว แต่มือไม่ถึงดวงจันทร์ เพราะดวงจันทร์อยู่สูงเกินไป เกินความสามารถของยายแล้ว

เพียงเท่านั้นเอง ทำให้หลวงพ่อหยุดร้อง แปลว่าหลวงพ่อมีเหตุมีผลมาตั้งแต่เป็นเด็กน้อยแล้ว

วันใดหลวงพ่อร้องจะเอาดวงจันทร์? ยายบู่ทำอย่างนี้แล้ว หลวงพ่อจะหยุดร้องไห้

ดวงจันทร์คืออะไร? ดวงจันทร์คือดวงธรรมนั่นเอง

ลุงเดาว่า หลวงพ่อเห็นดวงธรรมมาตั้งแต่เด็กแล้ว ครั้นเห็นดวงจันทร์บนท้องฟ้า จึงร้องจะเอาดวงจันทร์นั้น

อีกเรื่องหนึ่ง คือแม่ชีทองสุข สำแดงปั้น ท่านเล่าให้ลุงฟังว่า ตอนหลวงพ่อเป็นเด็ก หลวงพ่อร้องเพลง แต่เนื้อร้องเป็นเรื่องนรกเรื่องสวรรค์

ไม่ทราบว่า หลวงพ่อจำเขามา? หรือว่า เป็นขึ้นเองโดยสัญชาตญาณ เพราะโดยปกติแล้ว เด็กก็ต้องจำมาจากผู้ใหญ่เสมอ

ผู้ใหญ่พูดอย่างไร เด็กก็พูดตาม แต่เพลงที่มีเนื้อร้องเป็นเรื่องนรก เรื่องสวรรค์นั้น เรายังไม่เคยได้ยิน ก็เพิ่งได้ยินแม่ชีทองสุขท่านเล่า

ลุงจึงนำมาเล่าต่อ เพราะหลวงพ่อไม่ใช่คนธรรมดา ย่อมจะมีอะไรพิเศษไปจากคนทั้งหลายเสมอ

หลวงพ่อของเรา ต้องว่ามีบุญมากโข เพราะท่านเกิดมา ก็มีองครักษ์ดูแล เช่น หลวงปู่ชั้ว ซึ่งฐานะเป็นญาติ คอยติดตามดูแลหลวงพ่อตลอด หลวงพ่อเกรงใจ และสมเด็จป๋า ซึ่งมีฐานะเป็นหลาน

ป๋าเคยเป็นลูกศิษย์ ทำหน้าที่รับใช้และติดตาม ต่อมาป๋าบวชเป็นพระ ป๋ามีตำแหน่งทางสงฆ์สูงสุด ป๋าก็ยังทำหน้าที่ปกป้องดูแลหลวงพ่อตลอด ไปมาหาสู่กันอยู่เรื่อย

จริงอยู่ ป๋ามีอำนาจสูงสุดในวงการของพระสงฆ์ แต่กับหลวงพ่อแล้ว ป๋ายอมหลวงพ่อทุกเรื่อง

โต้เถียงกันตามประสาญาติ ลงท้ายถูกหลวงพ่อเล่นงานทุกทีไป

ชีวิตของลุงได้รู้จักป๋า ป๋าฝากเด็กเข้าเรียนกับลุงทุกปี

ลุงเห็นว่า ป๋ามีเมตตาสูง เอาเด็กบ้านนอกมาเลี้ยงจำนวนมาก แล้วท่านก็ส่งเสียให้ได้รับการศึกษา

ลุงต้องรับใช้นำเด็กของป๋าฝากเรียนทุกปี ป๋ารู้ว่าลุงเคารพหลวงพ่อ แต่มีบางเรื่องเข้าหูป๋า ป๋ามีความเห็นเป็นอย่างอื่น ทรงมีรับสั่งให้ลุงได้ยินว่า

"วันพรุ่งนี้ ข้าจะไปวัดปากน้ำ ไปลุยหลวงพ่อให้เรื่องนี้ มีข้อยุติเสียที"

ทราบต่อมาว่า ป๋าไปวัดปากน้ำจริงๆ ไปลุยหลวงพ่อตามแบบฉบับของญาติที่เคารพกัน ป๋าเล่าให้ลุงฟังว่า

"ข้าไปลุยหลวงพ่อแล้ว เราไม่ทันลุยท่าน ท่านลุยเราก่อน"

ลุงกราบทูลป๋าว่า แล้วป๋าทรงทำประการใด ป๋าทรงตอบว่า

"ข้าถูกหลวงพ่อลุย ข้าก็เงียบ แล้วข้าก็ชดน้ำชาไป"

กระบวนความน่ารัก ความน่าเคารพ ความมีเสน่ห์ คงไม่มีใครเกินสมเด็จป๋าอีกแล้ว ป๋าได้รับความนิยมสูง

แต่ป๋าไม่เชื่อความรู้หลวงพ่อ แต่สุดท้ายป๋าเล่าว่า

"ในที่สุด เราก็ต้องไปพึ่งวิชาของหลวงพ่อทุกคราวไป"

บั้นปลายของชีวิตป๋า ตั้งใจฝึกวิชาที่หลวงพ่อสอน ทางวัดปากน้ำสร้างวิหารถวายไว้โดยเฉพาะ แต่เป็นเพราะภารกิจทางสงฆ์มากเกินไป ป๋ามีเวลาฝึกน้อย

วันที่ลุงประทับใจ คือ วันที่ป๋าทรงเดินนำหน้าศพหลวงพ่อ ทางวัดนำศพหลวงพ่อเวียนรอบอุโบสถ ป๋าทรงดำเนินนำศพ แล้วทรงกันแสง คือเดินไปร้องไห้ไป

คงคิดถึงหลวงพ่อครั้งมีชีวิตอยู่ มีธุระอะไรก็มาคุยกับหลวงพ่อระหว่างอากับหลาน

วันนี้ ไม่มีหลวงพ่อแล้ว มีแต่ป๋า ป๋าไม่มีเพื่อนเป็นที่ปรึกษาแล้ว ลุงรักป๋ามาก ที่ป๋ามีเมตตาต่อเด็ก ลุงยินดีรับใช้ เพราะลุงก็เป็นเด็กวัด

ลุงบรรยายถึงป๋าด้วยความเคารพ เวลาลุงทำวิชา ลุงต้องไปดูแลป๋าและหลวงปู่ชั้วเสมอ โดยเฉพาะหลวงปู่ชั้วท่านฝากธาตุธรรมไว้กับลุง แล้วลุงจะเล่าเรื่องให้ฟัง

๗๑. "เรื่องหลวงปู่ชั้วพูดฝากธาตุธรรมไว้กับลุง ลุงฟังแล้วลุงไม่รู้เรื่อง เพราะยังไม่เป็นวิชา"

ลุงจะไปรู้เรื่องอะไร? ลุงได้แต่ฟังไว้เท่านั้น ต่อเมื่อเหตุการณ์ผ่านไปนานปี ชีวิตของลุงก็เปลี่ยนไป

พอมาถึงจุดหนึ่ง ลุงได้รับมอบหมายจากธาตุธรรมให้ทำวิชาปราบมาร ครั้นทำวิชาปราบมารไปได้ระยะหนึ่ง คือ ทำวิชาปราบมารไปได้ ๑๐ ปี

ลุงระลึกถึงคำกล่าวของหลวงปู่ชั้ว ที่หลวงปู่ฝากธาตุธรรมไว้กับลุงนั้น ไม่ใช่เรื่องพูดกันเล่นๆ เสียแล้ว นั่นคือ เรื่องใหญ่

แต่ท่านอื่นๆ ไม่ได้พูดฝากธาตุธรรมไว้กับลุงเลย แม้แต่แม่ชีทองสุข สำแดงปั้น, แม่ชีจันท์ ขนนกยูง ซึ่งลุงเคยเรียนกับท่าน ท่านก็ไม่ฝากธาตุธรรม

หลวงปู่ชั้ว โอภาโส เป็นญาติกับหลวงพ่อ อายุมากกว่าหลวงพ่อ บ้านเกิดอยู่ติดกัน รวมทั้งบ้านเกิดของสมเด็จป๋าวัดโพธิ์ด้วย

หลวงปู่ชั้วเป็นพระเคร่งวินัย ในมือของท่านมีหนังสือวินัยตลอดเวลา ใครทำอะไรผิด? หลวงปู่จะเปิดหนังสือให้อ่านดูวินัยทันที

แต่เดิมหลวงปู่อยู่วัดสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี และลุงก็เป็นเด็กวัดสองพี่น้องสมัยนั้น ลุงเรียนหนังสือระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่วัดสองพี่น้อง

ลุงรู้จักหลวงปู่ แต่หลวงปู่ไม่รู้จักลุง เพราะลุงเป็นเด็กวัด หลวงปู่เป็นพระที่มีอาวุโส เห็นหลวงปู่ที่ใด? จะเห็นท่านนั่งในลักษณะทำสมาธิเสมอไป คือนั่งหลับตาเสมอ

เหตุการณ์ผ่านมา ลุงเรียนจบชั้นมัธยมศึกษา จึงเข้ามาเรียนต่อวิชาครูในกรุงเทพ คือมาเรียนที่โรงเรียนฝึกหัดครูพระนคร (เป็นโรงเรียนกินนอน อยู่ข้างกระทรวงศึกษาธิการ ตรงข้ามสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์)

ในวันเสาร์วันอาทิตย์ ลุงมักจะไปวัดปากน้ำ เพื่อไปเรียนวิชาธรรมกาย ได้เห็นหลวงปู่อยู่ที่วัดปากน้ำ

ครั้นลุงเรียนจบหลักสูตรวิชาครู ป.ป. แล้ว ลุงเข้ารับราชการเป็นครูโรงเรียนโยธินบูรณะ และโรงเรียนวัดบวรนิเวศ เป็นเวลา ๑๐ ปี

ลุงก็ไปวัดปากน้ำเพื่อศึกษาวิชาธรรมกาย ดังที่ลุงได้เล่าไว้แล้วนั้น

ได้พบหลวงปู่ และรู้ว่า เป็นคนบ้านเดียวกัน และสืบทราบต่อไปว่า เคยอยู่วัดสองพี่น้องมาด้วยกัน จึงเกิดความคุ้นเคย และรู้ว่าลุงมาเรียนวิชาธรรมกายกับแม่ชีทองสุข สำแดงปั้น

ท่านก็แสดงความรู้ต่างๆ ให้ลุงทราบว่า หลวงปู่เรียนวิชาธรรมกายตลอดวัน ตลอดคืน คือ ฝึกตลอดคืนตลอดวัน จำได้ว่า หลวงปู่มักพูดเสมอ

"วันคืนมันเร็วเกินไป ปฏิบัติธรรมไม่ได้เท่าไรก็มืดค่ำแล้ว ปฏิบัติธรรมไม่ได้เท่าไร ก็สว่างแล้ว" นี่คือ คำกล่าวของหลวงปู่

หลวงปู่ไม่ได้เรียนภาษาบาลีกับเขา เพราะถ้าเรียนแล้วจะเสียเวลาปฏิบัติธรรม หลวงปู่ท่านว่าของท่านอย่างนั้น

"ไอ้ครู... ถ้าไอ้ครูรับเป็นอุปัฏฐาก หลวงปู่ก็จะเอ่ยวาจา..."

"ผมรับเป็นอุปัฏฐาก..." ลุงตอบ

"ถ้าอย่างนั้น ช่วยหาราวตากจีวรให้หลวงปู่ เป็นหวายก็ได้ หรือเป็นเชือกก็ได้"

ลุงก็จัดการให้ ลุงถามท่านบ่อยๆ ว่าจะต้องการอะไรอีก ขอให้เอ่ยวาจา ปรากฏว่า หลวงปู่ไม่เอาอะไรอีกเลย เอ่ยวาจาเพียงอย่างเดียว คือ เอาราวไว้ตากผ้า เพียงเท่านั้น

บวชอย่างหลวงปู่ เราจะทำได้หรือ?

ปลงอาบัติทุกวัน สำรวจปาฏิโมกข์ทุกวัน บวชอย่างนั้น เป็นการสืบศาสนา เป็นต้นแบบในการสืบศาสนา เราทำอย่างท่านไม่ได้ เราต้องยอมรับความจริง เคลื่อนวินัยหน่อยหนึ่งเป็นไม่ยอมทีเดียว

"ไอ้ครู!... คอยดูหลวงปู่ด้วย ถ้าหลวงปู่ตายไป... หลวงปู่จะรีบมาเกิด เพราะยังมีศาสนาอยู่ เราจะได้มาเพิ่มเติมบารมี"

นี่คือ คำกล่าวฝากธาตุของหลวงปู่ ลุงฟังไปอย่างนั้นเอง เพราะลุงไม่รู้เรื่องอะไร? เพราะตอนนั้นลุงยังเป็นครูหนุ่มๆ ยังไม่เป็นวิชา

เรียนวิชาธรรมกายมานานเป็นจริง แต่ยังไม่เก่งยังใช้การไม่ได้ ใจหนึ่งก็ฝึกวิชา อีกใจหนึ่งก็เตรียมไปเกี้ยวสาวๆ

ลุงไม่เคยให้ความสำคัญแก่ตัวเอง เพราะทุกอย่างเป็นไปตามความสบาย นี่คือ เรื่องจริงของลุง

เหตุการณ์ผ่านไป ต่อมาลุงถูกธาตุธรรมบังคับให้ทำวิชาปราบมาร ลุงก็ทำวิชาปราบมารไปเรื่อยๆ

นึกถึงคำกล่าวของหลวงปู่ได้ จึงติดตามไปดูหลวงปู่ หลวงปู่ตายแล้วไปอยู่ที่ไหน อย่างไร?

ทำวิชาปกป้องท่านทันที เพราะ ท่านฝากธาตุธรรมไว้กับเรา เป็นภาระของเราที่จะต้องดูแลท่าน

ท่านอื่นๆ ไม่มีใครฝากธาตุธรรมกับลุงเลย แม้แต่แม่ชีถนอม อาสไวย์ ซึ่งเป็นอาจารย์ของลุงแท้ๆ ท่านก็ไม่ได้ฝาก และแม่ชีทองสุข สำแดงปั้น, แม่ชีจันท์ ขนนกยูง ก็ไม่ได้พูดอะไร

แม้แต่ ท่านเจ้าคุณภาวนาโกศลเถร (พระมหาเจียก) ซึ่งในระหว่างที่ลุงบวชเณรถวายหลวงพ่อ ตอนที่หลวงพ่อมรณภาพ ท่านเจ้าคุณภาวนาโกศลเถร* เป็นผู้ดูแลลุงในฐานะพระพี่เลี้ยง ก็ไม่ได้เอ่ยวาจาฝากธาตุธรรมกับลุงเลย

เหตุใด หลวงปู่ชั้วจึงฝากธาตุธรรมกับลุง? นี่คือ ประเด็นสำคัญที่ลุงถามตัวเอง ต่อเมื่อ ลุงทำวิชาปราบมารไปนานปีแล้ว จึงได้รู้คำตอบ ที่หลวงปู่ชั้วทำเช่นนี้ เป็นการรู้กาลข้างหน้าของหลวงปู่

หลวงปู่รู้ว่า ลุงจะปราบมาร

ประวัติของลุง อีกตอนหนึ่ง เกี่ยวกับประวัติการเรียนวิชาธรรมกาย

ในระหว่างที่ลุงเรียนวิชาครู ป.ป. เป็นเวลา ๓ ปี ในกรุงเทพนั้น ปิดเทอมลุงไม่กลับบ้าน

ลุงไปอาศัยพระมหาประเสริฐอยู่กุฏิของท่าน ที่วัดปากน้ำ เรียนวิชาธรรมกาย เวลาเย็น ก็ไปเรียนที่บ้านพักของครูญาณีศิริโวหาร ซึ่งอยู่ข้างศาลาบำเพ็ญบุญไปกับหลวงพี่สายบัว

*ตอนนั้น ยังไม่ได้สมณศักดิ์ ยังเป็นพระมหาเจียก หรืออีกชื่อหนึ่งคือ ธีระคล้อสุวรรณ การเลื่อนสมณศักดิ์นั้น เลื่อนเป็นพระครูสมณธรรมสมาทานก่อน แล้วจึงจะเลื่อนเป็นเจ้าคุณสามัญ มีชื่อว่า พระภาวนาโกศลเถร ทีหลัง)

ไม่ทราบว่า หลวงพี่ลาสิขาแล้วไปอยู่ที่ไหน ไม่พบกันอีกเลย

ครั้นลุงเรียนจบวิชาครู ป.ป. แล้ว ก็รับราชการเป็นครู

ช่วงที่เป็นครูนี่เอง ไปเรียนกับแม่ชีทองสุข สำแดงปั้น ที่บ้านพักของท่านอยู่ข้างศาลาบำเพ็ญบุญ

แม่ชีทองสุขตาย เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๖ ตั้งศพบำเพ็ญกุศลที่โคกโบสถ์ วัดปากน้ำ

ศิษย์ที่เป็นกำลังก็คือ แม่ชีจันท์ ขนนกยูง, แม่ชีเธียร ธีระสวัสดิ์, คุณจำเนียร สาขากร, คุณสมบุญ สาขากรและญาติ, คุณสนุ่น เทพวัลย์ และลูกๆ ทุกคน, ลุง และบุคคลอื่น

วันตั้งศพแม่ชีทองสุข เป็นวันที่คุณไชยบูลย์ สุทธิผล เข้าวัดวันนั้น

คุณไชยบูลย์ ยังเป็นนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์อยู่ ที่นำเรื่องนี้มากล่าวด้วย เพราะมีประวัติติดต่อกัน

แม่ชีญาณี ก็ไม่ได้ฝากธาตุธรรมกับลุง เพราะลุงเคยไปเรียนกับท่าน ท่านรู้จักลุงเป็นอันดี

หัวหน้าเวรทำวิชามี ๖ ท่าน ลุงรู้จักและคุ้นเคยแทบทั้งนั้น มีที่ไม่คุ้นเคยก็คือ แม่ชีปุก มุ้ยประเสริฐ กับแม่ชีชั้น จอมทอง เท่านั้น

จะเห็นว่า ประวัติของลุงได้สัมผัสอาจารย์ ผู้เป็นวิชาธรรมกายชั้นสูงเกือบทุกคน เหตุใดลุงจะต้องมีประวัติเช่นนั้น? นี่คือคำถามที่ลุงถามตัวเอง

เหตุใด ลุงต้องมีประวัติว่า กำลังเรียนหนังสืออยู่ชั้น ม.๖ ที่จังหวัดกาญจนบุรี เหตุใดมีความเดือดเนื้อร้อนใจ ถึงกับเดินทางไปหาพ่อที่จังหวัดสุพรรณบุรี ไปบังคับให้คุณพ่อพาไปหาหลวงพ่อวัดปากน้ำ?

เหตุใดลุงจึงมีประวัติว่า ตอนโรงเรียนปิดเทอมแล้วไม่กลับบ้าน ทำให้ทางเป็นห่วงกลัวจะไปเที่ยวเสียคน

คุณพ่อที่สุพรรณบุรี ต้องติดต่อไปยังพี่ชายของลุง ซึ่งทำราชการอยู่ที่จังหวัดกาญจนบุรี เดินทางเข้ากรุงเทพ เพื่อตามตัวลุงในกรุงเทพ

ไปพบลุงอาศัยกุฏิพระมหาประเสริฐอยู่ เพื่อเรียนวิชาธรรมกาย พี่ชายของลุงพักค้างคืน ที่วัดปากน้ำ ๑ คืน

นี่คือ ประวัติของคนที่จะปราบมาร มีอะไรพิเศษเสมอ หากลุงไม่กล่าวไว้ เกรงว่าจะลืม จึงเล่าฝากไว้ให้ทราบกันหลายๆ คน

นี่คือ เรื่องราวของคนที่จะปราบมาร มีความลำบากอย่างนี้ มีความซับซ้อนอย่างนี้

เหตุใด ลุงจะต้องไปรู้เห็นมาทั้งหมด ตั้งแต่อายุของลุงเข้าสู่วัยหนุ่ม ลุงได้รู้เห็นมาทั้งนั้น ลุงได้สัมผัสมาทั้งนั้น

นั่นคือ ธาตุธรรมท่านบันดาลให้เป็นไปเช่นนี้ เพื่อจะได้นำข้อมูลทั้งปวงมาพิจารณา เมื่อถึงเวลาปราบมารแล้ว จะได้เข้าใจได้ในทุกเรื่อง

นึกแล้วก็ใจหาย สงสารเด็กหนุ่ม คนที่ชื่อการุณย์ บุญมานุช เหลือเกิน สงสารเขา ที่ต้องมาพบประสบในทุกเรื่อง ของวิชาธรรมกาย ตั้งแต่เด็กจวบจนวันนี้

นี่คือ งานที่ธาตุธรรมท่านใช้ ลุงเป็นข้าทาสของธาตุธรรม ดูเอาเถิดท่านทั้งหลาย ชีวิตของลุงเป็นมาอย่างนี้ ลุงให้ข้อคิดว่า

"คนเราดีที่ประวัติ อย่าให้ประวัติเสีย"

๗๒. "เรื่องหลวงพ่อใช้ให้สามเณรฉลวย ถอนโรคแก่ผู้มาร้องขอ ปรากฏว่า เขาเหล่านั้นหายจากโรคทั้งปวง"

เหตุใดสามเณรฉลวย จึงทำวิชาได้ผล? ลุงไม่ทราบเหตุผลในตอนนั้น แต่วันนี้ทราบเหตุผลแล้ว ลุงจะแจ้งให้ทราบวันนี้

สามเณรฉลวย หลวงพ่อเรียกย่อๆ ว่า "เณรหลวย"

เมื่อมีแขกมาหาหลวงพ่อมาร้องขอให้ช่วยแก้โรค หลวงพ่อจะสั่งให้เณรหลวยถอนโรค ใช้ถ้อยคำว่า "ถอนโรค" ไม่ใช้คำว่า "แก้โรค"

แล้วเณรหลวย ก็นั่งหลับตาเดินวิชาธรรมกายแก้โรคให้เขา ปรากฏว่า เขาเหล่านั้น หายจากโรค

วันหนึ่ง ลุงได้มีโอกาสพบสามเณรผู้นี้ ที่จังหวัดอ่างทอง ท่านลาสิกขาแล้ว อยู่ในเพศฆราวาส ทำงานถ่ายรูปให้แก่หนังสือพิมพ์

ลุงถามท่านว่า

"เวลาหลวงพ่อให้แก้โรค ทำไมเขาเหล่านั้นหายจากโรค?"

ท่านตอบว่า

"ไม่รู้ซิครู เมื่อหลวงพ่อใช้แล้ว ในทางรู้ทางญาณ เราเห็นเป็นเรื่องราวทีเดียวว่า คนไข้รายใดเป็นอะไร?

เราก็ใช้กายธรรมของเรา ทำให้ขาวให้ใส แล้วเขาก็หายจากโรค"

นี่คือ คำตอบของท่าน

ลุงได้คิดในวันนี้ว่า เหตุใดเณรหลวยจึงเห็นเป็นเรื่องราวว่าใครเป็นอะไร

ตอบว่า เกิดจากเมื่อหลวงพ่อใช้งานแล้ว จะเกิด "สิทธิเฉียบขาด" แก่เรานั่นเอง

เหมือนกับพวกเราในวันนี้ กองทัพวิทยากรของลุงไปสอนที่ใด ได้ผลเป็นอัศจรรย์ทั้งนั้น

หากลุงยังไม่มอบหมาย ก็แปลว่า ยังไม่เกิด "สิทธิเฉียบขาด"

๗๓. "เรื่องแม่ชีถนอมแก้โรคให้แก่คุณหญิงของจอมพลผิณ ชุณหะวัณ"

แม่ชีถนอมเล่าให้ลุงฟังว่า คราวหนึ่งคุณหญิงของจอมพลผิน ชุณหะวัณ ป่วย หลวงพ่อใช้ให้แม่ชีถนอมไปแก้โรคให้ที่บ้านของท่าน

ปรากฏว่า คุณหญิงหายจากโรค แต่การป่วยหนที่ ๒ ทางเจ้าภาพเอาฤาษี มาจากป่า

ฤาษีเขารักษาตามวิธีของเขา โดยพ่นน้ำมันมาที่ตัวคนไข้ อมไฟแล้วก็พ่น

แม่ชีถนอมบอกว่า จะไม่มาแก้แล้ว เพราะเห็นในญาณว่า มีแผนผังเกิดโลงศพแล้ว

เมื่อแม่ชีถนอมกลับไปวัด จึงรายงานหลวงพ่อ บอกว่า รุ่งขึ้นจะไม่ไปแล้ว เพราะตัวคนไข้เปื่อยหมดแล้ว เนื่องจากเจ้าภาพเขารักษาแบบนี้

หลวงพ่อบอกว่า

"ถ้าหนอมไม่ไป ก็ไม่รอดแน่" อยู่มาไม่กี่วัน คุณหญิงก็สิ้นลมหายใจ

ในการรักษาหนก่อน ปรากฏว่าคุณหญิงหาย ถึงกับนำผ้าเป็นพับๆ ไปถวายแก่หลวงพ่อ หลวงพ่อก็นำผ้าเหล่านั้น มาแบ่งถวายแก่สามเณร

ครั้นต่อมา ไม่ทราบว่า เจ้าภาพได้ความคิดมาจากไหน เอาฤาษีมารักษาคนไข้ทนฤทธิ์น้ำมันไม่ได้ เพราะน้ำมันอมไฟ ทำให้ผิวหนังเปื่อย

สาระของเรื่อง ก็คือ ใครมีเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจหรือป่วยไข้ เขาก็มาหาหลวงพ่อ

หลวงพ่อก็ให้ แม่ชีผู้เป็นวิชาธรรมกายไปแก้ เป็นการโฆษณาวิชาธรรมกายไปในตัว ทำให้คนเลื่อมใสวิชา มากขึ้นเป็นลำดับ

ผู้คนไปเรียน ก็เพราะเห็นว่า แก้โรคได้ กำจัดทุกข์ กำจัดภัย กำจัดโรคได้ เป็นความพากเพียรของหลวงพ่อ ที่ต้องเผยแพร่โดยวิธีนี้ เพราะตอนนั้นไม่มีใครรู้เรื่องของวิชาธรรมกายในวงการสงฆ์ไทยเลย

หลวงพ่อเอาคำว่า "ธรรมกาย" มากล่าวขึ้น จึงมีเสียงคัดค้านว่า นี่คือวิชาอะไรกัน? เพราะยุคนั้นในวงการสงฆ์ มีแต่เรื่องน้ำมนต์ มีแต่ภาวนาแบบพุทโธ เท่านั้น

เมื่อหลวงพ่อมาพบวิชาธรรมกาย ซึ่งเป็นของลึกซึ้งในพระพุทธศาสนา จึงเผยแพร่ยากมาก

การใช้วิชาแก้โรค เป็นวิธีหนึ่งที่ได้ผลมาก

๗๔. “เรื่องหลวงพ่อเทศน์ในโบสถ์ มีคนเห็นกายธรรมใหญ่มาประทับยืนข้างหลวงพ่อ”

แม่ชีถนอมเล่าให้ลุงฟังว่า หลวงพ่อเทศน์ในโบสถ์ คนก็ไปฟังในโบสถ์

กล่าวถึงชายคนหนึ่ง เขาเห็นมีกายธรรมองค์ใหญ่ มาประทับยืนอยู่ข้างหลวงพ่อ

ครั้นเมื่อเทศน์จบลง ชายคนนั้น เข้าไปหาหลวงพ่อ แล้วถอดสายสร้อยที่คอของเขาถวายแก่หลวงพ่อ หลวงพ่อก็รับไว้

ต่อมา หลวงพ่อออกจากโบสถ์กลับกุฏิ ได้นำเรื่องที่เกิดขึ้นเล่าให้แม่ชีถนอมฟัง ตามเรื่องที่ลุงกล่าวนั้น หลวงพ่อท่านพูดว่า

“หนอม... เราต้องเก็บสร้อยเส้นนี้ไว้ให้แก่เจ้าของ”

บัดนี้ สายสร้อยเส้นนี้ อยู่ที่ใด? เราไม่ทราบ และหลวงพ่อก็มรณภาพไปแล้ว

ประโยคที่ว่า “จะเก็บสร้อยเส้นนี้ไว้ให้เจ้าของ” ลุงไม่เข้าใจความหมายว่าจะได้แก่อะไร?

แต่ว่า เก็บบารมีไว้ให้แก่ผู้เป็นเจ้าของทานนั้น ลุงเข้าใจความหมาย ซึ่งความหมายก็คือ ดวงบารมีของเขาผู้เป็นเจ้าของสายสร้อย อยู่ที่กายธรรมของหลวงพ่อ

กายธรรมท่านรักษาดวงบารมีไว้ให้ ชายคนนั้นไปเกิดที่ใด? ก็จะพบทองคำมากๆ ถึงเวลาอันควร

กายธรรมของหลวงพ่อ ก็จะส่งบารมีให้แก่ชายผู้นั้น ชายผู้นั้นก็จะเกิดมรรคเกิดผล

กลับมาดูพวกเรากันบ้าง เวลาพวกเราไปสอนนักเรียนตามโรงเรียนต่างๆ กายธรรมของเราก็ทำงานด้วย

งานของพระองค์มีหลายอย่าง เริ่มตั้งแต่ป้องกันมารและควบคุมการสอนของเรา ไปเปิดดวงมรรคให้แก่นักเรียนด้วย

หากเรามีบารมีแก่กล้าอย่างหลวงพ่อ ต่อไปในภายหน้ากายธรรมของเราจะมีฤทธิ์เดชขึ้นเอง และจะออกมาปรากฏอย่างที่เกิดกับหลวงพ่อก็ได้

ระหว่างนี้ ดวงบารมีของเรา ยังไม่เท่าของหลวงพ่อ เราก็ต้องพากเพียรสอนให้หนักมือ เพื่อให้ดวงบารมี โตทันหลวงพ่อให้จงได้

แล้วกายธรรมของเรา จะได้มีอภินิหารอย่างหลวงพ่อบ้าง

๗๕. "เรื่องหลวงพ่อต่ออายุให้แก่ลุงเปล่ง โดยที่ลุงเปล่งไม่ได้ป่วยไข้"

ลุงเปล่งมีอะไรแปลกๆ มักเล่าให้ลุงฟังเสมอ เรื่องนี้เป็นปกติที่ลุงเปล่งมาพบหลวงพ่อแล้ว ก็จะต้องกราบ แล้วก็พูดคุยกัน

แต่วันนี้แปลก พอก้มกราบหลวงพ่อ หลวงพ่อก็บอกว่าจะต่ออายุให้

"เออ!... เปล่ง เดี๋ยวหลวงพ่อจะต่ออายุให้"

แล้วหลวงพ่อ ก็ใช้ให้แม่ชีถนอม เข้าวิชาต่ออายุให้แก่ลุงเปล่ง แล้วก็บอกว่า

"เปล่ง! ข้าต่ออายุให้แล้ว"

ลุงเปล่งเล่าให้ลุงฟังว่า เราใจหาย ไม่ได้เจ็บไข้ เหตุใดจึงจะตาย?

ลุงเปล่งท่านคิดอย่างนั้น แต่หลวงพ่อมีญาณทัสสนะมองเห็นหัวต่อกายของลุงเปล่งกับหัวต่อกายฝัน (กายมนุษย์ละเอียด) จะพรากจากกัน

แปลว่า เราจะหมดอายุ จะต้องมีเหตุอย่างใดเกิดแก่เรา แล้วเราก็จะตายอย่างทันด่วน

หลวงพ่อจึงแก้ไขด้วยวิชาธรรมกาย และยังสั่งให้แม่ชีถนอมทำวิชาต่ออายุให้แก่ลุงเปล่ง อีกทางหนึ่งด้วย

หัวต่อกายไม่พรากจากกัน เราก็ไม่ตาย นี่คือสาระ

๗๖. “เรื่องเหตุใดหลวงพ่อจึงสอนวิชาธรรมกายด้วยตนเอง ให้ผู้อื่นทำแทนไม่ได้”

เหตุใดหลวงพ่อจึงสอนวิชาธรรมกายด้วยตนเอง เป็นเพราะเหตุผลอะไร จึงไม่มอบงานสอนวิชาธรรมกายหลักสูตรเบื้องต้น ให้แก่พระสงฆ์รูปอื่น แบ่งเบาภาระไปบ้าง?

พระสงฆ์ของหลวงพ่อ ที่มีคุณวุฒิเป็นเปรียญธรรมมีมากมาย และการที่พระสงฆ์จะได้เปรียญธรรม แต่ละประโยคนั้น เป็นการศึกษาเล่าเรียนที่ยากมาก

นี่คือ ข้อสังเกตของลุง นี่คือเรื่องทางตันของวิชาธรรมกาย จะสืบสานต่อไปได้ยาก เพราะ ผู้สอนไม่สันทัดในการสอน ถ่ายทอดความรู้ไม่เป็น

ทุกท่านต้องเรียนรู้ เพราะวิชาธรรมกาย คือ วิชาที่ผู้ได้มรรคผลนิพพานเขาเรียนกัน

วิชาธรรมกายเป็นวิชาสูงสุดในพระพุทธศาสนา เป็นความรู้ชั้นปรมัตถ์ เป็นความรู้ชั้นสูง

ใครที่ดวงบารมียังไม่เต็มส่วน? จะไม่มีโอกาสได้เข้าถึงวิชานี้ ท่านต้องเวียนเกิดเวียนตายต่อไป สร้างสมอบรมบารมีต่อไป

ต่อเมื่อถึงชาติใด ที่ดวงบารมีของท่านโตเต็มส่วน ท่านจึงจะมีโอกาสได้เรียน ท่านจึงจะมีโอกาสได้สนใจ

ความสนใจเกิดขึ้น ในชาติที่ดวงบารมีเต็มส่วนนั้น นี่คือ ประเด็นของความรู้

ลุงได้เห็นหลวงพ่อมานาน งานทางสงฆ์หลวงพ่อมอบหมายให้พระสงฆ์อื่นรับผิดชอบแทนท่านไปหมด แต่งานสอนวิชาธรรมกาย หลวงพ่อไม่มอบใคร หลวงพ่อสอนเอง

ทำไมหลวงพ่อไม่มอบหมาย? แค่ความรู้เบื้องต้นเท่านั้น

พระสงฆ์ของหลวงพ่อเป็นเปรียญเอกมากมาย ทำไมไม่มอบหมายให้สอน? หลวงพ่อต้องมาเหนื่อยต่องานแค่นี้ทำไม?

ภาระหน้าที่แต่ละวันของหลวงพ่อมากมายนัก มายุ่งกับงานสอนวิชาธรรมกายเบื้องต้นอยู่ทำไม ทำไม ไม่มอบหมายให้พระสงฆ์รูปอื่นสอนแทน

นี่คือ ข้อสังเกตของลุง ที่ได้รู้เห็นเหตุการณ์มายาวนาน

วันนี้ได้ข้อคิดแล้ว วิชาธรรมกายเป็นวิชาปฏิบัติทางใจ เป็นเรื่องละเอียดอ่อน ไม่ใช่เล่นลิเกหรือแสดงละคร ไม่ใช่วิชาการอย่างใดๆ ที่เราได้เห็น

เราจะสอนอย่างไร ให้การปฏิบัติทางใจแต่ละความรู้ จบบทเรียนไปได้ นี่คือ คำถามที่ลุงตั้งประเด็นขึ้น

เหมือนกับวิชาเรขาคณิตที่เราเรียนในโรงเรียน มีแต่ตัวทฤษฎี แต่ยังไม่แสดงวิธีพิสูจน์ให้ดู ซึ่งเหมือนกับวิชาธรรมกาย ซึ่งหลวงพ่อได้เขียนบทเรียนไว้ มี ๔ หลักสูตร คือ

- หลักสูตรเบื้องต้น (ได้แก่วิชา ๑๘ กาย)
- คู่มือสมภาร (หลักสูตรระดับกลาง)
- วิชชามรรคผลพิสดาร ๑ (หลักสูตรระดับยาก) และ
- วิชชามรรคผลพิสดาร ๒ (หลักสูตรระดับยากมาก) และ
- วิชาปราบมาร (ซึ่งหลวงพ่อไม่ได้รวมเป็นเล่มไว้ จึงน่าเสียดายมาก)

ตำราวิชาธรรมกายทั้ง ๔ หลักสูตรนี้ เป็นตัวทฤษฎีเท่านั้น คือยังเป็นกึ่งหนึ่งของปริยัติและกึ่งปฏิบัติ ยังไม่เป็นปฏิบัติล้วน

จึงยากต่อการอ่าน แล้วลงสู่การปฏิบัติทางใจ คือ ใจของเราต้องเดินวิชาให้เป็นไปตามตัวทฤษฎีของวิชาแต่ละบท และของแต่ละหลักสูตร นั่นเอง

ดังนั้น วิชานี้จึงเป็นวิชาพิเศษ หลวงพ่อจึงรับหน้าที่เป็นผู้สอนเอง เพราะหลวงพ่อ เป็นผู้รู้เป็นผู้เห็นเอง หลวงพ่อจึงต้องสอนเอง จะมอบหมายให้ใครสอน เขาก็ไม่เข้าใจอย่างหลวงพ่อ เพราะไม่รู้เห็นอย่างหลวงพ่อ

นี่คือ เหตุผลที่หลวงพ่อมอบหมายให้ใครสอนแทนไม่ได้ แต่ว่าการตั้งครูในฝ่ายอุบาสิกานั้น หลวงพ่อท่านตั้งให้เป็นครูหลายคน

ในส่วนการตั้งครูสอน ในฝ่ายพระสงฆ์นั้น ลุงเคยได้ยินมาว่า หลวงพ่อท่านตั้งหลายรูปทีเดียว แต่ว่า จะได้ผลเพียงใดหรือไม่ เรื่องนี้เราต้องเรียน

วิชาการในทางโลก เขาจะกำหนดหลักสูตรให้เรียน เรียกว่า "วิชาศาสนาเปรียบเทียบ" ซึ่งพวกเราก็เรียนกันมาแล้ว คราวนี้ เรามาดูว่า เหตุใดวิชาธรรมกายสืบสานกันยาก

เวลานี้ เราก็เห็นกันอยู่แล้ว ไม่ว่าที่ใดเขาก็สอนกัน แต่ว่าสอนกันไม่ได้ผล แค่หลักสูตรเบื้องต้น คือ หลักสูตร ๑๘ กาย วัดผลดูแล้ว ไม่มีใครปฏิบัติได้

สอนกันแล้วก็ไม่มีการวัดผล ไม่มีการต่อวิชาแก่ผู้กำหนดดวงปฐมมรรคได้ ผู้สอนก็อธิบายแบบฟุ้งซ่าน ไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์อะไร บรรยายเรื่อยไปแบบน้ำท่วมทุ่ง

นี่คือ การสอนที่ใช้ไม่ได้ ที่ไหนก็สอนแบบนี้ นี่คือทางตัน นี่คือ การสืบสานที่เมื่อยุติลงแล้ว คือ ไม่ได้ผล

การสอนแบบพระเทศน์นั้น ไม่ใช่วิธีที่ได้ผล การสอนที่ได้ผล ก็คือวิธีที่ลุงสอนพวกเราในทุกวันนี้ มีกฎเกณฑ์ที่ต้องจำไว้ คือ

๑) การสอนต้องกำหนดเวลา จะบรรยายตามใจฉันไม่ได้ เพราะเวลามีจำกัด

๒) กำหนดว่า จะพูดอะไร ใช้เวลาเท่าไร พูดแต่ที่เป็นประโยชน์ต่อการฝึกเท่านั้น จะพูดอะไรแบบฉันรู้ดีไม่ได้

๓) ขั้นตอนการฝึกจริง ใช้เวลาเท่าไร จะใช้เทคนิคอะไรบ้าง

๔) ขั้นวัดผล มีขั้นตอนอย่างไร จะใช้วิทยากรมากน้อยแค่ไหน

๕) ขั้นตอนต่อวิชา แก่ผู้ทำดวงปฐมมรรคได้ เตรียมการเรื่องนี้ไว้อย่างไร

๖) เทคนิควิธีต่างๆ ไม่เหมือนกัน ต้องเปลี่ยนแปลงไปตามความเหมาะสมเสมอ ขึ้นอยู่กับผู้รับการฝึกเป็นใคร

เราจะต้องเลือกเทคนิควิธีให้ถูกต้อง เช่น พระสงฆ์ ผู้รักษาศีลตามวัด นักศึกษา นักเรียน เด็กเล็ก สามเณรภาคฤดูร้อน ใช้เทคนิคต่างกันไป

ฝึกแบบเข้าค่ายฝึก หรือเป็นการสอนแบบชั่วคราว เป็นเรื่องที่ผู้สอนต้องคิดมากทั้งนั้น

เป็นเพราะพวกเรา ไม่ทำตามแบบวิธีที่ลุงเสนอแนะ การสอนจึงไม่ได้ผล ดังที่เราได้เห็นสำนักต่างๆ เขาสอนกันนั้น

วิธีสอนเหล่านั้น ไม่ได้ผล ถ้าจะสอนให้ได้ผล จะต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่ลุงสอน ตำราลุงก็ทำให้แล้ว ควรจะหามาศึกษาเล่าเรียน

ในส่วนความรู้เพิ่มเติม และเทคนิคต่างๆ ลุงก็สอนแก่คณะวิทยากรทุกเดือน ตอบคำถามข้อข้องใจแก่ท่านทั้งหลาย ทั้งยังจดคำถามคำตอบ ให้ท่านเอาไปอ่านทบทวนที่บ้านของท่านอีกด้วย

เอกสารจดคำถามคำตอบชื่อว่า “ปุจฉาวิสัชนาวิชาธรรมกาย” รวบรวมโดยนายแพทย์นิพนธ์ หลงประดิษฐ์ ทุกท่านที่ไปประชุมประจำเดือนจะได้รับแจก

หากท่านวิเคราะห์เจาะลึก ถึงความยากแห่งความรู้ที่ตอบ ลุงเห็นว่าเป็นความรู้สึก ไม่มีใครตอบให้ท่านทราบได้ เป็นความรู้ที่มีคุณค่าสูงส่ง

ตามที่บรรยายมานี้ คือ การสอนแค่หลักสูตรเบื้องต้นเท่านั้น ท่านต้องสอนตามนี้ จึงจะได้ผล

คราวนี้มาดูวิชาธรรมกายหลักสูตรชั้นสูงบ้าง ทำอย่างไรความรู้วิชาธรรมกายชั้นสูงจึงจะอยู่คู่โลก นี่คือ คำถามที่ท่านถามลุง

ลุงตอบว่า ลุงได้นำความรู้ทุกหลักสูตรมาเขียนขยายความให้ง่ายแล้ว ทำให้ครบทุกหลักสูตรแล้ว ทำให้เป็นการครบถ้วนแล้ว ขอให้ท่านติดตามหามาศึกษาเล่าเรียน

วิชาธรรมกายไม่ยากอีกต่อไปแล้ว เพราะลุงนำมาขยายความให้หมดแล้ว ทำให้ทุกบท ทำให้ทุกหลักสูตร แบบเรียงลำดับบทเรียนไปทีละบทจนครบถ้วน

แต่ถ้าจะให้ลุงสอนให้ครบทุกหลักสูตร ถ้าจะเอาแบบนั้น ก็ต้องสอนกันแบบนักเรียนในชั้นเรียน ต้องอธิบายกันบนกระดานดำ อธิบายเสร็จก็บอกแนวเดินวิชา ไม่ยาก

ถ้าลุงมีเวลาจะทำให้ ลุงไม่เห็นว่า มีอะไรยาก ถ้าเราจะเรียนกันจริง เหตุใด ลุงจึงทำได้ ลุงจะสรุปให้ทราบ ดังนี้

๑) การนำวิชาธรรมกายมาเขียนขยายความได้ทุกหลักสูตร ทำไปได้อย่างไร? ลุงก็ตอบไม่ได้

แต่คิดไว้เสมอว่า วิชาธรรมกายมีค่าสูงสุด! แต่วิชาธรรมกายยากมาก! ยากที่ใครจะเรียนได้

การที่หลวงพ่อทำตำราไว้ให้นั้น นับว่าประเสริฐสุด แต่ว่าไม่มีใครเรียนรู้ได้ ดังนั้น การมีตำราไว้จะเกิดประโยชน์อะไร เพราะไม่มีใครเรียนได้ จะมีตำราหรือไม่มี ก็ไม่มีประโยชน์

ลุงจึงทำความยากให้เป็นความง่าย โดยนำวิชาธรรมกายทุกหลักสูตรมาเขียนขยายความ แต่เพราะว่า วิชาธรรมกายยากเหลือเกิน ยังไม่เคยมีใครอธิบายได้ทุกบท

ลุงทำไปได้อย่างไร? ลุงก็ตอบไม่ได้ นี่คือ อภินิหารที่หลวงพ่อบันดาล

๒) การทำวิชาปราบมาร ลุงทำวิชาปราบมารมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๗ ตราบจนทุกวันนี้ ออกตำราปราบมารไปแล้ว รวม ๕ ภาค ทำไปได้อย่างไร? ลุงตอบไม่ได้

นี่คือ อภินิหารที่หลวงพ่อบันดาล ตำราปราบมารเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกของโลก ชาวโลกได้อ่านเรื่องอย่างนี้ ลุงดีใจจนเนื้อเต้น

๓) การรณรงค์ฝึกวิทยากรไปสอนนักเรียนตามโรงเรียนต่างๆ ตามวิธีการของลุง

เหตุใดนักเรียนนักศึกษาเห็นธรรมกันแบบยกชั้นเรียน ถ้าสอนสามเณรฤดูร้อนแล้ว สามเณรเห็นธรรมแบบยกชั้นเรียน ในเวลาไม่นาน

เหตุการณ์นี้ เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาของครูอาจารย์ ต่อหน้าต่อตาของวิทยากร เป็นความอัศจรรย์ของเมืองไทย

มีคนถามลุงมาว่า ลุงทำไปได้อย่างไร?

ลุงตอบเขาไม่ได้ ลุงจึงกำชับวิทยากรของลุงทุกคน ขอให้ตั้งใจสร้างบารมี ท่านก็เห็นอยู่แล้วว่า พวกเราทำได้

๗๗. "เรื่องแม่ชีทองสุขไปสอนธรรมแล้วถูกเขาต่อว่าและวิจารณ์เอา"

เรื่องมีอยู่ว่า แม่ชีทองสุข สำแดงปั้น ไม่ไปสอน หลวงพ่อถามว่า เหตุใดไม่ไปสอน แม่ชีตอบว่า

"ลูกไปสอนแล้ว มีคนเขาต่อว่าและวิจารณ์ ลูกจึงไม่ไปอีก"

หลวงพ่อตอบว่า "เขาว่าสุข ก็เท่ากับหลวงพ่อด้วย"

แม่ชีทองสุข สำแดงปั้น เป็นผู้หนึ่งที่หลวงพ่อตั้งให้เป็นครูสอน มีคราวหนึ่ง แม่ชีทองสุขไม่ไปสอน หลวงพ่อถามเหตุผลที่ไม่ไปสอน คืออะไร?

แม่ชีทองสุขตอบว่า ไปสอนแล้วปรากฏว่า มีคนเขาต่อว่าต่อขาน ทำให้แม่ชีทองสุขไม่อยากไปอีก

หลวงพ่อท่านตอบ แก่แม่ชีทองสุขว่า ใครต่อว่าแม่ชีทองสุขก็เท่ากับว่าหลวงพ่อด้วย เพราะแม่ชี ทองสุขไปทำหน้าที่ ตามที่หลวงพ่อมอบหมาย

ดังที่เล่ามานี้ เป็นเวรกรรมของเขาผู้นั้น หลวงพ่อเป็นอริยสงฆ์ มีโทษหนัก

ดังนั้น! ใครมากล่าวโทษ หมอนิพนธ์, คุณชูชัย และคนสำคัญของลุง ก็เท่ากับว่าลุงด้วย เพราะเขาทำหน้าที่ตามที่ลุงมอบหมาย

แต่ว่า มาบอกเล่าให้ลุงทราบว่า คนของลุงไปบกพร่องอะไร อย่างนี้ไม่เป็นไร เพราะ ลุงจะได้ว่ากล่าวคนของลุงเอง

หากใครมาลบหลู่ดูถูกเหยียดหยาม อย่างนี้ไม่ได้ ลุงไม่อภัยให้ เพราะเรา ทำงานให้แก่ธรรมภาคขาว เราไม่ได้ทำงานให้แก่มาร ดังนั้น หากใครมาก้ำเกิน คนของลุงก็เหมือนกับมาก้ำเกินลุงด้วย

จงจำไว้ว่า มารเขาคอยสอดละเอียดมาบังคับใจเรา ให้เราเกิดความแตกแยก ให้เราไม่เข้าใจกัน ให้เราคิดไม่ดีต่อกัน นี่คือ วิธีของมารที่จะทำให้บารมีของเรา ต้องหดหาย เพราะเรามีสภาพใจขุ่นใจมัวเสียแล้ว

วิธีแก้ไขไม่ยาก ให้เรายึดมั่นเหตุผลว่า กรณีเช่นนี้สมเหตุผลหรือไม่

จะเอาอารมณ์ทางใจมาตัดสินใจไม่ได้ เพราะมารเขามาหุ้มใจเราเสียแล้ว เราย่อมมีอารมณ์ไปร้อยเรื่อง

จงเอาเหตุผลมาจับ จงเอากฎเกณฑ์มาจับ มารก็ทำอะไรเราไม่ได้ เพราะเรามีเหตุผล

๗๘. "เรื่องหลวงตาขอด"

เรื่องนี้แม่ชีทองสุข สำแดงปั้น เป็นผู้เล่าให้ลุงฟัง ท่านเล่าว่าหลวงตาขอดเป็นพระที่มีอายุมาก ปฏิบัติธรรมอยู่ในสำนักของวัดปากน้ำ ตั้งแต่ครั้งเกิดสงครามโลก

ในระหว่างนั้น มีการทิ้งระเบิดในกรุงเทพ วิทยุกระจายเสียงประกาศว่าข้าศึกจะทิ้งระเบิดในบางกอก ปรากฏว่า หลวงตาผู้สูงอายุได้หนีออกไปจากวัดปากน้ำ เพราะกลัวระเบิด

เมื่อถึงเวลาปฏิบัติธรรมไม่มีหลวงตาขอด เพราะ ที่นั่งตรงนั้นจะว่าง หลวงพ่อท่านก็ถามขึ้นว่า

"หลวงตาหายไปไหน?"

มีคนตอบแทนว่า "หลวงตาออกจากวัดไปแล้ว เพราะกลัวระเบิดของข้าศึกจะมาลงที่วัดของเรา"

หลวงพ่อกล่าวว่า "ทำอย่างนี้ ไม่ใช่เพื่อนเป็นเพื่อนตาย ได้จังหวะก็จะเอาตัวรอด"

นี่คือ คำกล่าวของหลวงพ่อ ลุงนำเรื่องนี้เล่าให้คุณชูชัยฟัง ก็ด้วยเห็นว่าเรื่องราวชีวิตของหลวงพ่อ เป็นคติสอนใจได้ทั้งนั้น

หลวงพ่อเป็นผู้ให้ทุกอย่าง ให้ที่อยู่อาศัย ให้อาหารการกินหลวงพ่อตั้งโรงครัวเลี้ยงพระ ให้การศึกษาเล่าเรียน ทั้งด้านปริยัติธรรมแผนกนักธรรมและแผนกบาลี ให้การศึกษาวิปัสสนาธุระ โดยหลวงพ่อท่านเป็นผู้สอนเอง

นับว่าเป็นภาระอันหนัก ในประเทศไทยนี้ มีหลวงพ่อองค์เดียวเท่านั้นที่ทำได้ จนเป็นเกรงขามในเรื่องบุญญาภินิหารของท่าน

แต่เท่าที่ลุงสังเกตดู หลวงพ่อของเราไม่มีอะไรราบรื่นตลอดชีวิตของท่าน แต่หลวงพ่อท่านก็ไม่ย่อท้ออะไร!

ท่านทำหน้าที่ เป็นผู้ให้ตลอดชีวิตของท่าน ใครจะนึกถึงหรือไม่นึก หลวงพ่อไม่ใส่ใจ คงทำความดีให้ความช่วยเหลือต่อไปไม่หยุดยั้ง

พวกเราเคยทราบประวัติหลวงพ่อว่า พระฝรั่งออกไปจากวัด คือเรื่องของพระ ดร.ทิตเวโท และเราก็ทราบเรื่องของหลวงตาขอด แต่หลวงพ่อก็ไม่ตกใจอะไร? คงทำความดีต่อไปไม่หยุดหย่อน

นี่คือ นักบุญแท้ ให้โดยไม่หวังอะไรตอบแทน ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น หลวงพ่อไม่มีใจหวั่นไหว

พวกเราก็ต้องดูตัวอย่างไว้ หากพวกเราไม่อดทนเพียงอย่างเดียว การสร้างบารมี ก็ไม่ตลอดรอดฝั่ง

กลับมาดูพรรคพวกของลุงบ้าง มาหาลุงมากรุ่นแล้ว หายไปไม่รู้ว่าเท่าไรแล้ว เขาสร้างบารมีไม่ตลอด น่าเสียดาย

บางครั้งลุงนึกไม่สนุก ไม่อยากรับรอง แต่กลับคิดได้ว่า เขามาแล้ว ไม่รับได้อย่างไร พอนึกถึงเรื่องราวของหลวงพ่อ ทำให้ลุงมีกำลังใจขึ้นมาอีก

ลุงก็ให้การต้อนรับพวกเราอีก ความดีทุกอย่างทำยาก ต้องอดทนอย่างหลวงพ่อของเรา จึงจะได้บารมี ขอให้ทุกคนจำไว้

๗๙. "เรื่องหลวงพ่อสอนความรู้ให้แก่แม่ชีถนอม ในเรื่องการเลี้ยงพระ"

พวกเราคงทราบเรื่องของแม่ชีถนอม อาสไวย์ แล้ว แม่ชีผู้นี้ หลวงพ่อท่านพอใจในความรู้วิชาธรรมกาย คนอื่นเก่งไม่เท่าแม่ชีผู้นี้

แม่ชีถนอมเรียนทีหลังเขา แต่เก่งกว่าใครๆ หลวงพ่อให้ความไว้วางใจในวิชาธรรมกาย ถึงขนาดออกคำสั่งห้ามไม่ให้แม่ชีถนอมไปไหน

เพราะเหตุว่า ในแต่ละวัน จะมีผู้คนเดินทางมาหาหลวงพ่อเป็นจำนวนมาก แต่ละท่านที่มา ล้วนแต่มาขอความช่วยเหลือ จากหลวงพ่อทั้งนั้น

เรื่องราวที่ให้ช่วยนั้น บรรยายไม่ถูก เพราะสิบคนก็สิบเรื่อง หลวงพ่อท่านก็สั่งแม่ชีถนอมแก้ไขโดยวิชาธรรมกายทั้งนั้น

มีอยู่วันหนึ่ง แม่ชีถนอมเล่าให้ลุงฟังว่า

"คุณศึกษาฯ คะ หลวงพ่อท่านทราบว่า อีฉันจะเลี้ยงพระ หลวงพ่อท่านถามว่า หนอมจะเป็นเจ้าภาพเลี้ยงพระหรือ?"

"เจ้าค่ะ" แม่ชีถนอมตอบ ...

หลวงพ่อท่านก็สอนทันที

"เออ หนอม เอ็งต้องเลี้ยงให้เหลือเฟือ เราจะได้ไปพบแต่เหลือเฟือ ให้ได้กินกันให้ทั่ว แม้แต่หมูหมากาไก่ก็ต้องได้กินด้วย"

นี่คือ ความรู้สำคัญที่หลวงพ่อท่านสอน ท่านเน้นว่าต้องให้ "เหลือเฟือ" เราจะได้ไปพบแต่เหลือเฟือ

หากเราทำแบบขาดแคลน เราก็ไปพบแต่ความขาดแคลน นี่คือความหมายของหลวงพ่อ

แม่ชีถนอมเล่าว่า แม่ชีถนอมได้เงินเดือนๆ ละ ๓๐๐ บาท ในฐานะที่เป็นหัวหน้าเวรรองหัวหน้าได้เดือนละ ๑๕๐ บาท หลวงพ่อเป็นผู้จ่าย

"อีฉันได้เงินเดือน อีฉันก็เก็บไว้ พอได้จำนวน อีฉันก็เป็นเจ้าภาพเลี้ยงพระทันที

คุณศึกษาฯ คะ เราจะเก็บเงินไว้ทำไม ได้จังหวะสร้างบารมีแล้วทำไปเลย หลวงพ่อท่านทำมาก่อนเรา ไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไรแล้ว

เรามาทีหลัง เราต้องรีบกอบโกย"

นี่คือ การเล่าของแม่ชีถนอม แม่ชีผู้นี้ ลุงเคารพนับถือท่านมาก ท่านเป็นผู้เก่งในวิชาธรรมกาย จำความรู้วิชาธรรมกายได้หมด แถมยังสวดมนต์ได้ด้วย ทั้งที่อ่านหนังสือไม่ออก

ถ้าไม่มีแม่ชีถนอมคนนี้ วันนี้งานปราบมารของลุงมีขึ้นไม่ได้ คนทั้งโลกก็ไม่ได้อ่านตำราปราบมาร

งานขยายความรู้วิชาธรรมกาย ก็เกิดขึ้นไม่ได้ เพราะไม่มีใครมีความรู้ที่จะอธิบายได้ทุกบท

การที่ลุงปราบมารได้ และอธิบายความรู้วิชาธรรมกายได้หมดนั้น เป็นเพราะแม่ชีถนอม ผู้นี้เป็นผู้แก้ไขความรู้ของลุงให้ถูกต้อง

แต่เดิมลุงเรียนมาจากแม่ชีทองสุข สำแดงปั้น แม่ชีถนอมท่านบอกว่า ความรู้แบบนั้นเพี้ยนไปหมด จะถูกก็ถูกไม่เต็มร้อย จะว่าผิด ก็ผิดไม่ชัดแจ้ง

ชีวิตราชการของลุงเป็นอย่างไรไม่ทราบ ย้ายราชการไปพบแม่ชีถนอม ท่านจึงปรับปรุงความรู้ให้ลุงใหม่

ทุกวันนี้ ลุงคิดเสมอว่าลุงดวงดีที่เกิดมาพบแม่ชีถนอม หากไม่พบแม่ชีผู้นี้ ลุงก็จะไม่มีน้ำยาอะไรเลย เพราะ เราไม่รู้ว่าความรู้ที่เราเรียนมานั้น เพี้ยน!

ต่อเมื่อมาพบผู้รู้ เราจึงได้รู้ว่า เราเพี้ยนไปเสียแล้ว วิชาธรรมกายเรียนยากอย่างนี้

นี่คือ ลุงโชคดี ที่ลุงได้ปรับปรุงความรู้วิชาธรรมกายให้ถูกต้อง ส่งผลให้ลุงปราบมารได้ และเข้าใจวิชาธรรมกายได้หมดทุกเรื่อง

บัดนี้ ลุงเขียนขยายความวิชาธรรมกายได้ทุกหลักสูตรแล้ว ทำได้ทุกบท ไม่เว้นแม้แต่บทเดียว ขอให้ผู้มีบารมีธรรมได้อ่านครบทุกเล่มเถิด

ลุงแปลกใจว่า มีหลายท่านส่งเงินมาให้ลุง บอกว่าเป็นรางวัลที่ลุงเขียนได้ดีมาก ทั้งที่เขายังไม่เป็นธรรมกายเหตุใดเขาวิจารณ์ได้ ลุงเกิดความแปลกใจมากทีเดียว เขาบอกว่าเขาอ่านรู้เรื่อง

เวลานี้ มีงานหนึ่ง ที่พวกเราช่วยกันให้วิชาของหลวงพ่อได้รับความนิยมจากสั่งคม นั่นคือ กองทัพธรรมของเราช่วยกันไปสอนตามโรงเรียน

นักเรียนทำกันได้แบบยกชั้น ครูอาจารย์เขาตั้งข้อสังเกตดูอยู่ พวกเราทำกันมาได้อย่างไร? ลุงก็ตอบไม่ได้

นี่คือ ความอัศจรรย์เกิดขึ้นในบ้านเมืองของเราแล้ว ขอให้ทุกท่านมาสนุกกับลุงเถิด บารมีคอยท่านอยู่แล้ว

๘๐. “เรื่องช่วงปลายชีวิตของหลวงพ่อ ท่านดำริที่จะคัดคนร่วมทำวิชาปราบมาร”

เรื่องนี้แม่ชีถนอม อาสไวย์ เป็นผู้เล่า เราต้องทราบก่อนว่า งานปราบมาร คือ เรื่องใหญ่ในชีวิตของหลวงพ่อ

หลวงพ่อตั้งเวรทำวิชา ๖ เวร ทำวิชาเวรละ ๔ ชั่วโมง วันหนึ่งมี ๒๔ ชั่วโมง แปลว่า ทำวิชาปราบมารตลอด ๒๔ ชั่วโมง แม้วินาทีเดียวก็ไม่ขาด

ทำวิชาตลอด ๒๔ ชั่วโมงอย่างเคร่งครัด

เมื่อถึงเวลาแล้ว เวรต่างๆ ต้องเข้าประจำที่ทำวิชา ประกอบด้วยหัวหน้าเวรรองหัวหน้าเวร และพลรบทั้งหลาย

พวกเราคงรู้จักหัวหน้าเวรกันแล้ว คือ

๑) คุณตรีธา เนียมขำ

๒) คุณฉลวย สมบัติสุข

๓) แม่ชีญาณี ศิริโวหาร

๔) แม่ชีถนอม อาสไวย์

๕) แม่ชีปุก มุ้ยประเสริฐ

๖) แม่ชีชั้น จอมทอง

หัวหน้าเวรทั้ง ๖ ท่าน ลุงไม่รู้จัก ๒ ท่าน คือแม่ชีปุกและแม่ชีชั้น นอกนั้นรู้จักลุงเป็นอันดี

ส่วนรองหัวหน้าเวรนั้น ลุงรู้จักคนเดียว คือแม่ชีจันท์ ขนนกยูง ซึ่งเวรนี้แม่ชีถนอม อาสไวย์ เป็นหัวหน้าเวร และแม่ชีจันท์เป็นรองหัวหน้าเวร

ส่วนพลรบของเวรต่างๆ ลุงไม่รู้จักเลย หัวหน้าเวรเงินเดือน ๓๐๐ บาท รองหัวหน้าเวร ๑๕๐ บาท พลรบ ๗๐ บาท ค่าใช้จ่ายทั้งปวง หลวงพ่อท่านรับเป็นเจ้าภาพ

หลวงพ่อทำวิชาปราบมารมาเป็นเวลานาน ไม่ต่ำกว่า ๓๐ ปี

ครั้นเหตุการณ์ดำเนินมาถึงปีนี้ เป็นปีใดก็จำไม่ได้เสียแล้ว หลวงพ่อท่านปรารภกับแม่ชีถนอมว่า

“เออ หนอม เราต้องคัดคนทำวิชากันใหม่ คนนั้น... เอาไว้ คนนี้.... เอาไว้”

“คุณศึกษาฯ คะ อีฉันก็จำไว้ว่าหลวงพ่อคัดเอาใครไว้บ้าง หลวงพ่อกล่าวไว้เพียงนั้นแล้วก็ไม่กล่าวอะไรต่ออีก” แม่ชีถนอมกล่าวกับลุง

แล้วแม่ชีถนอมก็พูดขึ้นว่า

“อีฉันก็มาคิดว่า พลรบมีจำนวนมาก ร่วมทำวิชาปราบมารกันมานานมาอยู่กับหลวงพ่อ มาเรียนวิชาธรรมกายกับหลวงพ่อ

หลวงพ่อก็ให้การอุปการะทั้งหมด เป็นภาระอันหนักยิ่งของหลวงพ่อ แต่หลวงพ่อก็ทำมาได้ตลอด

บัดนี้ หลวงพ่อขอคัดเอาแต่คนเก่งๆ ไว้ทำวิชา แล้วพลรบจะไปทำอะไร?

เธอเหล่านั้น เคยอยู่ร่วมทำวิชากับพวกเรามานาน เมื่อเธอไม่อยู่ทำวิชาเสียแล้ว เธอเหล่านั้น ก็ต้องไปประกอบอาชีพใหม่ เพื่อให้ได้เงินมาดำรงชีวิต

เป็นเรื่องใหญ่ ที่หลวงพ่อท่านต้องมีเงินก้อนเพื่อมอบให้ แก่เธอเหล่านั้นไปดำเนินชีวิต”

แม่ชีถนอมท่านแสดงความเห็นเช่นนั้น เพราะท่านเคยอยู่ทางโลกมาก่อน รู้ซึ้งถึงการดำเนินชีวิตทางโลกเป็นอันดี

ปรากฏว่า หลวงพ่อยังไม่ทันได้ดำเนินการตามแนวคิดของท่าน หลวงพ่อก็เริ่มป่วยกระเสาะกระแสะ

พลรบทั้งปวงเคยทำวิชาอยู่อย่างไร? ก็ทำไปตามนั้น เคยอยู่ร่วมกันมาแล้วอย่างไร ก็อยู่ร่วมกันไปตามเดิม เพราะหลวงพ่อเริ่มป่วยไข้

ผู้คนทั้งปวงเอาใจมาจดจ่อกับหลวงพ่อ เป็นห่วงหลวงพ่อ เป็นห่วงการป่วยไข้ของหลวงพ่อ แนวคิดการคัดเอาแต่คนเก่งไว้ทำวิชา ยังไม่ได้เริ่มขึ้น การทำวิชาปราบมารคงดำเนินไปตามเดิม

การป่วยกระเสาะกระแสะของหลวงพ่อติดต่อกันสองสามปี จนในที่สุดหลวงพ่อมรณภาพในปี พ.ศ. ๒๕๐๒

จบการเล่าของแม่ชีถนอม เพียงแค่นี้

การตีความของลุง ลุงจะตีความอย่างไร ลุงไม่ทราบ แต่ลุงนำเรื่องนี้เล่าให้คุณชูชัย ศรีสุชินวงศ์ ได้ฟังไปแล้ว

ระลึกถึงแม่ชีถนอม อาสไวย์ ท่านเคยบอกว่า เรื่องของหลวงพ่อนั้นเป็นแบบอย่างที่ดี ให้แก่เราได้ในทุกเรื่อง

ครั้นลุงเผยแพร่วิชาธรรมกายไปได้ระยะหนึ่ง ปรากฏว่า บางท่านทำหน้าที่วิทยากรไม่ประทับใจ

มีคนมาร้องเรียนและวิจารณ์บ่อยๆ ทั้งที่ตัวเขาเองก็ศรัทธาในการเป็นวิทยากรอย่างล้นเปี่ยม

แม้ว่า ลุงจะพยายามแก้ไขเท่าไร? ก็ยังไม่ดีขึ้น ทั้งที่ลุงปรารถนาดีเก่าแก่กันมานาน

ก็มาถึงวันหนึ่ง ลุงระลึกได้ ระลึกถึงเรื่องการคัดคนทำวิชาของหลวงพ่อขึ้นได้ เราทำวิชาชั้นสูงไม่ได้ ก็ต้องเปลี่ยนแนวการสร้างบารมีเสียใหม่ ดังที่หลวงพ่อท่านเคยดำริมาแล้ว

คนของท่านทำวิชารบไม่เป็นผลดี ทั้งที่ฝึกปรือมานานแล้ว ก็น่าจะเปลี่ยนแนวการสร้างบารมีไปเป็น "ผู้บำรุง" ดูบ้าง

ถึงขนาดว่า หลวงพ่อท่านจะออกค่าใช้จ่ายเบื้องต้นให้ เมื่อประสบความสำเร็จแล้ว เธอก็จะมาเป็นเจ้าภาพเลี้ยงพระในโอกาสต่อไป

นี่คือ วิธีเปลี่ยนแนวการสร้างบารมี ให้เป็นไปตามความถนัดของแต่ละบุคคล

เราเป็นวิทยากรไม่ได้ เราก็ลองไปทำอย่างอื่น ทุกอย่างเป็นบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ ได้ทั้งนั้น

ลุงบรรยายบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ ไปแล้ว ลองไปเปิดอ่านดู เราตีระนาดไม่ได้ เราก็ไปตีกลอง ตีกลองไม่ได้ก็ไปให้จังหวะ เลือกเอาได้

ลุงอยากให้พวกเราทุกคนเป็นวิทยากร จึงตั้งใจสอนพวกเรามาตลอด แต่เราเป็นกับเขาไม่ได้ ก็เปลี่ยนแนวไปเป็นอย่างอื่นเสีย

อะไรก็ได้ที่เราพอทำได้ เราก็ได้ชื่อว่ามีส่วนร่วมในกุศลผลบุญนั้น เป็นละครเรื่องเดียวกัน จะเป็นพระเอก นางเอกหมดทุกคน ย่อมเป็นไปไม่ได้ เราร้องรำไม่ได้ เราก็ไปทำอย่างอื่น

ตามเรื่องที่ลุงนำมาเล่านี้ หลวงพ่อท่านตั้งใจจะให้ได้วิชาชั้นสูง แต่เรายังทำได้ไม่เป็นที่ประทับใจ หลวงพ่อก็มีแนวอื่นที่จะให้เราได้สร้างบารมี

งานสร้างบารมีเปิดทางรอรับพวกเราแล้ว ประตูแห่งการสร้างบารมีเปิดกว้างแล้ว

เผลอไปหน่อยเดียว พวกเราเข้าสอนโรงเรียนสำคัญในกรุงเทพได้แล้ว

พวกเราดีใจ เพราะพวกเราช่วยกันคนละไม้คนละมือ เราเป็นวิทยากรไม่ได้ เราก็ทำอย่างอื่น เราคือละคนโรงเดียวกัน

ละครจะมีแต่พระเอกและนางเอก การแสดงก็ดำเนินไปไม่ได้ ไม่มีคนดู

ขึ้นชื่อว่างานแล้ว ต้องพึ่งพาอาศัยกันทั้งนั้น วงดนตรีก็ต้องประกอบด้วยดนตรีน้อยใหญ่ ต้องอาศัยซึ่งกันและกัน มิฉะนั้นก็บรรเลงไม่ได้

คณะวิทยากรของเราก็อย่างเดียวกัน ต้องพึ่งพาอาศัยกันทุกส่วนทุกคน แล้วงานสอนของเราก็ดำเนินไปได้

ชอบใจคุณชัยยุทธ อนันตจินดา (ทำงานรัฐสภา) ที่ติดต่อประสานงาน จนพวกเราได้ตลาดการสอนมากมาย ได้สอนโรงเรียนในกรุงเทพ เป็นโรงเรียนชั้นแนวหน้าทั้งนั้น

ลุงถามคุณชัยยุทธว่า ติดต่ออย่างไร? ทำไมจึงสะดวกโยธินไปหนด คุณชัยยุทธตอบว่า “ผมทำงานเป็นทีม”

ตอบสั้น แต่ได้ความ จึงทำให้ลุงนึกถึงประวัติการเผยแพร่วิชาธรรมกายของเราได้ หากไม่เล่าไว้บ้าง เกรงว่าพวกเราจะลืมประวัติความเป็นมาของกองทัพธรรมของเราว่า เหตุที่ดังขึ้นมาได้นั้น มีความเป็นมาอย่างไร? ดังนี้

๑) ผู้จุดประกายคนแรก คือ คุณสรณะ รัตนเสถียร เป็นผู้เชิญลุงไปสอนที่โรงเรียนกุนนทีรุทธารามวิทยาคม

ต่อจากนั้น ก็ไปสอนอีกหลายโรงเรียน แล้วก็ไปสอนในค่ายทหารในกรุงเทพ รายละเอียดต้องถามคุณชูชัย ตอนนั้น ลุงยังไม่ได้ผ่าตัดกล่องเสียง

พองานนี้ผ่านไป ชักเริ่มดังแล้ว

๒) ผู้จุดประกายคนที่ ๒ คือคุณเลอศักดิ์ ทองวิวัฒน์ ตอนนั้น ลุงผ่าตัดกล่องเสียงแล้ว ลุงพูดไม่ได้แล้ว

ผ่าตัดแล้วก็พักรักษาตัวอยู่ที่โรงแรมตรัง บางลำพู เพื่อฉายแสงตามวิธีรักษาของแพทย์

พักรักษาตัวที่โรงแรมนี้เป็นเวลา ๒ เดือน จำได้ว่าคุณเลอศักดิ์มารับลุงไปประชุมที่โรงเรียนวัดท่าพระ ของ ผอ. อโนชา เพื่อประชุมแผนงานสอนโรงเรียนในกรุงเทพ จำนวน ๔๐๐ โรงเรียน ภายใต้การประสานงานของ ผอ. อโนชา

แต่พวกเราสอนได้ ๑๐๐ กว่าโรงเรียนเท่านั้น คุณวิบูลย์ รัตนพงศ์วัฒนา สอนได้มากที่สุด ถึง ๗๐ กว่าโรงเรียน

เป็นโรงเรียนสังกัดเทศบาลกรุงเทพมหานคร

๓) ผู้ประสานงานหาตลาดสอน ได้โรงเรียนสำคัญ ในกรุงเทพมหานคร คือ ผลงานของคุณชัยยุทธ อนันตจินดา ติดต่อประสานงานได้เก่งมาก

ต่อไปนี้ผลงานของพวกเราจะเป็นอย่างไรต่อไป ต้องติดตามดู ลุงภาวนา ขอให้ทำได้ทั่วประเทศ

วันนี้ ที่ลุงบรรยายคือวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๔

พุทธศาสนสุภาษิต

อปฺปมาเทน สมฺปาเทถ

ที่. มหา. ๑๐/๑๘๐ สํ. ส. ๑๕/๒๓๑

ท่านทั้งหลาย จงยังความไม่ประมาทให้ถึงพร้อม

“กระทู้นี้เป็นปัจฉิมคาถา ที่พระพุทธองค์ทรงเล็งเห็นความสำคัญของความไม่ประมาทว่า มีมากมาย

จึงได้ตรัสไว้ก่อนจะเสด็จดับขันธปรินิพพาน เป็นการเชิญชวนครั้งสุดท้ายของพระพุทธองค์ ที่จะให้บรรดาพุทธบริษัทประกอบด้วยความไม่ประมาท

ฉะนั้น ชนทั้งหลายจงเป็นผู้อยู่ด้วยความไม่ประมาท คือ มีสติสัมปชัญญะอยู่ทุกลมหายใจเข้าออกเถิด”

โอวาทสอนใจ

หลวงพ่อวัดปากน้ำ

คือ ผู้ค้นคว้าและค้นพบวิชาธรรมกาย

จะเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติพิเศษประจำตัว ไม่เหมือนใคร

ไม่ว่าจะคิด ไม่ว่าจะทำ ไม่ว่าจะพูด

จะมีอะไรแปลกไปจากคนธรรมดาทั้งหลาย

การบริหารจัดการชีวิตของท่าน

จึงเอามาเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่เราได้

เนื่องจากหลวงพ่อท่านเป็นพระอริยสงฆ์

เป็นผู้สำเร็จวิชาชั้นสูงในพระศาสนานั่นเอง

พุทธศาสนสุภาษิต

ทนฺโต เสฏฺโฐ มนุสฺเสสุ

ขุ. ธ. ๒๕/๕๗ ขุ. มหา. ๒๙/๒๙๑ ขุ. จู. ๓๐/๗๔

ในหมู่มนุษย์ ผู้ฝึกตนได้แล้ว เป็นผู้ประเสริฐสุด

"ผู้ฝึกตน หมายถึง บุคคลผู้สามารถอบรม ข่มใจอดกลั้นไว้ได้ ต่อสิ่งที่เข้ามากระทบ ทำให้เกิดความยินดียินร้ายได้

บุคคลผู้ฝึกตนดีแล้ว ย่อมมีจิตใจที่ไม่อ่อนไหวง่าย มีใจเข้มแข็ง สำรวมกาย วาจา ใจ ไว้ได้ดี

ฝึกฝนตนให้เป็นไปตามยถาภูตธรรมจนกระทั่งถึงที่สุด คือ รู้แจ้งเห็นจริงต่อสภาวธรรมทั้งปวง และสามารถควบคุมใจไว้ได้โดยตลอดแล้ว

ก็จะได้ชื่อว่าเป็นอริยบุคคล คือ บุคคลผู้ประเสริฐสุดในหมู่มนุษย์"

โอวาทสอนใจ

ชีวิตของพวกเรานั้น มีค่าเท่ากัน

แต่ต่างกันที่การบริหารจัดการ

หากบริหารจัดการผิด ชีวิตของเราก็ไร้ค่า

หากบริหารจัดการถูก ชีวิตของเราก็มีคุณค่า

จงดูการบริหารจัดการชีวิตของหลวงพ่อวัดปากน้ำไว้เป็นแบบอย่าง

จะทำให้เรามีจุดยืน มีเป้าหมาย

ส่งผลให้เราเป็นบุคคลที่สมบูรณ์แบบได้

เหตุเพราะหลวงพ่อวัดปากน้ำนั้น

ท่านเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่เราได้ในทุกๆ ด้านนั่นเอง